

Giới thiệu Vương Gia Lấy Vợ

Truyện Vương Gia Lấy Vợ, câu chuyện nói về một mỹ nữ làm việc tại một thanh lâu, tuy chỉ làm những công việc vặt vãnh nhưng đã gây được chú ý của vương gia ngài đây.

Lần đầu gặp mặt liền hại nàng bị người cường ép, dẫn về nhà giúp nương hẩn uống canh. Mặc dù hẩn báo đạo, lại như rất chiều cố nàng. Chẳng những đem nàng từ thanh lâu cứu ra, mang về Vương Phủ làm thị tỳ bên mình, nhờ hoàng thượng nhận nàng làm nghĩa nữ, hẩn thật tốt, làm nàng càng ngày càng yêu mến hẩn.

Hẩn đã có một vị hôn thê hoàn mỹ, hơn nữa không muốn làm cho hẩn khó xử, nàng thu hồi cảm tình đối với hẩn, tiếp nhận an bài của hoàng thượng gả đi hòa thân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Đồng Nhạc năm hai mươi sáu, giữa tháng Ba.

Đồng Nhạc kinh thành, gió thổi báo giông tố sắp đến.

Trong Đồng Cung, hào khí ngưng trọng. Lại bộ, Công bộ, Lễ bộ, Hình bộ, bốn bộ Thượng Thư Thị Lang tụ tập một đường, tất cả đều đang hướng thái tử Hoàng Phủ Thiện tận lực khuyên nhủ:

"Điện hạ, không thể lại do dự nữa, lúc này nếu như ngài mềm lòng, làm cho Mông vương có thời cơ, chỉ sợ sẽ thất bại thảm hại."

Hoàng Phủ Thiện năm nay hai mươi bảy tuổi, làn da trắng nõn, ngũ quan mỹ lệ giống như nữ tử, giờ phút này lại cau chặt hai mày: "Các khanh vì sao một mực muốn bức ta? Ta cùng Nhị đệ là huynh đệ đồng mẫu, ta không tin hẩn sẽ vì ngôi vị hoàng đế đem ta ép tới đường cùng, hơn nữa phụ hoàng còn đang tại vị. . ."

"Điện hạ chẳng lẽ đã quên, ba năm trước đây, hoàng thượng đem Lại bộ giao cho điện hạ coi quản, Mông vương cảm đạo bức vua thoái vị, khiến triều đình, dân chúng khiếp sợ, nếu lúc ấy không có hoàng hậu ngăn cản, không biết xảy ra bao nhiêu nhiễu loạn, nhưng hoàng thượng không vì vậy mà nghiêm trị Mông vương, chỉ làm hẩn ở trong phủ cảm tức ba tháng, xem như xử phạt, thực rõ ràng trong nội tâm hoàng thượng thiên vị Mông vương."

Hẩn cắn chặt môi: "Nhưng phụ hoàng nếu là thiên vị Nhị đệ, vì sao còn muốn phong ta là thái tử, còn để cho ta nắm giữ bốn bộ đến nay? Ý tốt của các vị lòng ta ghi nhận, nhưng hiện tại bản thân Nhị đệ giữ chức vị quan trọng, cũng là trụ cột quốc gia, các người hi vọng ta ở trước mặt phụ hoàng dâng tấu chương vạch tội hẩn, nhưng các người có từng nghĩ tới, nếu như tấu không được, Bản Thái tử ta còn có chỗ đứng sao?"

"Điện hạ, ngài đang lo lắng điều gì? Có ta và những thần tử này cùng ngài, cái gọi là ‘pháp bất trách chúng’, vương pháp không phạt số đông, nếu như bệ hạ làm ngài khó xử, chúng thần sẽ cùng tiến lên tâu, tận lực bảo vệ ngài, chứ vị đại nhân cũng đều giao tâm ra rồi, cùng lắm thì đồng thời từ quan, bệ hạ sẽ không trở mặt nhìn nữa giang sơn Đồng Nhạc bị đảo lộn, suy sụp được."

Sắc mặt Hoàng Phủ Thiện trầm xuống: "Các người. . . Đây là đang bức ta!"

"Điện hạ, mắt thấy ngôi vị hoàng đế tương lai của ngài sắp khó giữ được... tuy rằng bốn bộ trong lục bộ đang trên tay ngài, nhưng yếu điểm của lục bộ là Binh bộ cùng Hộ bộ, lại trước sau tại trong khống chế của Mông vương, lần này hẩn phụng mệnh đóng ở bảy đài, chỗ đó không những là cửa khẩu trọng yếu, càng là thủ đô bên ngoài thứ hai của Đại Thành, Mông vương vì sao phải cầu binh lính năm vạn, rõ ràng là muốn tại bảy đài cùng ngài hình thành thế địa vị ngang nhau. Điện hạ... ngài nếu không quyết đoán, chẳng khác gì là đang nuôi hổ gây họa!"

Đám hạ quan hết lời cầu khẩn, làm cho Hoàng Phủ Thiện tâm loạn như ma, thật lâu, hẩn đem hai mắt khép lại, vẫy tay nói: "Được rồi, chuyện này ta mặc kệ, các người muốn làm như thế nào... sẽ theo ý các người làm, chỉ cần sau này không phải liên lụy đến ta, Bản Thái tử liền cảm ơn chư vị đại nhân."

Tối nay trong thanh lâu lớn nhất kinh thành, Xuân Mãn Lâu, lại là tiếng người huyền ảo. Xuân Mãn Lâu sở dĩ có thể ở giữa giới làng chơi trở hết tài năng, vang danh kinh thành, không chỉ dựa vào cô nương trong lâu xinh đẹp, nói ngọt thân mềm, cũng bởi vì mang khách nhân phân làm ba bảy loại.

Không có tiền, tới sảnh lớn, không thể bao phòng, nhưng nếu muốn ăn ngon, có cô nương chăm sóc.

Có tiền, tới lầu hai, trong sương phòng, mềm giọng vuốt ve, phong tình có khác.

Nếu là quan to hiển quý, không muốn tiết lộ hành tung, hậu viện sạch sẽ thanh nhã, có đàn cô thanh vận, ngâm thơ tụng từ, thưởng trà ngắm hoa, thật sự

là thú vui nhân gian.

Cho nên, khách nhân đến nơi đây vui vẻ như nước không phải là số ít, cũng không ít hoàng thân quốc thích xem nơi này là "Hậu hoa viên" của chính mình.

Chỗ tốt nhất của Xuân Mãn Lâu chính là hậu viện Noãn Hương Các, nghe nói trong này chẳng những có kinh thành đệ nhất mỹ nữ Tiêu Diễm Diễm bên người làm bạn, còn có mỹ tửu so với mỹ tửu tại hoàng cung không có khác biệt.

Hôm nay, vài vị phú thương vùng khác đi ngang kinh thành, vốn định hảo hảo thưởng thức một chút tư vị trong đó, lại bị thông cáo Noãn Hương Các sớm được người bao hết. Một vị phú thương rất bất mãn nói: "Đối phương ra bao nhiêu bạc, ta ra gấp đôi!"

Người hầu Noãn Hương Các được huấn luyện nghiêm chỉnh, một thân thanh y tiểu sam (áo xanh ngắn) sạch sẽ, tươi cười chân thành: "Ngại quá, vị khách quý kia, vấn đề không phải bao nhiêu bạc, mà là người bao viện của chúng ta không thể trèo vào, khuyên ngài tốt nhất cũng đừng trèo chọc."

"Ai hà?" Một tên phú thương khác ồm ồm hỏi.

Thanh y nữ tử lông mày giương lên, nhẹ nói lên hai chữ: "Mông vương."

Nghe rõ ràng như vậy, hướng theo đó là vài âm thanh khó chịu lại có chút rét lạnh.

Trong Noãn Hương Các, Tiêu Diễm Diễm danh tiếng ái mộ truyền bốn phương hôm nay quả nhiên trang phục diễm lệ, một thân y phục gấm vóc màu hồng đào; phấn bạch sắc nói như vậy, làn da như ân như hiện, khuôn mặt tô điểm trang sức hoa mai thịnh hành nhất kinh thành, tóc mây quấn xoắn tự nhiên rủ xuống, tràn đầy phong tình.

Lúc này nàng miễn cưỡng nghiêng người dựa vào một nam tử trẻ tuổi bên mình, ngón tay nhỏ nhắn vô tình hay cố ý khuấy động vào cổ cảm trước người, không có ý đàn, chỉ là rảnh rồi rảnh rồi khơi mào vài tiếng âm luật mà thôi.

Nam tử trẻ tuổi nhìn qua chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, hoa phục màu tím phụ trợ cho khuôn mặt tuấn tú của hắn, ở giữa phòng ẩm, cẩn thận che chở như hoa Bạch Lan xinh đẹp trong hôn lễ; cùng hắn đối diện, người kia một thân đỏ tím, tướng mạo trẻ tuổi, nhiều hơn chút ngả ngớn, cao ngạo cùng vài phần ngang ngược thờ ơ.

"Nhị ca, đại ca cũng chuẩn bị ngã ván bài với người rồi, người vì cái gì còn bảo trì bình thủ, án binh bất động như vậy?"

Nói chuyện là nam tử trẻ tuổi, tứ hoàng tử Hoàng Phủ Đông; hắn là huynh đệ đứng về phía của nhị hoàng tử Mông vương, một trong những thành viên kiên định nhất, nghe hắn nói như vậy, liền có thể biết rõ, ngồi ở đối diện hắn, chính là người làm cho cả bè phái của Thái Tử đầu đầu không thôi, kiêng kỵ lo lắng Mông vương, Hoàng Phủ Mông.

Hoàng Phủ Mông nhỏ hơn ba tuổi so với thái tử Hoàng Phủ Thiện, năm nay bất quá mới hai mươi bốn tuổi, dung mạo, phong vận tựa bản sao của phụ hoàng hắn, ngũ quan xinh xắn chính là di truyền từ phẩm chất tuấn nam mỹ nữ của hoàng thất. Lúc này hắn gác chân, nghiêng dựa một chút vào nệm thấp (giường êm), mặt mày rủ xuống, hai tay thay phiên đan lại ở trên bụng, nhẹ nhàng mà nhịp, như đang phối hợp với vài tiếng ca từ tiền viện bay tới.

"Nhị ca... tại sao cùng nói chuyện nghiêm chỉnh với người, người lại như vậy không xem ra gì?" Hoàng Phủ Đông mắt híp kháng nghị.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, bộ dáng nhắm mắt yên tĩnh như Tiểu Báo (con báo nhỏ) cao quý lười biếng, lúc này từ trong mắt lại phát ra ra tinh quang, làm cho Tiêu Diễm Diễm vốn xui xẻo như không có xương cốt, đều cả kinh ngồi thẳng người, không dám nhìn thẳng vào hắn.

"Lão Tứ, bình tĩnh chút nóng."

Khóe mắt Hoàng Phủ Mông chau lại, Tiêu Diễm Diễm lập tức biết điều đứng lên, cung kính rời khỏi gian phòng.

"Nơi này mặc dù là thanh lâu, nhưng nói chuyện cũng không được bất cẩn." Hắn tự rót ly rượu, cầm trong tay.

"Nhị ca từ bao giờ như vậy sợ phiền phức rồi? Diễm Diễm cũng không phải người nói nhiều, người còn sợ nàng nói ra cái gì?"

"Nàng là nữ nhân của người, không phải của ta, ta không thể cam đoan miệng của nàng có kín đáo hay không." Chỉ dùng rượu ngâm lướt qua môi, hắn chậm rãi nói: "Thái tử bây giờ là một con bọ không có chủ kiến, những thần tử đó sẽ chỉ ở sau đuôi hắn nhảy nhót nhót, không ai có thể làm người tâm phúc của hắn, phụ hoàng không lên tiếng, hắn không dám thực sự gây nguy hại đến ta."

Hoàng Phủ Đông nâng má, "Vậy người vì sao phải điều quân đến bây giờ? Cả triều cao thấp, đều đang phỏng đoán tâm tư của người, mọi người bên phía Thái Tử nhanh sắp điên, mấy ngày trước các lão thần hướng nội cung của phụ hoàng chạy, mắt thấy là đi vạch tội người, không có ý tốt."

Cười nhẹ ra tiếng: "Bọn họ quá vội, không nhẫn nhịn rồi! Ta điều quân có xin lệnh phụ hoàng, tuy là ta trông coi Binh bộ, nhưng thực quyền vẫn nắm giữ trong tay phụ hoàng, phụ hoàng nếu như không đồng ý, ta cũng không có cách nào, bọn họ sợ cái gì?"

Hắn thở ra khẩu khí: "Nghe người nói ngược lại thoải mái, nhưng người đừng quên, hắn dù sao cũng là thái tử, nếu muốn lật ngã hắn cũng không dễ dàng như vậy."

Hoàng Phủ Mông hỏi lại: "Ta vì sao phải lật ngã hân?"

Bị hỏi đến nghẹn lời, hân sừng sốt một hồi lâu mới nói: "Dĩ nhiên là phải lật ngã hân, nguoi mới có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất giang sơn."

"Ta từ trước đến nay rất coi nhẹ vui đùa, âm mưu quỷ kế gì đó, ta chỉ vui vẻ xem bọn hân mang chính mình làm trò cười, tranh giành ngôi vị hoàng đế, đa phần là đám hạ quan bịa đặt, nhân tiện nghe một chút chuyện xưa."

Hoàng Phủ Đông nóng nảy: "Nhị ca, nguoi nhưng ngàn vạn đừng nói như vậy! Không biết có bao nhiêu người chờ đi theo nguoi, nghe lời này của nguoi, sao như là không muốn làm hoàng đế rồi?"

Hân suy nghĩ một hồi: "Ngôi vị hoàng đế, người người nghĩ đến, từ xưa đến nay, không ngoài kế thừa tổ tông, tồn tại lâu dài, chiêu dụ người hiền, này ba con đường, luận thân phận, chúng ta là huynh đệ đồng mẫu, không ai so với ai thấp kém hơn, luận lớn nhỏ, hân lớn hơn ta, luận chín chắn...Hân có đức danh, ta có thực tài, tương xứng, nếu thật muốn tranh chấp, dĩ nhiên phải đánh đến đầu rơi máu chảy, cho nên ta không muốn cùng hân phí sức, miễn cho người chê cười."

"Chê cười? Nguoi chỉ ai hả?" Hoàng Phủ Đông không hiểu hỏi.

"Dĩ nhiên là vị hàng xóm tốt bụng kia của chúng ta." Hoàng Phủ Mông cười lạnh nói: "Tây Nhạc cùng Đông Nhạc, đánh đánh hòa hòa nhiều năm như vậy, sở dĩ ai cũng không thắng được ai, là vì thực lực của một nước láng giềng, nghe nói Tây Nhạc năm nay cố ý lập đại công chúa Mi Lâm làm người kế thừa ngôi vị hoàng đế, mà vị Mi Lâm đó từ trước đến nay thường hành động mờ ám, thủ đoạn tì bĩ, ngang ngược lại ngoan độc, hành động không thua nam tử, ta nếu cùng thái tử tranh chấp, người vui nhất không chừng là nàng."

"Nói đi nói lại, nhị ca sao băn khoăn đề cao một nữ nhân đến vậy? Nàng còn không tốt sao, không phải là một Mi Lâm công chúa? Ta nhớ, năm kia nàng thay mặt Tây Nhạc hoàng đế đến vi phủ hoàng chúc thọ, tại yến tiệc không ngừng hưởng nguoi nhìn trộm, còn thiếu chút say ngã vào lòng nguoi, mắt thấy rõ là nàng có ý tứ, nguoi cưới nàng làm Vương Phi, chẳng phải thiên hạ thái bình rồi?"

Song mi (lông mày) hân liền trầm xuống: "Ta lấy nàng? Trừ phi ta điên rồi, nếu không lấy ả đàn bà đánh đá về nhà, suốt ngày đều muốn đánh đánh giết giết, so với lấy người điên có gì khác biệt?"

"Người ta đối với nguoi tình ý thâm thiết, đứng trước nguoi chưa chắc là người đàn bà đánh đá ." Hoàng Phủ Đông cười ha hả, vừa gạt mình nhớ tới: "Đúng rồi, hôn sự nguoi cùng Thu Hoàng tỷ như thế nào? Nghe nói phụ hoàng đã tự mình chỉ hôn?"

"Ừ. . ." Hoàng Phủ Mông từ trong mâm trái cây ném quả ô mai cho hân: "Nguoi có phải hay không sinh lòng ghen ghét a?"

Vội vàng khoát tay: "Ta có gì lại ghen ghét? Thu Hoàng tỷ tính cách thực tốt, tính tình ôn nhu, cưới vợ phải lấy nữ nhân như vậy mới đúng, nàng gả cho nguoi, cũng sẽ là hiền thê của nguoi."

Hân ngáp một cái: "Dù sao trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, Thu Hoàng xác thực làm cho người ta yên tâm, ít nhất nàng sẽ không ở sau lưng cho ta thêm lời ra tiếng vào, điểm này ta còn tin được."

Hoàng Phủ Đông đột nhiên lo lắng nói: "Ta nghe nói. Binh Bộ Thị Lang Lý đại nhân trong nhà gần đây bị trộm, nói là vàng bạc châu báu không bị mất, mất đều là sách."

Hoàng Phủ Mông lười biếng nói: "Đây là chuyện Hình bộ coi quản, ta không muốn can hỏi đến."

"Tốt xấu Lý đại nhân là thủ hạ của nguoi, lần này mất trộm khẳng định có ản ý, nếu ta không có đoán sai, khẳng định là phía Thái Tử giờ trò quỷ, nói không chừng còn tra ra chứng cứ gì của nguoi, nguoi toàn bộ cẩn thận chút."

"Đã biết, nguoi gần đây thật sự rầy rà." Hoàng Phủ Mông vừa uống một hớp rượu: "Lát nữa ta rồi đi trước, nguoi không nên cùng Tiêu Diễm Diễm hồ nháo quá muộn, phụ hoàng mấy ngày trước đây vẫn cùng ta hỏi về nguoi, có hay không bên ngoài ngầm đùa giỡn cô nương."

Hân vội truy vấn: "Vậy nguoi đáp như thế nào?"

"Phụ hoàng khôn khéo như vậy, nguoi nếu như nói dối, có thể lừa được hân sao? Hân kỳ thật sớm biết đáp án, cố ý đến lời kéo ta nói, ta cũng đành phải nói, nam nhân bên ngoài khó tránh khỏi có chút hồ đồ, nhưng đại sự nguoi vẫn nắm được, phụ hoàng liền không hỏi thêm gì nữa."

Hoàng Phủ Đông chuyển buồn làm vui, chấp tay cười nói: "Đa tạ nhị ca giúp ta nói chuyện. Sang ngày mai ta chọn cô nương so với Diễm Diễm còn xinh đẹp thanh khiết, đưa đến phủ của nguoi."

"Thôi, ta chỉ sợ không có phúc mà hường."

Ra khỏi Noãn Hương Các, gió đêm thổi qua, Hoàng Phủ Mông vốn dĩ có một chút cảm giác say liền thanh tỉnh vài phần, tiểu nhị Xuân Mãn Lâu lặng lẽ ở bên cạnh đưa tới áo choàng của hân, thấp giọng nói: "Vương gia, xe ngựa của ngài đã chuẩn bị tốt ở cửa sau."

"Ừ" Hân tiếp nhận áo choàng, cũng không có mặc vào, chỉ là khoác lên cổ tay, ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, đột nhiên cười nói: "Đêm nay ánh trăng thật đẹp, ta vừa vận muốn thả bộ, nguoi đi tới xa phủ của phủ ta nói, kêu hân trước tiên đem xe chạy về Vương Phủ a."

"A?" tiểu nhị cho là mình nghe lầm, thuận thế ngẩng đầu nhìn. Trăng sáng rõ ràng đã bị mây đen che, không phải sắc trời tốt? Liền quay đầu, Hoàng Phủ Mông đã một mình đi ra cửa sau.

Thoáng cái qua giờ Tý, toàn bộ kinh thành an tĩnh lại, Hoàng Phủ Mông một mình yên tĩnh đi trên phiến đá ven đường, bốn phía yên lặng chỉ nghe được tiếng bước chân của chính hắn.

Ra khỏi ngõ nhỏ trước Xuân Mãn Lâu, phía trước chính là đường chính đi qua kinh thành.

Hoàng Phủ Mông vốn yên lặng mà đi, đột nhiên hần như phi ung, khẽ động tay áo mà tới, một bước nhảy liền tại trên mái nhà, tay bắt lấy kẻ đang nằm sấp hung hăng đem từ mái hiên túm xuống, quăng hắn dưới chân:

"Ai phái ngươi tới theo dõi bản vương?" Hắn trên cao nhìn xuống, khí thế凛冽.

Người nọ bị ném tới gần cột kịch liệt đau nhức, lại cắn răng không nói một câu, đột nhiên nắm một bả cát đá trên mặt đất ném về phía Hoàng Phủ Mông, hần lách mình tránh đi, người nọ liền nhân cơ hội xoay người chạy trốn.

Hắn cười lạnh một tiếng, mũi chân điểm nhẹ liền đuổi theo.

Nào biết trong hẻm nhỏ vốn không có một bóng người, lại đi ra một nữ hài tử, trong ngực của nàng ôm không biết vật gì đó, cúi đầu, đi gấp rất vội vàng, hoàn toàn không có lưu ý động tĩnh quanh mình.

Trong lúc chạy trốn, thích khách thần bí vừa thấy nữ hài tử, cánh tay dài duỗi ra, liền đè lại đầu vai của nàng, hướng trước ngực mình, thân hình dịch chuyển, đem người áp tại trước ngực.

"Ngươi tới nữa, ta liền xuyên thủng yết hầu nàng ta!" Hắn hung dữ kẻ đao ngắn ở cổ nữ hài.

Nữ hài vội vàng không kịp chuẩn bị, mặc dù bị kinh hãi, nhưng cũng không buông tay, trong ngực ôm chặt cái gì đó, nàng mở to hai mắt, yên lặng nhìn Hoàng Phủ Mông từng bước một tới gần.

Lúc này trên trời mây đen lặng lẽ dời đi một đoạn nhỏ, ánh trăng lạnh nhạt theo đó mà tỏa sáng, hần chậm rãi rút ra ngân đao, phát ra ngân quang rực rỡ, không khỏi làm lòng người kinh sợ.

"Ngươi đã dám theo dõi ta, nên biết rõ ta là ai, chẳng lẽ ngươi không có nghe nói, đời ta hận nhất chính là bị người uy hiếp sao?" Ánh mắt sắc bén của Hoàng Phủ Mông nhìn chằm chằm vào hai mắt thích khách, cũng không chú ý uy hiếp của đối phương.

Hắn tiếp tục tới gần, tràn ngập sát khí ngưng mắt nhìn, khiến thích khách không khỏi lui về vài bước, nữ hài cũng bị lôi kéo cùng nhau lui.

Thình lình, nữ hài đem vật gì đó ôm trong ngực dùng sức quăng ra phía sau, tí tách ào ào, toàn bộ đập bễ chiếu vào trên người thích khách, thích khách không ngờ tới, lập tức nhẹ buông tay, Hoàng Phủ Mông nắm thời cơ, như tia chớp ôm lấy nữ hài, ngân đao (đao bạc) quét ngang, huyết hoa (tia máu) bay khắp nơi, một khối thi thể ngã xuống bên đường.

"Đáng tiếc, không thể giữ lại người sống."

Hoàng Phủ Mông sâu kín cười, đem vết máu trên sống đao lau trên người bị giết ở đằng kia, cho đao vào vỏ, lúc này mới xoay người sang chỗ khác nhìn nữ hài, chỉ thấy nàng lẳng lặng ngồi xổm xuống, cẩn thận nhặt những mảnh sứ vỡ đầy đất. Thì ra vừa rồi nàng ôm trong ngực chính là một nồi canh nóng.

"Không cần phải nhặt nữa, lại không thể tiếp tục dùng." Hắn quăng tới một câu.

Cô nương kia mắt điếc tai ngơ, xuất ra một khối khăn tay, vẫn nghiêm túc đem từng mảnh sứ vỡ nhặt được bao bên trong khăn tay, tựa như chúng nó là trân bảo vô giá.

"Hôm nay thật đúng là phải cảm tạ nàng thật nhiều, nhìn không ra ngươi tuổi còn nhỏ, lại rất trấn định." Hoàng Phủ Mông cười nhìn bóng lưng của nàng.

Cô nương này xem đáng người, cũng bắt quá mười lăm, mười sáu tuổi, gầy ốm nhỏ nhỏ, yếu đuối, lại như vậy dũng khí, thật sự là hiếm thấy.

Nhưng tiểu cô nương kia chính là không đáp lại hắn, đem mảnh nhỏ đều gói kỹ, như trước ôm trong ngực, xoay người rồi đi.

"Này, đứng lại." Hoàng Phủ Mông thấy nàng rồi đi liền lo lắng, như đang chạy trốn chết, đành phải hướng phía trước một đường vượt qua, nắm lấy cánh tay của nàng, "Ngươi không cần sợ cùng chuyện hôm nay có quan hệ, nếu có người hỏi, kêu bọn họ đến Mông vương phủ tìm ta."

Hắn cho rằng chỉ cần nói tới "Mông vương phủ" ba chữ, nữ hài sẽ hiểu ý liền kính sợ, nào biết nàng chỉ là nhanh ngẩng đầu nhìn hắn liếc mắt, sau đó cắn môi nói: "Vậy thì thế nào? Hắn cũng đã chết."

"Ngươi không phải đồng tình với cái tên xấu xa này chứ?" Hoàng Phủ Mông lúc này mới thấy rõ mặt của nàng. Thật sự vẫn còn là đứa nhỏ, mặt mày tinh tế, bả vai nhỏ nhỏ, toàn thân cao thấp không có nửa điểm hàm súc của nữ nhân trưởng thành, chỉ có kia hai cánh môi nhỏ bé coi như là xinh đẹp khả ái.

"Ta không biết hắn có là người xấu hay không." Nữ hài lắc đầu, "Giết người chính là người."

Hoàng Phủ Mông thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc. Chẳng lẽ nàng cho là hán mới là người xấu "Ta cứu ngươi, ngươi dù sao cũng nên cảm kích a? Người xấu sẽ không cứu ngươi ." Hân oán hận nói.

Nữ hài tựa đầu hạ xuống, vặn vẹo thân thể, gây khó khăn cho của hân, bước nhanh xoay người rồi đi, chỉ bỏ lại một câu, "Nếu không gặp ngươi, ta hôm nay sẽ không xui xẻo như vậy."

Hoàng Phủ Mông lần đầu tiên trong đời bị người coi thường như vậy, tức giận đến thiếu chút nữa trực tiếp đem vỏ đao hướng nàng ném, nhưng nghĩ lại, làm gì cùng một đứa bé hơn thua, tra ra ai phía sau làm chủ mới là quan trọng, lại liếc qua nữ hài biến mất ở cửa ngõ, nơi đây cách đường phố rất gần, một nữ hài mười mấy tuổi, nửa đêm ôm một nồi canh nóng ở bên ngoài cuộc bộ làm cái gì?

Chu Tinh Dương gần như là tháo chạy về nhà, đẩy cửa ra, nàng thật sâu thở hổn hển mấy hơi thở.

Vừa rồi thật sự là nhanh bị sợ chết, như thế nào lại nửa đêm gặp phải án mạng, hơn nữa hung thủ giết người một chút cũng không đếm xỉa tới tình thế, thật sự là to gan lớn mật.

Nàng kỳ thật rất sợ cùng người xa lạ nói chuyện, hết lần này tới lần khác người nọ giết người, lại còn nhàn hạ thoải mái lôi kéo nàng cùng nói chuyện phiếm, may mà cuối cùng thoát khỏi đối phương, nàng cũng không hy vọng sau này quan sai tìm tới tận cửa, chỉ mong trong đêm tối như vậy, không ai nhìn thấy nàng liên can với vụ án này.

"Tinh Dương, ngươi đã trở lại?" Trong phòng truyền đến tiếng nương gọi.

Nàng mang theo áy náy trả lời: "Dạ, nương, ta đã trở về."

Đi vào tiểu phòng (phòng nhỏ) thấp bé, cửa lớn cửa nhỏ đều đã hư hại, trong đêm, gió lạnh hướng trong phòng thổi tới.

"Nương, ta hôm nay vốn từ Xuân Mãn Lâu mang theo một nồi canh nóng trở về, khách nhân điểm chưa dùng tới, Diễm Diễm tỷ hảo tâm, để cho ta mang về cho người dùng, chính là. . . Trên nửa đường đụng vào người, canh đổ, nồi cũng bể." Nàng quỳ gối bên cạnh đầu giường, vừa nói, nước mắt liền không tự giác chảy xuống.

Chân của mẫu thân Chu Tinh Dương, hành động bất tiện, bình thường dựa vào thêu thùa giúp người kiếm chút bạc, lúc này thấy nữ nhân run rẩy nâng ra mảnh sứ vỡ nát, đau lòng hỏi: "Nhìn xem, ngươi có bị phỏng không?"

"Không có. . . Nhưng cái nồi này sợ là không thể dùng, nương, người nói nếu trả tiền cho Trương Đại Thúc sửa đồ sành trước phố, có thể hay không làm nó tốt hơn một chút?"

Chu mẫu thở dài, "Đứa nhỏ ngốc, vỡ thành như vậy, nhất định là không thể sửa, nếu là có thể sửa, cần bao nhiêu đỉnh mới có thể hàn gắn? Tiền mua đỉnh đại khái so với nồi còn mắc hơn, đừng thương tâm nữa, người ta không phải nói, cũ không mất đi, mới sẽ không đến? Về sau lại mua một cái mới là được. Nói đến nương thật vô dụng, để cho người tuổi còn nhỏ đã đi thanh lâu làm việc, chỗ đó nào phải địa phương cho nữ tử trong sạch lui tới? Mỗi ngày người ra khỏi nhà, nương liền chờ đợi lo lắng, sợ người ở bên kia bị ủy khuất. Hôm nay thế nào, có ai làm khó xử ngươi không?"

"Không có, Diễm Diễm tỷ đối với ta rất tốt, chỉ để cho ta ở sau Noãn Hương Các hậu hạ, chỗ đó khách nhân rất ít, đều là quý nhân, không thất lễ như khách nhân ở tiền viện." Chu Tinh Dương tận lực che giấu mối vừa rồi gặp phải hung thủ giết người, không muốn làm cho nương lo lắng. Nhìn xung quanh: "cha đâu?"

"Sáng sớm có người thuê xe đi Cát Xuân Trán kéo than đá, giá tiền cũng không tệ lắm, cha ngươi đã đi rồi, đại khái phải hai ngày nữa mới có thể trở về." Chu mẫu lôi kéo Chu Tinh Dương lên giường, trên giường chỉ có một tấm chăn mỏng, "Nương cho ngươi chút ấm áp, ngươi nhanh tiến vào trong chăn, trên lửa còn có vài cái bánh bao nướng, bây giờ trời lạnh, rất hao củi, người nếu đói bụng, thì hấp nóng lên."

"Ta không đói bụng, may mắn Diễm Diễm tỷ để ta ăn trước rồi." Nàng từ trong ngực lấy ra mấy khối bánh xóp dùng giấy gói kỹ: "Đây là Diễm Diễm tỷ cho ta, để ta mang về cho người, nương, người nếm thử xem, vừa vặn ăn rất ngon."

Chu mẫu vừa nghe, nước mắt ào ào tuôn xuống, vừa ăn bánh xóp tràn đầy nhiệt độ cơ thể của nữ nhi, một bên miễn cưỡng nở nụ cười, "Nữ nhi ngoan, nương có ngươi, là phúc khí lớn nhất cuộc đời này a."

Nàng ôm chặt nương, nhỏ giọng nói: "Chờ ta sau này lại kiếm ít tiền, có thể mang người đến đại phu, lần trước Trương tiên sinh tại Khánh Thọ Đường không phải đã nói rồi sao? Chân người vẫn còn có khả năng trị tốt."

"Nhà đầu ngõ, đều đã nhiều năm như vậy, làm sao có thể còn trị thật tốt? Lại nói, cho dù có thể trị, cũng không biết giá đến bao nhiêu bạc, nhà chúng ta hiện tại chỉ cầu ăn no mặc ấm, những thứ khác cũng đừng có hy vọng xa vời, chỉ cần người một nhà bình an cùng một chỗ, so cái gì cũng đều tốt hơn. Nguyên vọng lớn nhất nương bây giờ, chính là sau này đem ngươi gả vào gia đình tốt, mắt thấy ngươi cũng sắp mười tám rồi, thân thể vẫn là như vậy gầy yếu, bà mỗi người ta cũng nhìn không thuận mắt, chứ nói chi là nhà thông gia."

Chu Tinh Dương mặt đỏ lên: "Nói cái gì lập gia đình a, ta còn nhỏ lắm."

Chu mẫu vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn sáng loáng của nữ nhi: "Tới tuổi nên lập gia đình rồi, thời điểm ta lớn như ngươi, đã gả cho cha ngươi rồi, nhưng nương thật lo lắng, ngươi là khuê nữ tốt như vậy, vạn nhất ngươi gả cho người xấu, nương cả đời đều không thể an tâm."

Mặt của nàng càng nóng rồi, làm nũng liếc nhìn hướng ngực nương chui vào, "Nương, nào có người như vậy khoe nữ nhi nhà mình?"

Vỗ nhẹ nhẹ lưng nữ nhi, trong nội tâm Chu mẫu cũng đang nặng nề thở dài. Nàng là nữ nhân tốt như vậy, chẳng những hiếu thuận cha mẹ, hơn nữa còn chịu khổ nhọc, chỉ mong trời xanh có mắt vì nàng tìm được một vị hôn phu tốt. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lầy Vỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Hoàng Phủ Mông đi vào hậu hoa viên, trong viên một mảnh náo nhiệt, hai vị muối muối Hoàng Phủ Nam cùng Hoàng Phủ Tuệ đang tranh đoạt một đóa Hải Đường mới nở.

Quốc hoa của Đông Nhạc quốc vẫn là hoa sơn chi, chỉ là hai năm qua hoàng thượng từ hải ngoại bỏ số tiền lớn mua một ít giống hoa mới, Hải Đường cánh nhỏ như tờ chính là một trong số đó.

Hoàng Phủ Tuệ nắm thật chặt cành hoa, bất mãn kêu lên: "Hoa này là ta nhìn thấy trước, Ngũ tỷ ngươi vì cái gì phải tranh đoạt với ta?"

Hoàng Phủ Nam cười hi hi nói: "Muội muội tốt, tỷ tỷ thật sự rất yêu mến, ngươi trước hết nhường cho ta a, nhìn lại nội cung của ta, trăm vòng trang sức, mặc ngươi chọn một vật đi, được không?"

Lúc này vừa vặn nhìn thấy Hoàng Phủ Mông đến gần, nàng lập tức cầu cứu, "Nhị ca, ngươi mau tới quân Ngũ tỷ, cho dù thấy đẹp cũng không nên cướp vật của người thân a."

Hắn vươn cổ nhìn thoáng qua, cười nói: "Ta cho là vật gì tốt, không phải là đóa hoa sao? Ngũ muội, ngươi cứ nhường cho Thất muội thì thế nào, tốt xấu ngươi cũng là tỷ tỷ, lại nói, hoa hải đường này thích ấm không thích lạnh, trời lạnh như vậy, có thể trồng được đã là kỳ tích, hái xuống sẽ không đáng giá nữa, ngươi nghĩ là nó có thể nở trên tóc ngươi bao lâu? Nếu là mang một đóa hoa tàn ra cửa, ngươi còn có thể cảm thấy đẹp sao?"

Vừa nghe hắn nói như vậy, hơi có do dự, Hoàng Phủ Tuệ lập tức nhân cơ hội đem hoa đoạt lại trong tay, cao hứng chạy đi.

Hoàng Phủ Nam thấy thế, nhịn không được thở dài: "Nhị ca chính là thiên vị Thất muội, ta bất quá là cảm thấy hoa nở vào mùa này, thật sự là hiếm lạ."

Hoàng Phủ Mông cúi người tại nàng bên tai nói: "Thời tiết này vốn thật không nên khai (nở) hoa, nếu là ép nở, cũng sẽ không đẹp." Hắn vô tình hay cố ý mắt nhìn Hoàng Phủ Thiện đứng ở cách đó không xa: "Người cũng là như vậy, không nên chiếm cứ vị trí, nếu như một mực bá chiếm, không biết kết cục sẽ trở nên như thế nào."

Thái tử nghe những lời này của hắn, mặt biến sắc, lập tức đứng thẳng thân mình nhìn hắn, môi mấp máy vài cái, nhưng không có chính thức nói điều gì.

Ngược lại Hoàng Phủ Mông về mặt thân nhiên, cúi cúi (cúi chào) đi về hướng hắn, cười mị mị chào hỏi: "Đại ca, hôm nay như thế nào có rảnh rỗi Đông cung đến nơi này đi dạo, chuyện của Tứ bộ còn chưa đủ để ngươi phiền lòng sao?"

"Bình bộ, Hộ bộ của ngươi chẳng lẽ cũng rất nhàn?" Hoàng Phủ Thiện dường như không muốn nói chuyện với hắn, vừa nói lại vừa muốn né tránh.

"Đúng lúc có việc muốn tìm đại ca hỗ trợ." Hoàng Phủ Mông thân mật ôm bờ vai của hắn, thấp giọng nói: "Đêm qua ta gặp mai phục gần thành lâu, chuyện này đại ca có nghe nói không?"

Hoàng Phủ Thiện nghe vậy, lập tức khiếp sợ nhìn hắn: "Gặp mai phục? Mai phục gì?"

"Có người muốn giết ta." Hắn nghiêng đầu nghĩ: "Cũng không đúng, hắn là xem như theo dõi ta đi, kết quả bị ta phát hiện, liền giết đi." Nói đến đây, khoe môi hắn quẹo rừ khẽ cười nói: "Đại ca coi quân Hình bộ, cho nên tiểu đệ đến là vì đòi một cái nhân tình cho chính mình, chuyện này xin đại ca nói với Hình bộ một tiếng, thứ nhất, không cần cùng tiểu đệ truy cứu hình phạt, thứ hai, giúp ta tra ra chủ nhân của thích khách kia là ai."

"Chuyện này. . . Chính ngươi nói với Vương đại nhân ở Hình bộ không được sao, hắn dám không cho ngươi thể diện à?" Hoàng Phủ Thiện nhăn mày: "Giữa ban ngày ban mặt, lại có người dám động thủ với vương gia?"

"Hơn nữa đêm mới động thủ." Hoàng Phủ Mông bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: "Đối phương thật không biết trời cao đất rộng, thật hy vọng người chủ mưu phía sau có thể tự mình hiểu lấy, chớ theo sau ta, nếu không để ta điều tra ra, làm lớn chuyện, hắn có thể có lợi ích gì? Đại ca, ngươi thấy ta nói đúng không?"

Hắn mặt trầm xuống: "Chuyện này ta còn muốn hảo hảo điều tra thêm, tại trong kinh thành, lại có chuyện lớn như vậy, nếu để cho phụ hoàng biết thật không ra gì!"

Hoàng Phủ Mông tiếp tục cười nói: "Đại ca yên tâm, chuyện này ta đương nhiên không nói cho phụ hoàng, miễn cho lão nhân gia ông ta quan tâm lại thương tâm. Ta đây cho dù đã đòi được công đạo, sau này nếu còn có phiền toái đến đại ca, đại ca ngàn vạn đừng chê ta phiền." Hắn tươi cười chân

thành nói xong, khoe mắt dư quang vừa vận liếc về một đạo bóng hình xinh đẹp vừa mới đi vào sân nhỏ, lớn tiếng nói: "Ta đã nói một ngày tốt như vậy, Thu Hoàng không đến thực là đáng tiếc, vừa nghĩ tới người, người đã tới." Nói xong liền bước nhanh nghênh đón.

Lưu Thu Hoàng, nữ nhi của Hộ bộ thượng thư Lưu Nham Tùng, bởi vì rất được hoàng hậu yêu mến, cho nên từ nhỏ đã theo đám hoàng tử công chúa bọn họ đọc sách trong cung, cùng Hoàng Phủ Mông cũng coi như là thanh mai trúc mã, gần đây tất cả mọi người đều nghe nói nàng bị chỉ hôn cho hắn, vì vậy Hoàng Phủ Tuệ dẫn đầu từng bước tiếp cận, đôi mắt trêu ghẹo: "Thu Hoàng tỷ, chúc mừng người a, cũng sắp làm chị dâu ta rồi, ta là người đầu tiên đến chúc, có phải nên có phần thưởng gì?"

Tính tình nàng không màng danh lợi, cả người thanh đạm như cúc mùa thu, phong tư yếu điệu, thần thái động lòng người, nghe Hoàng Phủ Tuệ trêu chọc như vậy, môi son bĩu một cái, đưa tay điểm nhẹ dưới chóp mũi của nàng: "Người thật nhiều lời."

Hoàng Phủ Mông lúc này cũng đi đến trước mặt Lưu Thu Hoàng, một phen đẩy Thái muội ra: "Tiểu hài tử chạy nhanh đi chơi, ta cùng Thu Hoàng tỷ của người còn có chính sự cần nói." Nói xong liền kéo nàng đi ra ngoài.

Ra ngự hoa viên vừa đi mười bước, nàng mới thấp giọng nói: "Ta nghe nói người bị tập kích đêm qua sao?"

"Ai nói với người, lão Tứ?" Hoàng Phủ Mông cười cười: "Miệng hắn nói cũng thực nhiều."

"Làm sao có thể đột nhiên xảy ra loại sự tình này, người biết là ai làm sao?" Lưu Thu Hoàng lo lắng hỏi.

"Bây giờ còn chưa xác định, ta mới hướng đại ca phả núi động hồ một chút."

Nàng cả kinh: "Làm sao người có thể nói với Thái tử? Bất luận là vấn đề này có quan hệ với hắn hay không, hắn đều có thể phủ nhận tất cả, người cần thận phả núi động hồ không thành, ngược lại đánh răn động cỏ."

"Mặc dù ta không được như người, Chư Cát (Gia Cát Lượng) cô nương tức trí đa mưu, nhưng cũng không phải là không hiểu chuyện, ta sớm nói qua, đại ca không có người tâm phúc, việc này nếu có quan hệ với hắn, nhiều nhất là cùng thủ hạ của hắn có liên can, hắn không có can đảm tới giết ta, hiện nay ta chỉ nhắc nhở hắn một chút, cho hắn nhìn kẻ thể thân đó, không nên cùng ta đầu tâm cơ."

Thấy hắn vẻ mặt không sợ chết lại khinh thường, nàng không khỏi buột miệng cười: "Người chính là tính tình như vậy, lấy bạo chế độc, luôn không đổi được, ta thấy người là cố ý làm cho thái tử khó xử."

"Tùy người nói như thế nào." Hoàng Phủ Mông lắc đầu cười: "Hôm nay Binh bộ đã cùng Hộ bộ tính toán tốt lắm, năm vạn nhân mã, ăn uống đi lại đều tính cả, xuất phát đến bảy đài, một đường ước chừng sẽ tiêu tốn ba vạn lượng bạc, số tiền kia, người nói phụ hoàng chịu ra sao?"

Lưu Thu Hoàng đáp: "So với phí tổn ta nghĩ vẫn còn ít, bệ hạ không có lý do từ chối, người đi bảy đài đóng quân, là vì phòng thủ quân đội Tây Nhạc bên kia, đây là bệ hạ phê chuẩn, không thể không cấp bạc, chẳng qua số bạc cấp một lúc cho Binh bộ phải đi nhiều như vậy, mấy bộ khác chỉ sợ phải nói ba lần bốn lượt."

Hắn cười nói: "Điểm này ta sớm đoán được rồi, cho nên ta chuẩn bị chốc lát đi gặp phụ hoàng, nàng muốn theo ta cùng đi, coi như gõ trống khai chiến hay không?"

"Thân phận hiện tại của ta vẫn không nên cùng người đi gặp hoàng thượng, trong lòng hoàng thượng tất nhiên vẫn nghĩ hai chúng ta vốn là một đôi."

Nghe vậy, Hoàng Phủ Mông cười đến càng vui vẻ hơn: "Hai ta từ nhỏ đến lớn đều chơi cùng một chỗ, không cần phải nói cũng biết chúng ta tuy hai mà một, phụ hoàng muốn người gả cho ta, chính là đã biết chuyện này rồi, người còn băn khoăn cái gì?"

Lưu Thu Hoàng đột nhiên thần sắc nghiêm chỉnh: "Đây chính là bản khoản lớn nhất của ta, hoàng thượng muốn ta gả cho người, rốt cuộc là muốn ta giúp người cai quản tốt bảy đài, hay là... vì giang sơn rộng lớn sau này? Người nghĩ qua chưa?"

Hắn khẽ rừ mắt xuống: "Chuyện này ta chưa bao giờ hỏi phụ hoàng, ta nghĩ rằng... việc này không hỏi thì tốt hơn, sau này ai kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ, trong lòng phụ hoàng tự có chủ kiến, hiện tại người hai nơi đẹp loạn, chính là không muốn hai chúng ta tranh đấu lẫn nhau. Nếu thái tử bên kia không dồn ép ta quá đáng, phụ hoàng còn sống, ta sẽ cho lão nhân gia hắn mặt mũi, không cùng thái tử công khai trở mặt, nhưng đột nhiên hắn chỉ hôn người cho ta, ngược lại vượt quá dự liệu của ta."

"Từ trước đến nay phụ hoàng mắc kẹt hôn sự của nữ nhi, ngay cả Ngũ muội âm thầm muốn gả cho tân khoa trạng nguyên, phụ hoàng cũng chỉ là cười trừ, thật không biết vì sao hắn lại nhận biết người." Nói xong, hắn đưa mắt nhìn về phía nàng: "Chẳng qua, người đã nhắc tới đề tài này, trong thâm tâm ta cũng có chuyện muốn hỏi."

"Người nói." Nàng thần sắc nghiêm túc nhìn hắn.

"Thu Hoàng, ép người gả cho ta, có ủy khuất người hay không?" Hắn nói xong lời này, có vẻ có chút xấu hổ, vô cùng lúng túng bước tới hai bước: "Người biết từ nhỏ chúng ta chính là huynh muội, không phải tình yêu nam nữ, ta cưới người, một là thuận theo ý phụ hoàng, hai cũng là vì đại sự sau này của ta, nhưng cũng vì vậy, sẽ làm chậm trễ hạnh phúc của người, ta thật hi vọng người có thể tìm thấy người tâm đầu ý hợp, cùng yêu thương chăm sóc lẫn nhau cả đời, không cần phải đứng giữa tranh chấp của ta cùng thái tử."

Lưu Thu Hoàng thần nhiên cười: "Mông ca, người nghĩ nhiều rồi, chính là bởi vì chúng ta cùng nhau lớn lên, cho nên ta hiểu người, còn rõ hơn chính bản thân mình, hiện tại đúng là thời khắc mấu chốt, nếu ta có thể giúp người một lần, là vinh hạnh của ta, có gì ủy khuất hay không ủy khuất, về chuyện chung

thân của ta. . . Đó là duyên phận, nhanh không được mà cầu cũng không được, như bây giờ không phải đã rất tốt rồi sao?"

Lúc này Hoàng Phủ Mông rốt cục nhẹ nhàng thở ra: "Đã như vậy, ta đây sẽ không khách khí với ngươi nữa, chờ đại sự có kết quả, nếu ngươi vẫn có lòng, lúc nào ta cũng có thể chuẩn bị đồ cưới cho ngươi."

Nàng cười nói: "Ngươi là mong ta tái giá nhanh chút sao? Nào có trượng phu như vậy!"

Hắn thoải mái cười, nhẹ ôm cả vai của nàng: "Chỉ là muốn cho ngươi được hạnh phúc một chút."

Lưu Thu Hoảng cúi đầu nhẹ nói: "Hạnh phúc lớn nhất của ta. . . Đó là có thể nhìn thấy ngươi, sớm ngày ngồi vào vị trí kia, ngoài ra, không còn cầu mong gì khác."

Hoàng Phủ Mông rời khỏi tấm cung của phụ hoàng đã là buổi trưa, vốn hoàng thượng muốn giữ hắn lại cùng ăn, nhưng hắn thoái thác, nói Bình bộ còn có chuyện phải xử lý liền rời đi trước. Chuyện đóng quân của bảy đại, đã được phụ hoàng cho phép, bạc cũng có thể điều động từ Hộ bộ, chuyện đại sự trong lòng cuối cùng cũng làm thỏa đáng, hắn kích động cùng Lưu Thu Hoảng nói: "Đi, hôm nay ta mời ngươi ăn cơm, chuyện này không thể bỏ qua công lao của ngươi."

Nàng cười khoát tay: "Biểu tỳ ta chờ ta đã lâu rồi, qua hai ngày nữa nàng sẽ sinh, quần áo hài tử còn chưa chuẩn bị đầy đủ hết, muốn ta làm giúp một chút việc may vá."

"Nữ nhân thật sự là phiền toái."

Sau khi hai người cùng nhau nói lời từ biệt, Hoàng Phủ Mông vừa ra cửa cung, liền gục ngựa thẳng đến Bình bộ, thời điểm đi ngang kỹ viện, hắn vô ý liếc tới ven đường, đột nhiên nhìn đến một bóng dáng nhỏ gầy đứng trước quầy hàng, vốn là cảnh tượng nhìn thoáng qua, không biết vì sao, đột nhiên khiến hắn động tâm, ghim chặt dây cương, quay đầu đi lại.

Chỉ thấy kia tiểu cô nương lời nói nhỏ nhẹ cùng chủ quán hỏi giá: "Cái nôi kia, bao nhiêu tiền?"

"Hai mươi đồng tiền."

Hắn phảng phất nghe thấy tiểu cô nương thở dài, tiếp theo gục đầu xuống nhỏ giọng nói: "Có chút mắc. . ."

"Mắc, đây chính là đồ gốm tốt nhất phía tây, từ Tây Nhạc đưa tới, cái giá này không coi là mắc."

Hắn thấy nữ hài kia yêu thích không rời tay sờ soạng vài lần liền buông, không muốn trả lại chỗ cũ, xoay người liền đi, hắn lập tức xuống ngựa, đưa tay cầm qua nôi, mắt nhìn: "Hai mươi đồng tiền không coi là mắc, hoa văn phía trên tuy là thô ráp, nhưng vật này rất có giá."

Nữ hài quay đầu nhìn lại, là hắn, nàng càng hoảng sợ: "Ngươi. . ."

"Ngày đó phá nôi, mẹ ngươi không có la, mắng ngươi sao?" Từ trong mắt của nàng hắn thấy được kinh ngạc cùng tránh né, vì vậy cố gắng làm cho ngữ điệu cùng tươi cười mình có vẻ ôn nhu ân cần một chút.

Nhưng nàng chỉ là co rúm lại rụt rụt bả vai, trộm liếc mắt nhìn hắn, liền xoay người rời đi.

Trên mặt hắn viết hai chữ "Người xấu" sao? Thực sự đáng sợ như vậy sao? Hoàng Phủ Mông ngăn người, chợt phát hiện tại bên đường nàng khập khiễng tập tễnh mà đi, vội vàng đi theo: "Chân làm sao vậy?"

Nàng thở dài, lúc này mới mở miệng: "Bóng."

"Bóng còn ra ngoài đi đi lại lại? Lại vì mua cái nôi?"

Chẳng qua là câu hỏi của hắn, nàng đã không muốn trả lời rồi, buồn bực trong đầu đi lên phía trước.

"Này, ngươi chờ một chút." Hoàng Phủ Mông vội vàng trở lại lấy ra một thỏi bạc vụn, ném cho lão bản, cầm lấy nôi nàng vừa sờ qua, sau đó lại đến bên người nàng, chỉ đơn giản nhét vào trong tay nàng: "Cầm."

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, bướng bỉnh muốn đem nôi trả lại cho hắn: "Ta không cần."

"Ngày đó coi như là vì giúp ta ngươi mới ném vỡ nôi, ta bình sinh không nợ nhân tình, cái nôi này coi như ta bồi thường ngươi, nếu ngươi không nhận, tùy tiện đập nó cũng không sao." Hai tay hắn vòng ngang ngực, trên mặt tràn đầy nét cười, nhất định không chịu thu lại vật, nàng bất đắc dĩ rũ mắt xuống: "Ngươi làm người sao lại bá đạo như vậy?"

"Bá đạo?" Hắn nhướng mày: "Ngươi còn chưa thấy qua bộ dáng bá đạo của ta đâu." Thấy nàng còn khập khiễng đi tiếp, thật sự nhìn không được, một phen vội tới eo nhỏ của nàng, đem nàng nhỏ nhắn xinh xắn thấy lên trên lưng ngựa.

Nàng chưa bao giờ ngồi ở nơi nào cao như lưng ngựa, sợ tới mức kinh hô một tiếng: "A! Để ta xuống dưới."

"Có bản lĩnh ngươi tự mình xuống, bằng không hãy ngoan ngoãn ngồi đừng nhúc nhích." Chẳng biết tại sao, hắn rất thích xem bộ dáng không biết làm sao

của nàng, nhìn không được nghĩ muốn trêu nàng một chút.

Ai ngờ nàng lại là tính tình bướng bỉnh, nhứ mày muốn nhảy xuống, làm Hoàng Phủ Mông bị dọa hoảng sợ, lấy một tay đè nàng lại, lập tức nhảy lên ngựa, từ phía sau ôm chặt nàng: "Ngươi đứa nhỏ này sao lại bướng bỉnh như vậy? Có ý tốt cho người cưỡi ngựa, ngươi còn không cảm kích?" Hắn nhìn không được cũng nhứ mi lại.

"Đề ta xuống dưới, ta không quen biết ngươi." Nàng vùng vẫy vài cái, phát hiện căn bản giãy không khỏi.

"Ngoan ngoan ngồi!" Hắn trầm giọng thét ra lệnh: "Cử động nữa ta thực sẽ đem ngươi đập xuống dưới, đến lúc đó bị thương nặng hơn ta cũng mặc kệ."

Có thể là khẩu khí của hắn quá mức cường ngạnh, cũng có lẽ biết mình xác thực không có sức lực đấu với hắn, nàng chăm chú nhìn ngũ quan khéo léo của hắn, chỉ có thể không tình nguyện cưỡi cùng một con ngựa với hắn, hơn nữa hai tay đang ôm nôi, thân thể lại không muốn dựa vào hắn thân cận quá, đành phải ngồi thẳng lưng, lại bởi vì mất cả chân buông xuống hai bên ngựa lắc lư, dẫn tới vết thương càng đau, tuyệt không dễ chịu.

"Nhà ở tại nơi nào?" Hắn hỏi.

"Ta muốn trước. . . Đi đến một nơi." Nàng đáp ứng, không muốn nói tên Xuân Mãn Lâu ra.

"Chỗ nào a?" Đợi một hồi lại không nghe thấy nàng trả lời, hắn nóng nảy: "Nói chuyện, đừng phiền phức như vậy, ta còn có chuyện gấp khác."

Chu Tinh Dương nếu không đau chân, thật muốn hung hăng đập hắn xuống. Cũng không phải nàng cầu hắn cho nàng lên ngựa, nếu nói phiền phức, cũng là hắn làm trở ngại chuyện của nàng mới đúng, nói như thế là nàng vô lý, trong cơn giận, nàng dứt khoát không quan tâm nữa, nói rõ: "Xuân Mãn Lâu."

Hắn cho là mình nghe lầm, từ phía sau đánh giá nàng một phen: "Ngươi muốn đi Xuân Mãn Lâu?"

"Ừ." Nàng không muốn cưỡi ngựa, cũng không biết làm sao cho ngựa đi nhanh hơn, bọn họ một nam một nữ cùng ngồi như vậy, đã đủ cho người đàm tiếu rồi, lại đi chậm như vậy, không biết còn muốn đưa tới bao nhiêu lời đồn nhảm, hơn nữa nơi này cách nhà nàng cũng rất gần, không may bị hàng xóm thấy được, nói lại với nương, nương nàng không bị hù chết mới là lạ! "Ngươi nhanh lên, bằng không liền thả ta xuống dưới ta chính mình đi." Nàng không kiên nhẫn thúc giục.

Hoàng Phủ Mông cười: "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi, đáng người như vậy cũng có thể ở trong Xuân Mãn Lâu sao?"

Nàng đỏ mặt lên, phản bác: "Ta chỉ ở chỗ đó bưng trà rót nước, không phải như ngươi nghĩ, hơn nữa, ta sắp mười tám rồi, cũng không phải tiểu hài tử, ngươi mới kì quái, làm việc lành lẽ chút không được sao?"

"Ai nha nha, không ngờ còn có thể nổi giận" lông mày hắn nhướng cao: "Không phải là Xuân Mãn Lâu sao? Đi, ta đưa ngươi tới, ở đó ngươi là thù hạ của ai?"

"Tiêu Diễm Diễm." Thanh âm của nàng vừa khôi phục trở lại nhẹ nhàng linh hoạt.

"A, vậy cũng xem như là người của lão Tứ, Tiêu Diễm Diễm thật lợi đến, cũng không chăm sóc tốt cho tiểu muội muội ngươi, bị thương đến như vậy còn cho ngươi rời nhà?" Hoàng Phủ Mông kẹp mạnh lấy bụng ngựa, thúc ngựa đi về phía trước.

"Diễm Diễm tỷ nàng rất tốt với ta, là lúc buổi sáng ta bê trà nóng không cẩn thận bị thương" Nàng vội vàng thay Tiêu Diễm Diễm giải thích. Nàng không biết hắn là ai, bởi vì bình thường chỉ hầu hạ ngoài sân nhỏ, cũng không thấy nhiều người, nhưng là nghe khẩu khí của hắn, tựa hồ cùng Diễm Diễm tỷ rất quen thuộc, sợ hắn gây chuyện với nàng.

Chỉ chớp mắt liền đến cửa sau Xuân Mãn Lâu, bởi vì ban ngày không có làm ăn, chỉ để một tiểu nhị đang ngủ gật tại cửa ra vào.

Hoàng Phủ Mông xuống ngựa trước, sau đó lại ôm nàng xuống, tiểu nhị kia nghe có âm thanh, ngẩng đầu, vuốt vuốt mắt nhập nhèm, nhìn Chu Tinh Dương trước: "Mị Mị chơi mệt rồi, quay về ăn cơm đi."

Tiểu nhị nhận ra nàng, vừa đứng lên liền tiến đến trêu ghẹo, duỗi ra một tay muốn đập vai của nàng, còn chưa đụng tới, cổ tay đã bị người dùng sức nắm, hướng bên cạnh đẩy, thiếu chút nữa ngã một cái.

Tiểu nhị tức giận đang muốn lên tiếng nặng, tập trung nhìn, liền cả kinh vội vàng khom người quỳ xuống: "Vương gia, như thế nào ngài. . ."

"Hôm nay cũng không phải là ta đến chơi, người trong lâu các người, ta trả nàng lại, nàng chân đã bị thương nên đừng cho nàng làm việc, phải nghỉ ngơi thật tốt."

Hắn dặn dò qua loa, trên mặt nét cười yếu ớt, nhưng tiểu nhị lại kinh sợ liên tục gật đầu nói vâng.

Hoàng Phủ Mông đưa mắt cười nói: "Sao ngươi gọi tên Mị Mị kì quái như vậy?"

Tiểu nhị vội tiếp lời nói: "Nàng gọi Chu Tinh Dương, tính tình diễm đạm, thanh âm nói chuyện lại nhỏ, hết lần này tới lần khác vẫn là nhút nhát như dê, cho nên Diễm Diễm cô nương liền cho nàng cái tên này."

Hắn hé miệng cười: "Rất có ý tứ, ngược lại Mị Mị còn dễ nghe hơn so với Chu Tinh Dương, càng ngày Diễm Diễm càng có tài."

Chu Tinh Dương mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, trừng mắt nhìn hấn nửa ngày không nói gì.

Hoàng Phủ Mông cúi người xuống nhìn nàng, nhẹ nhàng nhéo lên gò má non mềm trắng nõn của nàng: "Thân thể gầy ốm như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lại có chút thịt, nhớ rõ mang vết thương ở chân đường tốt, nhưng sau này thấy ta cũng đừng quay đầu bỏ chạy." Nói xong, lại lên ngựa rồi đi.

Chờ hấn đi xa, tiểu nhị mới đứng lên thở dài một hơi: "Làm sao người có thể nhận ra vị đại nhân này? Còn khiến hấn tự mình hộ tống người về? Mị Mị, đây là may mắn người tu mấy đời mới được đó, người có biết hay không, trong kinh thành ta, không, trong Đông Nhạc ta vị Mông vương này chính là khó lường nhất, không chỉ có hoàng thượng cưng chiều, hoàng hậu thương yêu, ngay cả Thái tử cũng phải nhường hấn ba phần. . ."

Tiểu nhị còn đang nói thao thao bất tuyệt, Chu Tinh dương đã vịn cửa chậm rãi đi vào trong, nhỏ giọng nói thầm: "Ta lại cảm thấy hấn giống như sao chổi của ta, sau này đừng có để ta gặp phải mới tốt."

Hoàng Phủ Mông tiến vào cửa chính của Binh bộ, thiếu chút nữa bị người trước mặt đâm vào: "Lão Tứ, sao lại vội vàng hấp tấp?"

Nhìn thấy hấn, Hoàng Phủ Đông thần sắc nghiêm túc: "Nhị ca, ta vừa nhận được tin tức, vài nguyên lão Lại bộ đang tra lại chuyện năm trước, ta sợ người cũng dính líu vào, cho nên tới thông báo một tiếng, người sớm đề phòng."

"Chuyện năm trước? Hấn nghĩ nghĩ: "Người là nói chuyện đắp đê tại Giang Đông năm trước. . . Lão Tứ, thật ra, người tham bạc có phải không?"

Mặt Hoàng Phủ Đông đột nhiên đỏ lên: "Cũng không lấy bao nhiêu. . . Chỉ ba ngàn lượng mà thôi."

Sắc mặt Hoàng Phủ Mông trầm xuống: "Hồ đồ! Ngày thường ta dạy người như thế nào?" Hấn bước nhanh, hướng trong phủ đi: "Chuyện này ta không giúp người được, chính người tự đến nhận sai với phụ hoàng."

Hoàng Phủ Đông đuổi theo, kéo cánh tay hấn lại: "Nhị ca, người không thể mặc kệ ta, người cũng biết ta không có ác ý, thật ra ba ngàn lượng, ta thật không có làm chuyện gì xấu, chỉ là Điền Trang của ta muốn tu sửa một lần, ta tham ô một chút mà thôi. . ."

"Người cần bạc sửa Điền Trang, sao lại tham ô ngân lượng đắp đê, nói với nhị ca một tiếng, chẳng lẽ nhị ca không cho người sao?" Hoàng Phủ Mông mặt lạnh trừng mắt nhìn hấn: "Người nói thật đi, rốt cuộc người mang ngân lượng làm gì, chắc không phải mang đi hiếu kính cho Tiêu Diễm Diễm chứ?"

Hoàng Phủ Đông mặt rú xuống: "lúc ấy Diễm Diễm yêu thích một viên Dạ Minh Châu, ta liền nhanh nghĩ đến. . ."

Hấn giận dữ la mắng: "Điều nói đàn bà thích bảo vật, trẻ con thích giấy bạc, người là người thông minh, sao lại coi tiền như rác, không làm thật người thì thật ả? Ta thấy người mau đi tìm Tiêu Diễm Diễm đòi lại bạc, người đường đường là một vương gia, tham ô tiền công nịnh nọt kỹ nữ, nói vậy nghe được sao?"

"Nhị ca, nhưng mà. . . người kêu ta nói với Diễm Diễm như thế nào? Chưa kể nàng sẽ không để ý tới ta."

Gặp Tứ đệ bộ dạng đầu sợ đuôi, Hoàng Phủ Mông càng tức: "Lão Tứ, ngày thường người nói chuyện liều lĩnh cực kỳ, hiện tại sao lại trở nên hèn nhát như vậy? Mà thôi, nhị ca sẽ giúp người lúc này, nhưng người phải nhớ, sự tình ta có thể giúp người áp chế xuống, nhưng đừng quên câu "Tự gây nghiệt không thể sống", dù giúp thế nào, cũng có điểm hỏa, không thể mặc người làm xằng làm bậy, hiểu chưa?"

Hấn cũng còn chưa đi đến đại đường Binh bộ, liền xoay người lên ngựa ra cửa, trở lại Xuân Mãn Lâu.

Trong Xuân Mãn Lâu, Tiêu Diễm Diễm đang dùng rượu thuốc giúp Chu Tinh Dương bôi lên vết thương, vừa nghe Mông vương đến đây, cả người nàng đều luống cuống, vội vàng thu hồi chai thuốc, gọi nha hoàn khác mang nước tới rửa tay sạch sẽ, liên tục không ngừng nén giận: "Vị Vương gia này sao lại đến đây lúc này?"

Chu Tinh Dương nghe tới tên "Mông vương", cũng lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: "Diễm Diễm tỷ, ta ra bên ngoài trước nha."

Tiểu Diễm Diễm không nghi ngờ gì, thuận miệng đáp lời, rửa tay sạch sẽ rồi xông hương, bận rộn được một nửa, Hoàng Phủ Mông đã nghiêm mặt trực tiếp đi đến.

"Được rồi, đừng dùng bộ dáng mê hoặc kia với ta, ta không phải loại khách nhân ham mê hồng trường như lão Tứ."

Thấy ánh mắt hấn lạnh như băng Tiêu Diễm Diễm ngay cả cười cũng trở nên cứng ngắc: "Mông vương đại giá quang lâm, là có chuyện gì sao?" Nàng cẩn thận rót ly trà, đưa đến trước mặt hấn.

Hoàng Phủ Mông đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Năm trước có phải là lão Tứ cho người ba ngàn lượng bạc?"

Sắc mặt nàng khê biến, lúng túng: "Cái này..."

"Có hay không?" Hấn không kiên nhẫn cắt đứt.

"Tứ Vương Gia thương cảm ta vất vả, nói ta hầu hạ chu đáo, cho nên cho ta một số ngân lượng của hấn là sự thật, nhưng mà khoản tiền kia ta. . ."

"Hạn người trong ba ngày, đem khoản tiền kia mang ra." Hoàng Phủ Mông bỏ lại những lời này, xoay người rồi đi.

Tiêu Diễm Diễm cuồng quit đuổi theo: "Mông vương, Mông vương . . Chuyện này ta. . ."

"Đừng nói nguoi làm không được, nếu không ta cho nguoi niêm phong Xuân Mãn Lâu của nguoi."

Hoàng Phủ Mông đi tới cửa, chợt nghe bên tai có người kêu. . .

"Chu Tình Dương! Nha đầu chết tiệt nguoi sao lại làm việc ngơ ngác chậm chạp, mời nguoi tới làm đại tiểu thư sao? Ta còn không bảo nguoi bán mình, nguoi đừng có về mặt không tình nguyện!"

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy tiểu nha đầu trong tay bưng lấy một cái khay, trên khay bày biện ấm trà bát trà, chân bị đau đã trì hoãn bước tiến của nàng cùng tốc độ, mà một tú bà trung niên trang điểm xinh đẹp, đang đứng trước cửa sau của viện, tay xoa thắt lưng, quả trách không lưu tình chút nào.

Nàng cúi đầu, không nói một câu, nhưng khay trong tay đang có chút lắc lư, khiến cho bát trà ấm trà cũng phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang.

"Nguoi cẩn thận một chút! Đây là đồ sứ thượng hạng mua từ Trung nguyên, nếu làm bể một cái, dù nguoi có bán mình cho lão nương, cũng không đủ bồi thường."

"Dạ biết." Chu Tình Dương nhỏ giọng trả lời, nhưng vẫn là đi không nhanh, thời điểm bước lên bậc, thân thể nghiêng một cái, mắt thấy bát trà sắp ngã trên khay xuống, nào biết một người bên cạnh đột nhiên bước nhanh đi tới, đưa tay tiếp lấy khay, đồng thời đỡ nàng.

"A, Mông vương, ngài. . . ngài sao lại đến đây lúc này?" Tú bà tươi cười đầy mặt làm cho son phấn tại khóe mắt nàng đều nổi lên nếp nhỏ.

Hoàng Phủ Mông nhìn chán ghét, không kiên nhẫn hỏi: "Nàng có bán mình cho nguoi sao?"

"A? Ngài hỏi nha đầu này? Không có, nàng là hàng xóm trước kia của Tiêu Diễm Diễm, Diễm Diễm thấy nàng nghèo khổ đáng thương, cho nên cầu ta xếp nàng vào làm vài chuyện vặt trong này, cũng không biết là lỗi tại nha đầu kia không tốt hay sao, gọi nàng cũng không trả lời, thanh âm nói chuyện lại nhỏ, làm việc còn chậm quá, căn bản giống như mời đại tiểu thư lao lực, ai, ta thật sự là không may a, sao lại nhất thời tốt bụng. . ."

Tú bà không ngừng than thở, hắn càng nghe càng phiền, nhíu mày cắt đứt: "Đã không bán mình cho nguoi, vậy người này từ nay về sau sẽ không ở trong lâu của nguoi hỗ trợ, cũng miễn cho nguoi tiếp tục xui xẻo."

Hắn đem khay đưa qua cho lão tú bà cầm, cũng không nhìn đến ấm trà bị nghiêng, trà nóng rơi vài khiến nàng sợ hãi kêu liên tục, xoay người kéo tiểu nha đầu liền hướng bên ngoài đi.

"Ta, ta không thể đi. . ." Chu Tình Dương sốt ruột lấy tay đẩy ngón tay của hắn ra. "Chân nương ta không tốt, cha ta không ở nhà, trong nhà còn cần ta chăm sóc, ta nếu không làm, mỗi tháng sẽ không có bạc mang về nhà. . ."

"Thì ra nguoi cũng có thể một hơi nói nhiều lời như vậy sao?" Hoàng Phủ Mông quay đầu lại cười, thái độ vốn lạnh như sương thoáng cái liền hóa thành nước mưa xuân: "Nguoi sợ cái gì, ta mang nguoi đi, sẽ để nguoi đói bụng sao?" Cúi đầu mắt nhìn xuống chân của nàng, hắn đột nhiên ngồi xổm người đưa lưng về phía nàng: "Lên đây đi, ta cõng nguoi."

Chu Tình Dương kinh ngạc nhìn lưng rộng lớn của hắn, mí mắt nháy nháy, đột nhiên có dòng nước ấm từ khóe mắt chảy ra: "Như vậy không tốt." Nàng trầm thấp nói: "Nguoi là Vương gia, không thể cõng dân đen như ta đây."

"Chẳng lẽ muốn ta ôm nguoi đi ra?" Kiên nhẫn khó có được của hắn trong nháy mắt lại nhanh mất đi: "Nhanh lên, nguoi đã biết rõ ta là Vương gia, phải biết ta bận rộn nhiều việc." Hắn không muốn đợi nàng mè nheo ở đó, hai tay từ phía sau lôi kéo, cứng rắn đem nàng dựa trên lưng, sau đó khoanh một tay, đem hai chân nàng nắm cạnh thắt lưng mình, đi khỏi Xuân Mãn Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

"Làm việc trong phủ của ta, không cần phải lao lực, nhưng tai và miệng thì nhất định phải kín đáo, không nên nghe thì không nghe, không nên hỏi thì không hỏi, không nên nói càng không thể nói lung tung, hiểu chưa?"

Chu Tình Dương ngốc ngơ ngác đứng trong thư phòng Mông vương phủ, nhìn Hoàng Phủ Mông ngồi bắt chéo chân ra lệnh, thật đúng là cảm thấy có chút mơ hồ.

Cứ như vậy bị hấn lòi kéo trở lại vương phủ, vừa vào cửa liền chỉ về phía nàng phân phó với quản gia: "Đây là nha hoàn mới tới, hầu hạ nước trà trong phòng là được rồi, không cần làm việc nặng."

Nàng có thể nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc cùng khó hiểu của quản gia bá bá, chưa nói đến nha hoàn cùng gia đình ngẫu nhiên đi qua.

"Mỗi ngày canh bốn ta rời giường, bởi vì phụ hoàng muốn lâm triều vào giờ Mẹo, cho nên canh năm sẽ ăn sáng, đồ ăn sáng làm nhẹ một chút, ta không thích thịt cá, ăn nhiều buồn nôn; bình thường chậm nhất là buổi trưa ta sẽ hồi phủ một chuyến, nếu không có trở về, là đang ở Binh bộ hoặc Hộ bộ nghị sự; quét dọn thư phòng và phòng ngủ của ta thì không nên động đến vật trên kệ, bất luận động cái gì, nhớ rõ đặt lại chỗ cũ. . . Làm sao vậy?"

Hoàng Phủ Mông nói được một nửa, thấy nàng sợ hãi giờ lên ngón tay nhỏ, như là muốn nói ra ý kiến của mình, đành phải dừng lại nhìn nàng.

"Ta. . . nhất định phải làm ở đây sao?" Chu Tĩnh Dương rất bất đắc dĩ hỏi: "Hình như ta. . . chưa nói đồng ý nha."

Hắn nhủ mảy: "Chẳng lẽ ngươi muốn trở về Xuân Mãn Lâu? Đó là nơi nữ hải trong sạch nên đến sao? Chẳng lẽ phủ của ta không thể sánh được với nơi đó?"

Nàng cúi đầu xuống, thì thào tự nói: "Tại sao lại nói lại giống mẹ ta như vậy?"

"Nói cái gì đó, to tiếng lên." Hoàng Phủ Mông trừng mắt nàng: "Đến làm việc trước mặt ta, còn có một điều rất quan trọng, chính là khi chủ tử hỏi chuyện, ngươi phải trả lời rõ ràng dễ hiểu, không phải người ta gọi ngươi Mị Mị, ngươi liền nghĩ mình là dễ thật."

"Cái kia. . . Ta có thể hỏi một chút hay không, tại sao ngươi phải đối tốt với ta như vậy?" Chu Tĩnh Dương ngốc ngơ ngạc nhìn hắn.

Hoàng Phủ Mông đầu tiên là sững sờ, sau đó liền bật cười: "Như vậy cho là tốt với ngươi?" Hắn nghiêng đầu: "Lúc nhỏ ta thấy có con chó lang thang ngoài cung, liền mang về phòng vụng trộm nuôi, bởi vì ta thật sự không thể nhìn bộ dạng tội nghiệp của nó, nói như vậy, ngươi hiểu chưa?"

"Đã rõ." Chu Tĩnh Dương cúi đầu xuống: "Ta chính là con chó kia."

Hắn cười vang nói: "So sánh như vậy cũng không đúng, chỉ có thể nói ta không chịu được khi thấy kẻ đáng thương."

Lúc này, Lưu Thu Hoàng cùng Hoàng Phủ Đông vừa vặn đi vào thư phòng, nàng cười hỏi: "Chuyện gì mà nói vui vẻ như vậy? Thật xa đã nghe đến tiếng cười của ngươi."

"Không có gì." Hoàng Phủ Mông liếc nhìn Tứ đệ: "Như thế nào, sợ nhị ca ta không giúp chuyện của ngươi, nên ngay cả Thu Hoàng cũng mang đến?"

Lưu Thu Hoàng vội vàng tiếp lời: "Ngươi đừng đa tâm, ta vừa rời nhà biểu tỳ, trùng hợp đi ngang qua, thuận tiện tới thăm ngươi một chút, Tứ vương gia nhìn thấy ta, cho nên cùng đi."

Nụ cười trên mặt Hoàng Phủ Mông lập tức thu lại, thay vào đó là hàn ý không quan tâm: "Lão Tứ, chuyện của ngươi ta giúp ngươi làm, kết quả như thế nào còn chưa biết, Tiêu Diễm Diễm không dám không trả tiền, nhưng ta sợ nhất chính là ngươi làm trận bỏ chạy lấy người, ta đã từng nói, nếu ngươi không phải là vương gia, có tiền trong tay, ngươi nghĩ nàng sẽ toàn tâm toàn ý làm nữ nhân của ngươi, không tiếp khách lạ sao?"

"Diễm Diễm tỳ không có quá đáng như ngươi nói đâu."

Chu Tĩnh Dương một mực không lên tiếng đột nhiên mở miệng, thanh âm không nhỏ, Hoàng Phủ Đông cùng Lưu Thu Hoàng lúc này mới chú ý tới "Nha hoàn" nho nhỏ đứng trong góc thư phòng.

"Ai vậy a?" Lưu Thu Hoàng khó hiểu nhìn nàng một cái, vừa nhìn về phía Hoàng Phủ Mông.

Hoàng Phủ Đông cũng cảm thấy kỳ quái. Nghe khẩu khí đứa nhỏ này, hình như rất quen thuộc với Diễm Diễm. . . "Ngươi là. . . người của Xuân Mãn Lâu?" Hắn lơ mơ nhận ra nàng, liền nghiêng mặt lại, vẻ cứng rắn nói: "Tú bà của Xuân Mãn Lâu không dạy ngươi quy củ sao? Lúc này há có chỗ cho ngươi xen vào nói?"

"Ngươi để cho nàng nói." Hoàng Phủ Mông nâng nâng cằm, vẻ mặt buồn cười nhìn nàng: "Ta lại muốn nghe xem nàng có thể thay Tiêu Diễm Diễm nói cái gì!"

Chu Tĩnh Dương vẻ mặt thành thật: "Diễm Diễm tỳ cũng là người xuất thân trong sạch, cha nàng đọc thi thư, nhưng không có đỗ công danh, lúc nàng mười tuổi thì nương rời bỏ cha, tái giá với người khác, về sau cha buồn bực mà chết, chỉ còn nãi nãi (bà nội) cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau, nãi nãi có bệnh, nên mười ba tuổi nàng liền bán mình cho thanh lâu, làm vậy là vì nãi nãi, không phải vì bản thân."

Nghe vậy, Lưu Thu Hoàng than nhẹ một tiếng: "Mỗi người đều có chuyện bất đắc dĩ của mình a."

"Thì đã sao?" Hoàng Phủ Mông cũng không chấp nhận: "Nàng có bất đắc dĩ của nàng, nhưng là chính nàng tự chọn, bây giờ là người đứng đầu bang ở Xuân Mãn Lâu, mỗi tháng thu tiền, khách nhân hiếu kính, không cần tích góp nhiều, cũng có mấy trăm lượng rồi, nhưng khiến lão Tứ tham ô của công để mua vật nàng yêu thích, hại lão Tứ phải đối mặt với họa lao tù, chẳng lẽ những việc này cũng là nàng bất đắc dĩ sao?"

Chu Tĩnh Dương mở to hai mắt, cả buổi mới thốt ra một câu: "Ta... Ta nói không lại ngươi, nhưng ta biết rõ ngươi không đúng."

Hắn cười ha ha: "Ngươi thật đúng là thú vị, biết ngươi không thể làm gì được, được rồi, ta không so đo với một đứa bé như ngươi, ngươi đi tìm quần gia lấy y phục, trong phủ ta không giống như Xuân Mãn Lâu, không cần ăn mặc điểm lệ như vậy, còn tô son điểm phấn, ta cần gia nô sai vặt, ngươi ở trong phủ, còn có cha nương bên ngoài, ta chuẩn ngươi bảy ngày về nhà một lần."

"Nhưng mà. . ."

Nghe đến nương cần nàng chăm sóc, bảy ngày về nhà một lần thật sự không được, nhưng Hoàng Phủ Mông căn bản không nghe nàng giải thích, chỉ khoát khoát tay nói: "Ngươi đi xuống đi, ta còn có việc cùng nói với bọn họ."

Chu Tinh Dương đành phải thở dài rời khỏi thư phòng, quần gia Trương Vũ Thanh chờ tại cửa ra vào nhìn nàng hỏi: "Vương gia đã nói rõ với ngươi hết chưa?"

"Ta. . . Thật sự phải ở chỗ này làm việc sao? Ta sợ ta hầu hạ Vương gia không tốt." Nàng cúi thấp đầu, đôi tay nhỏ bé dùng sức xoa góc áo, "Hơn nữa trong nhà ta còn có nương cần chăm sóc."

"Chẳng lẽ ngươi không muốn hầu hạ Vương gia?" Hắn kinh ngạc hỏi lại, "Phải biết rằng so với hoàng cung, Mông vương phủ còn khó vào hơn, từ trước đến nay Vương gia chỉ dùng nô tỳ ở ba gia tộc lớn hầu hạ trong cung, chưa bao giờ thu người ngoài, nhà đầu ngươi chẳng những là Vương gia tự mình chọn, còn cho ngươi đến phòng trên hầu hạ, có gì không hài lòng? tiền tiêu vật trong Vương Phủ hàng tháng chia ba cấp, nha hoàn thượng đẳng có thể nhận mười hai lượng một tháng, ngươi có thể hầu hạ ở phòng trên, cũng coi như là nha hoàn thượng đẳng, một tháng mười hai lượng bạc, ngươi tới chỗ nào bên ngoài kiếm được như vậy?"

"Mười hai?" Chu Tinh Dương vừa nghe, con mắt lập tức sáng lên: "Nhiều như vậy sao?"

Trương Vũ Thanh thấy nàng vừa nghe đến bạc, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều sáng đến mức khoa trương, nhưng không có nửa điểm tham lam tà ác, ngược lại hồn nhiên như mặt nước trong, không khỏi cũng cười.

Mười hai lượng bạc đối với Chu Tinh Dương mà nói thật sự không phải số lượng nhỏ, nàng cùng cha vất vả bên ngoài làm việc, một tháng cố gắng phấn đấu, tiền thu được cũng không đến mười lượng bạc, mà so sánh Vương Phủ với Xuân Mãn Lâu, dù không biết có làm cho người an tâm an toàn hay không, nhưng nhìn Hoàng Phủ Mông, hình như không phải một chủ tử khó hầu hạ, cho nên nàng thật không muốn cự tuyệt cơ hội trời ban này, tới về nhà sau, liền cùng nương nói chuyện này.

Chu mẫu nghe xong, đầu tiên là cả kinh, tiếp theo lại vừa mừng vừa lo: "Tinh dương a, Vương gia kia tại sao muốn ngươi tới Vương phủ hầu hạ, không phải hắn có ý xấu gì chứ?"

Chu Tinh Dương cười nói: "Nương, ta không tài cũng không sắc, hắn có thể có ý xấu gì với ta đây? Hôm nay khi tới quý phủ của hắn ta thấy một vị tiểu thư, nghe quần gia bá bá nói, đó là thê tử tương lai của hắn, diện mạo nhìn rất đẹp, tính tình ôn nhu, nói chuyện lại hòa khí, ngài nói hắn có thể có ý đồ gì với ta? Thật ra trong mắt Mông vương, ta chỉ là con chó nhỏ hắn nhặt về ở ven đường, thấy ta đáng thương mà thôi."

"Chỉ hy vọng như thế, nếu thật sự là vậy, Tinh Dương, ngươi xem như có phúc phần." Chu mẫu sờ sờ đầu nữ nhi: "Nhưng mà ở Vương Phủ không thể như Xuân Mãn Lâu, quy củ trong Vương Phủ nhiều hơn, ngươi làm việc nhất định phải chú ý, không phải vì Vương gia tuyển ngươi nhập phủ, ngươi liền xem trọng chính mình, mọi người đều nói gần vua như gần cọp, cho dù Vương gia có hiền lành, ngươi cũng không thể thân thiết quá với Vương gia, phải biết thân phận của mình, hiểu chưa?"

"Ta hiểu được, nhưng là... nương, Vương gia nói muốn ta làm việc trong phủ, ở tại đó, bảy ngày mới cho phép về nhà một lần." Nàng rớt cục nói ra chuyện khó xử này.

Chu mẫu cười nói: "Đây là phải, bảy ngày cho ngươi về một lần, đối với ngươi đã quá tốt, làm nha hoàn trong nhà những người giàu, người nào không phải một năm rưỡi mới được về nhà một lần?"

"Chính là. . . Ta không có ở đây, nương làm sao tự chăm sóc?" Chu Tinh Dương rất lo lắng.

"Bây giờ ban ngày ngươi không ở nhà, chẳng phải nương cũng tự chăm sóc sao? Ngươi cũng biết con Trương thẩm, con Vương thẩm, thường xuyên đến thăm ta, mình nương ở nhà không có chuyện gì, qua một ngày nữa cha ngươi cũng đã trở lại, ngươi không phải lo lắng." Thấy nữ nhi vẫn còn chần chờ, Chu mẫu nắm chặt tay của nàng: "Tinh Dương, đừng lo cho nương, hảo hảo ở tại Vương Phủ làm việc a, làm nhiều nói ít, không lên mặt, không gây chuyện, bình an đi, bình an về, nương an tâm."

Nàng hít một hơi thật dài nói: ". . . Được rồi."

Chu Tinh Dương không sợ dậy trễ, mỗi ngày nàng làm việc ở Xuân Mãn Lâu cũng là sáng sớm rời giường, dù đến trời tối bên kia mới mở cửa đón khách, nhưng sáng sớm nàng phải vì cha mẹ chuẩn bị đồ ăn sáng, còn phải giặt quần áo, dọn dẹp nhà, giúp cha đánh xe... Rất nhiều chuyện, chỉ hận thời gian quá ít làm không hết.

Cho nên quy định giờ rời giường của Mông vương, đối với nàng mà nói chỉ là việc rất nhỏ, Hoàng Phủ Mông đẩy cửa phòng ra thì thấy nàng đang bê chậu nước ấm và khăn mặt đứng ở ngoài cửa chờ, bất giác sững sờ, sau đó cười nói: "Làm sao ngươi biết thời điểm ta thức dậy, nếu tối nay ta ra ngoài, nước này chẳng phải sẽ nguội lạnh?"

"Quần gia bá bá nói ngài đều đứng canh bốn đứng dậy, nước này ta đã nấu qua lần thứ nhất rồi, vẫn còn nước nóng trong một bình lớn khác." Chu Tinh Dương cung kính trả lời.

Hoàng Phủ Mông gật gù đầu: "Lần đầu tiên hầu hạ, nhìn ra được người còn rất dụng tâm, vào đi." Hắn cho nàng vào phòng, sai nàng đem nước rửa mặt đặt trên bàn, rửa mặt xong ngồi ở trước bàn, đợi nửa ngày cũng không thấy nàng tới, hỏi: "Còn đứng góc ở đó làm gì, chẳng lẽ muốn ta tự mình chải đầu?"

"Chải đầu?" Nhưng quân gia bá bá không có nói với nàng, còn phải giúp hắn chải đầu. "Nhưng mà... Ta... Ta chưa từng chải đầu cho nam nhân."

"Chải thành một cái búi tóc là được, ngày thường người gặp ta là cái dạng gì, liền chải thành cái dạng đó."

Nàng nghĩ nghĩ, lúc này mới đưa tay, giúp hắn đem dây cột tóc cởi bỏ, cầm lấy lược trên bàn chăm chú thay hắn chải đầu, sau khi làm tốt, lại dùng đỉnh quan (là vật làm bằng vàng, tròn, cao, mà nam nhân trong phim cổ trang hay dùng) cố định lên búi tóc, cài vào một cái trâm cài tóc.

Hoàng Phủ Mông nhìn nhìn gương đồng: "Hình như cái này không giống với cái ta thường chải lắm. . ."

"Ta... trước lấy hai chỗ tóc, sau đó mới kết thành búi tóc, như vậy tóc sẽ không dễ dàng rơi ra, nếu Vương gia không thích, ta lại đổi về." Nàng lo sợ bắt an liếc trộm ánh mắt của hắn.

"Kiểu tóc này dường như thích hợp với lão Tứ." Hắn nhìn gương đồng thêm vài lần, rồi quay đầu lại nhìn nàng cười nói: "Đừng sợ hãi như vậy, chẳng qua chỉ là chải đầu, đã xong, cứ như vậy đi." Vừa ra đến trước cửa hắn vừa phân phó: "Sách ta đặt ở đầu giường, người không nên lộn xộn, ta để trang nào thì để trang đó, hiểu chưa?"

"Dạ." Nàng buông thông tay đứng ở cửa ra vào tiễn hắn: "... Vương gia, ta còn phải làm những chuyện gì?"

Hắn nghĩ nghĩ, cũng không thể nghĩ ra được: "Xem Trương tổng quản an bài người làm cái gì, người làm cái đó."

Bởi vì phải vội vàng vào triều, cũng không còn thời gian nói chuyện phiếm với nàng, bỏ lại lời nói liền đi.

Hoàng Phủ Mông nói càng đơn giản, nàng càng không biết nên làm sao bây giờ, đành phải giúp hắn sửa sang lại đệm chăn trước, sau đó quét dọn phòng, lau bụi cửa sổ cùng rương tủ xong, sau đó cũng không biết nên làm gì nữa.

Rời phòng ngủ của hắn, đi đến tiểu viện, trong nội viện rất thanh tĩnh, chỉ có một gốc cây sơn chi, bởi vì chưa tới mùa nở hoa nên trơ trụi, cũng không có gì hay.

Nàng đứng trong nội viện, lúc nhất thời hoảng hốt, đột nhiên nghĩ đến mình từ chốn phấn son lầu xanh tới đại viện Vương phủ thanh tĩnh, vẫn là cảm thấy không thể tin.

"Này... Này..."

Đột nhiên, Chu Tĩnh Dương nghe được có người bên ngoài viện nhỏ giọng gọi nàng, đưa mắt nhìn lên, phát hiện một nha hoàn gần bằng tuổi hướng nàng ngoác liên tiếp, nàng không hiểu đi qua: "Người kêu ta?"

"Người tên gì?" Nha hoàn kia một thân quần áo lam nhạt, rất thanh nhã, nhìn thấy nàng mắt to nhanh như chớp chuyển không ngừng.

"Chu Tĩnh Dương." Nàng nhỏ giọng nói tên của mình.

"Ta nghe nói Vương gia mang nha hoàn từ bên ngoài về, chính là người sao?"

"Ừ."

"Thật kỳ quái, Vương gia chưa bao giờ dùng người ngoài, tại sao người biết Vương gia của phủ chúng ta?" Nha hoàn kia rất hiếu kỳ, câu hỏi thật nhiều.

Nàng cắn môi, hừ một tiếng: "Thì... biết như vậy thôi." Nàng thật khó mà nói là sau khi nhìn thấy hắn giết người thì biết, lại càng không dễ nói là biết ở thanh lâu a!

Cũng may nha hoàn kia không có hỏi rõ vấn đề, chỉ là dùng ánh mắt phi thường hâm mộ nhìn nàng: "Nhanh như vậy đã được hầu hạ ở phòng trên, thật rất giỏi nha, ta ở Vương phủ đã nhiều năm rồi, vẫn không thể đi vào nơi đó."

"Nơi đó rất khó vào sao?" Chu Tĩnh Dương hoang mang nhìn bốn phía một chút, cũng không có thị vệ giữ cửa hay hàng rào sắt ngăn cản.

"Nơi đó là cấm địa của Vương gia, chưa được sự cho phép, là không thể tùy ý vào, ngoại trừ huynh đệ tỷ muội thân thiết, và vị hôn thê Lưu cô nương của Vương gia người đã gặp hôm qua, toàn phủ cũng chỉ có Trương quản gia có thể tiến vào."

Khó trách nha hoàn này chỉ dám đứng ở ngoài viện. "... Nơi này có nguy hiểm gì sao?" Vừa nghe nàng nói như vậy, Chu Tĩnh Dương lập tức khản trương lên.

"Ta cũng không biết, ta chưa tiến vào lần nào a." Nha hoàn vẫn là thực hâm mộ nhìn nàng: "Trước kia nha hoàn hầu hạ ở trên phòng chuyển đi, đến mười tám tuổi liền gả ra ngoài, người xem trong viện thanh tĩnh như vậy, chứng tỏ Vương gia không thích quá thân cận với những người khác, người đừng thấy bình thường Vương gia tính tình tốt, một khi nổi giận lên, thật dọa người!"

Nàng nghiêng đầu: "Ngày hôm qua hình như hấn nổi giận với Tứ Vương gia."

"Chắc là không phải thật sự đâu, ta vừa gặp Tứ Vương gia cao cao hừng hực chạy."

Nha hoàn kéo nàng sát lại, kề bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Ngươi biết không? Ba năm trước đây, Vương gia chúng ta từng cầm đao, xông tới cấm cung, bức hoàng thượng nói xin lỗi với hấn, đó mới là nghiêm túc nổi giận!"

Chu Tĩnh Dương chấn động. Cầm đao uy hiếp hoàng thượng? Cho dù hoàng thượng là cha ruột của hấn, cũng không tránh khỏi quá kinh thế hãi tục đi. "Cái này, không phải lời đồn đãi sao?" Nàng không thể tin được.

"Như lời đồn đãi như thế nào được? Cả triều mọi người đều biết, về sau Vương gia bị vòng cấm trong phủ trọn vẹn ba tháng."

Nàng không khỏi mở to mắt: "Vậy hấn... tại sao phải làm như vậy?"

"Chuyện này nhóm nha hoàn chúng ta không thể biết, Vương gia không cho phép hạ nhân lăm lăm mồm, ngươi biết a?" Nha hoàn mắt thoáng nhìn: "Không xong, Trương tổng quản đến đây, ta phải đi trước, ta gọi là Chỉ Ngừ, ở Lê Hoa uyển phía nam, ngươi rảnh có thể tới tìm ta." Nói xong liền vội vàng chạy mất.

Còn lại Chu Tĩnh Dương đứng ở cửa sân, vừa thấy Trương tổng quản đi ngang qua, lập tức cung kính cúi chào: "Trương tổng quản."

Trương Vũ Thanh lại càng hoảng sợ: "Sao ngươi lại đứng ở chỗ này? A, Vương gia vào triều sao."

"Ta phải làm chuyện gì?" Nàng hỏi.

Hấn nghĩ nghĩ: "Ngươi là nha hoàn thân cận của Vương gia, ta cũng không biết nên cắt cử ngươi làm gì cho tốt, ngươi tự nhìn làm đi."

Không nghĩ tới làm việc tại Vương Phủ lại thoải mái như vậy, Chu Tĩnh Dương ở tiểu viện phát ngốc hết nửa ngày, nhìn đám mây trôi lâu, cuối cùng vẫn không biết mình nên làm gì.

Nàng đã từng nghĩ giặt quần áo giúp Hoàng Phủ Mông, nhưng được cho biết có người ở phòng giặt quần áo phụ trách làm những việc này; muốn làm chút đồ ăn cho hấn, nhưng căn bản người ở phòng bếp không để nàng vào cửa, nói hạ nhân nơi này đều được ngự thiện phòng điều tới, chưa chế cùi hai năm trở lên thì không được nhóm lửa, lại càng không cần phải nấu cơm.

Đột nhiên, nàng cảm thấy mình thật vô dụng, quả thực cái gì cũng sai. Trên đường từ phòng bếp trở về, trong lúc vô tình nàng nhìn thấy bên cạnh có gian tiểu viện, trên bảng đề "Lê Hoa", đột nhiên nhớ tới Chỉ Ngừ vừa có ý tốt nói chuyện cùng nàng, vì vậy, từ cửa sân đến bên trong nhìn nhìn thăm dò, Chỉ Ngừ quả nhiên trong sân, nhìn thấy nàng, liền cười hướng nàng vẫy tay.

Nàng đi vào, thấy Chỉ Ngừ cầm khăn lau trong tay, trên mặt đất xếp đặt nhiều loại binh đao, không hiểu hỏi: "Ngươi đang làm cái gì ở đây?"

"Đây là binh khí của thị vệ trong phủ, sau mấy ngày lại chà lau một lần, Vương gia nói không thể đợi đến lăm trận mới mài gươm, nam nhân không để tâm chú ý, nên để nha hoàn chúng ta làm."

Chu Tĩnh Dương nhìn đao thương kiếm kích đầy đất, đột nhiên trong lòng vui vẻ, xoay người muốn rời đi.

Ngừ Chỉ thấy thế, khó hiểu kêu to: "Ngươi đi đâu đó?"

"Ta biết ta phải là gì." Nàng sung sướng quay đầu lại vẫy tay.

trên vách tường phòng ngủ của Hoàng Phủ Mông, có treo một thanh đao dài, vỏ đao xưa cũ đơn giản, không có nhiều hoa văn, chuôi đao bóng loáng mượt mà, rõ ràng đã được cầm nắm qua trăm ngàn lần.

Chu Tĩnh Dương nhướn mũi chân ôm đao lấy xuống, sau đó mang tới một chậu nước sạch sẽ, xốc làn váy ngồi ở bậc thang trên cửa, nghiêm túc lấy đao rút ra, từng chút một lau chà lưỡi đao vốn đã trơn bóng.

Nàng nhớ rõ cây đao này, lần đầu tiên nàng gặp Hoàng Phủ Mông, hấn đúng là dùng cây đao này giết chết kẻ cường ép nàng, lúc ấy nàng không biết ai là thiện, ai là ác, nhưng hàn ý của cây đao này lại làm cho ký ức nàng hãy còn mới mẻ, lúc ấy nàng cơ hồ cho là hấn chỉ cần dùng hàn khí trên đao, đã có thể giết người vô hình, mà ánh mắt lạnh lùng hung ác ngoan tuyệt kia, so với ánh mắt mạnh mẽ chăm sóc của hấn lúc đó, quả thực tương như hai người.

Một người, làm sao có thể biến đổi nhiều như vậy?

Cây đao này, không biết từng giết qua bao nhiêu người? Nghĩ đến đây, nàng liền không nhịn được run lên, có lẽ là nước lạnh, có cảm giác, lưỡi đao này hàn lệ như băng, nhưng khi nhớ tới Hoàng Phủ Mông công nàng bị thương trên lưng rồi đi Xuân Mãn Lâu bỗng nhiên nàng lại cười ra tiếng.

Lúc trước khi nàng nói không biết hấn có phải người xấu hay không, dư quang trên khóe mắt từng nhìn trộm sắc mặt của hấn, thật sự là khó coi đến dọa người, khi đó hấn, có phải là đã bị tức tới méo mũi rồi không?

Nhưng dù làm cho hấn tức giận, hấn đối với nàng vẫn không kiên cố, ai nói người phú quý thì mắt cao hơn đầu, Hoàng Phủ Mông chính là ngoại lệ

nha! Nàng càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, một bên lau đao, một bên nhin không được hát bài nương dạy nàng khi còn bé: "Tiểu Dương mị mị kêu, tiểu Cầu uống uống náo, tiểu Miêu meo meo meo, tiểu Trư thì thâm cười, đừng cãi đừng cãi đều đừng cãi, chờ ta đem cơm đến. . ."

Cả người nàng tự đắc vui mừng, hoàn toàn không chú ý tới hai người mặt mũi tràn đầy kinh ngạc đứng trước cửa sân. . .

Hoàng Phủ Đông tỉnh lại trước, bước lên một bước, quát: "Nha đầu ngươi đang làm cái gì?"

Chu Tĩnh Dương cả kinh, nhẹ buông tay, đao cứ như vậy rơi vào trong chậu nước.

Hắn bước nhanh xông lên trước, từ trong nước nhấc ra cây đao kia, tức giận mắng: "Ai cho phép ngươi bắt kính như thế với đao của Nhị ca ta? Ngươi không biết cây đao này là vật yêu mến của hắn sao? Ngay cả ta bình thường cũng không dám tùy ý đụng, ngươi rõ ràng... Ngươi rõ ràng..."

Thoáng cái sắc mặt nàng tái nhợt, kinh ngạc nhìn gương mặt Hoàng Phủ Đông tràn đầy vẻ giận dữ, cho đến khi một người từ phía sau đẩy hắn ra, tiếp nhận cây đao kia, đứng ở trước mắt nàng.

"Vì sao ngươi muốn lau nó?" Hoàng Phủ Mông không biểu lộ, yên lặng nhìn nàng.

"Ta... Ta không nghĩ ra có thể làm chuyện gì cho ngươi." Nàng đứng thẳng, xuôi tay đứng nghiêm, chỉ cảm thấy cả người xấu hổ muốn chết đi, hận không thể đập đầu vào đất.

Nàng thật không biết cây đao này quan trọng như vậy. Ở nhà nàng quen rửa rau. Chưa từng có người nói không được phép, sao biết được ngày đầu tiên làm việc tại Vương Phủ, liền mang đến cái đại họa như vậy, sau đó Hoàng Phủ Mông sẽ làm như thế nào, đuổi nàng ra phủ sao?

"Ta vẫn cho là, một thanh đao tốt, nếu muốn bảo trì sát khí của nó, phải dùng huyết rửa đao, cho tới bây giờ không nghĩ tới, đao của ta, còn có thể ngâm mình ở trong chậu nước, ngươi ở phía trên rửa đao như rửa dưa chuột vậy."

Nàng co bả vai lại, một lần nữa khẳng định chắc chắn mình đã phạm vào tội ác tày trời.

Cánh tay của hắn đột nhiên nắm bả vai mảnh mai của nàng, hắn biết rõ chỉ cần dùng sức một chút, có thể đem xương cốt của nàng bóp nát, nhưng hắn lại đem thanh đao ướt đầm nhét vào trong ngực nàng, trầm giọng nói: "Lau sạch sẽ, treo về chỗ cũ."

Chu Tĩnh Dương ôm chặt cây đao kia, chỉ cảm thấy hô hấp đều ngưng trệ.

"Nhị ca cần gì tha cho nha đầu kia một con đường? Nàng bắt kính như vậy lại không hiểu quy củ, thật không nên giữ trong phủ."

"Ngươi đã biết rõ nàng là nha đầu, cần gì phải cùng nàng so đo?" Hoàng Phủ Mông không chút để ý nói.

"Thật ra nha đầu kia có điểm nào tốt, nha hoàn tốt hơn nàng có nhiều trong phủ ngươi, rất nhiều, sao lại để nàng hầu hạ bên người?"

Hoàng Phủ Đông vẫn đang tức giận cắn răng.

Hắn liếc mắt nhìn: "Chuyện trong phủ ta, khi nào cần ngươi nhúng tay vào?"

Nhìn ra hắn không vui, Hoàng Phủ Đông vội vàng chuyển đề tài: "Hôm nay trong triều đình, thái tử muốn Lại bộ phái những người này và ngươi đóng ở bầy dài, rõ ràng là có dụng ý khác, Nhị ca vì sao ngươi không từ chối?"

"Hắn muốn phái ngươi, là vì không tin ta, nếu ta từ chối, ngược lại chứng minh trong tâm ta có quỷ, phụ hoàng còn chưa định đoạt, ta lo lắng cái gì." Hoàng Phủ Mông ngồi xuống, trà trong ấm vẫn còn mới, không nhìn được cười một tiếng: "Nhưng mà ngươi, ta kêu ngươi điều tra tên thích khách kia, ngươi có tra ra được chưa?"

"Trên người thích khách kia chỉ có một túi phi tiêu cũng coi là manh mối, thuộc hạ điều tra các tiêu cục trong kinh thành, đều nói không phải đồ bọn họ thường dùng, xem ra người này không phải được thuê ở kinh thành."

"Thuê người trong kinh quá lộ liễu, cho dù không phải cũng không có gì lạ." Đối với hồi báo này, Hoàng Phủ Mông thật không vừa ý. "Tháng sau lên đường đi bầy dài rồi, bất luận chuyện này như thế nào cũng phải tra ra rõ ràng, gần đây thấy người nào của Thái tử, có gì động tĩnh gì, ngươi không cần nói tất cả cho ta biết, tự mình xử lý cho tốt. Về phần ba ngàn lượng bạc, ta sẽ giúp ngươi che chắn trước, nhưng không có nghĩa là ta bỏ qua, chờ Tiêu Diễm Diễm đem bạc trả lại cho ngươi rồi, ngươi còn phải tới phủ của ta."

"Vâng." Hoàng Phủ Đông có chút buồn bực lên tiếng.

Hắn ngẩng đầu nhìn bóng dáng nho nhỏ vẫn đứng bất động ngoài cửa, cất giọng nói: "Đã giữa trưa rồi còn không ăn cơm sao?"

"A!" Chu Tĩnh Dương giống như vừa tỉnh mộng, hốt ha hốt hải chạy đi chuẩn bị.

Hoàng Phủ Đông liếc mắt: "Một nha hoàn gốc, giữ nàng có lợi ích gì?"

Hoàng Phủ Mông khẽ dựa về phía sau, hai tay gối lên gáy, giống như cười mà không cười: "Ngươi không biết nàng thật thú vị sao?"

Chu Tinh Dương không biết Hoàng Phủ Mông nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy cả ngày đều chờ đợi lo lắng, sợ hãi vừa mở miệng đã đuổi nàng khỏi phủ. Nàng mới đến một ngày, bị đuổi ra như vậy, thật sự không còn mặt mũi.

Chờ Hoàng Phủ Mông ăn trưa xong, nàng bê chén bát trở về phòng bếp đúng lúc gặp Chi Ngữ, Chi Ngữ vừa thấy nàng, liền quan tâm hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Mặt mày ảm đạm."

"Ta... Hình như đã làm sai việc gì." Chu Tinh Dương cúi đầu. "Có lẽ buổi tối ta cũng sẽ bị đuổi ra phủ."

"Làm gì sai việc gì? Ngươi nói xem, Vương gia không phải người không phân tốt xấu." Chi Ngữ trấn an nàng.

"Ta... Ta đem đao của hần lau sạch." Nàng lúng túng mở miệng nói.

Chi Ngữ mở to mắt: "Ngươi... lau sạch, lau sạch đao của Vương gia? Ngươi là nói... bả đao treo trên tường ở phòng Vương Gia?"

Chu Tinh Dương gật gật đầu.

Chi Ngữ vuốt trán của mình: "Ông trời của ta a! Ngươi thật sự chết chắc rồi! Cây đao kia là hoàng thượng đặc biệt lệnh cho sự phụ đúc binh khí giỏi nhất nước Hồ Thiên làm khi Vương gia mười tuổi, mất suốt hai năm đúc ra cho Vương gia, từ trước tới nay Vương gia vẫn mang theo cây đao kia, tuyệt không cho người khác lấy xuống, năm đó Tứ Vương gia cùng Vương gia chạy đến ngự hoa viên bên cạnh ngạch nước, thừa dịp Vương gia không chú ý, cố ý mang đao của hần đi, kết quả làm Vương gia giận dữ, sợ tới mức Tứ Vương gia từ nay về sau cũng không dám đụng nữa."

Nhớ lại vừa rồi về mặt Hoàng Phủ Đông khiếp sợ không thôi, nàng liền không nhịn được thở dài: "Vậy có phải là nên tự mình hiểu lấy, tự giác rời đi Vương Phủ?"

"Ta cũng không biết... Thật sự không giúp được ngươi." Chi Ngữ lặng lẽ tránh sang bên cạnh vài bước, dường như sợ chuyện này sẽ liên quan đến chính mình.

Chu Tinh Dương từ phòng bếp trở về tiểu phòng của nàng, liền thu thập hai kiện quần áo, chỗ quần áo ít ỏi vốn cũng không nặng lắm, nhưng bây giờ thu thập lại cảm thấy vạn phần gian nan.

Không biết tại sao, nhưng mà ở trong phủ chờ đợi một ngày, vừa nghĩ tới phải rời khỏi, nàng thật sự thương tâm, nước mắt nhịn không được lăn xuống thành dòng, lau cũng lau không hết.

"Người đâu?" Đột nhiên một bóng dáng đứng trước cửa phòng nàng, che ánh mặt trời: "Làm tổ trong này sao?" Thanh âm không kiên nhẫn của Hoàng Phủ Mông truyền vào. "Làm việc trong Vương Phủ, đừng để cho chủ tử không nhìn thấy ngươi. Phải mài mực sao?"

"Vâng." Nàng hít mũi một cái.

"Cảm mạo rồi?" Nghe thanh âm của nàng không thích hợp, nhưng hần không chú ý, thuận miệng hỏi xong, trực tiếp tự đi trở về sân của mình.

Chu Tinh Dương chạy nhanh đi theo, chỉ thấy hần ngồi xuống sau bàn, trải ra một trang giấy rộng, hình như muốn viết cái gì đó.

Chuẩn bị xong nghiền mực cùng nước trong, một bên nàng mài mực, một bên hít cái mũi, Hoàng Phủ Mông đã nhấc bút lên, trong lúc vô tình ngẩng đầu liếc nhìn nàng, mới phát hiện hai mắt nàng đỏ bừng, sưng giống quả đào.

"Làm sao vậy?" Hần khó hiểu đề bút xuống: "Ai làm ngươi tức giận?"

"Không có." Hần đã hỏi như vậy, nàng thật vất vả ngăn nước mắt vừa chảy ra: "Vương gia, ta thật không thể chờ qua hai ngày nữa mới rời đi sao?"

"Đi? Đi nơi nào? Không phải đã nói bảy ngày về nhà một lần sao? Hay là trong nhà ngươi có chuyện, muốn ngươi quay trở về?"

Nhất thời Hoàng Phủ Mông không cách nào lý giải ý của nàng.

"Ta không muốn để nương biết ta ở đây làm sai bị đuổi đi..." Căn bản nàng cũng không có nghe lời nói của hần.

"Đuổi ngươi? Ai muốn đuổi ngươi?" Hần nhíu mày lại: "Trương tổng quản nói sao?"

"Không phải Trương tổng quản" nàng liều mạng lắc đầu: "Ta biết rõ chuyện ta làm sai, không thể ở đây nữa, nhưng mà ta sợ nương biết sẽ rất thương tâm..."

Hoàng Phủ Mông trừng mắt nhìn nàng nửa ngày, thấy nàng còn đang khóc, hít hít đến mũi nhỏ cũng hồng, quả thực giống như con thỏ nhỏ yếu đuối chờ bị làm thịt, không biết sao, hần chợt cười to.

Hai mắt Chu Tinh Dương đầm lệ mông lung nhìn, cũng không biết lúc nào mình đã chọc phải thần kinh cười của hần.

Hần vỗ tay cười: "Quả thật ngươi vẫn còn là hài tử, nhìn bộ dạng không thèm quan tâm của ngươi xem, nội tâm sao lại nhỏ như vậy? Ta có nói muốn đuổi ngươi khỏi phủ sao?" Một phen kéo nàng qua, thuận tay lau mặt nàng, đem toàn bộ nước mắt trên mặt nàng bôi vào lòng bàn tay của mình nói: "Được rồi, đừng khóc khóc lóc lóc nữa, nhanh giúp ta mài mực, phụ hoàng giao cho ta bày bố quân trong một kế sách bí mật, phải kịp đưa vào trong

cung trước khi mặt trời lặn, ta thật không rảnh dỗi dành nha đầu nguoi."

Vừa nghe sẽ không bị đuổi đi, nàng lập tức tươi cười rạng rỡ, liều mạng dùng sức gạt đầu: "Ta giúp Vương gia mài mực."

Sau đó một tay mau chóng cọ xát khối mực, một tay loạn lau nước mắt.

"Nguoi nữ hài tử khóc tới như vậy, nước mắt nước mũi chảy cùng một chỗ, như thế nào đẹp mắt." Hoàng Phủ Mông một bên chấm mực một bên trêu đùa.

Kết quả không chỉ có cái mũi của nàng đỏ, liền ngày cả mặt cũng đỏ rần, buồng mực đang mài một nửa ra, vội vàng chạy ra đi lấy khăn lông ướt, trở về phòng muốn giúp hần lau tay.

"Được rồi, không cần chú ý những cái này." Hần ngược lại không thèm để ý mới vừa rồi bàn tay của mình đã sờ cái không sạch sẽ gì, chuyên tâm bắt đầu viết.

Chu Tĩnh Dương đứng ở một bên, an an tĩnh tĩnh, nàng không chú ý hần viết cái gì, chỉ là vẫn nhìn hần không rời mắt.

Tất cả mọi người đều nói Mông vương là nhân vật rất lợi hại, người chung quanh không phải sợ hần thì là kính hần, nhưng mà nàng như thế nào lại cảm thấy hần bình dị gần gũi, chân thực nhiệt tình, hơn nữa còn chăm sóc người ngoài, quan tâm đầy đủ, quả thực không thể tốt hơn.

Nàng thực cảm thấy, mình có thể đi theo Hoàng Phủ Mông, mà không phải ở Xuân Mãn Lâu nơi rỗng rần hỗn tạp, thật sự là may mắn lớn nhất của đời nàng.

Thấy hần viết rất chuyên chú, nàng lặng lẽ đi phòng trà lấy nước ấm muốn giúp hần pha trà, nào biết mang nước về nửa đoạn đường, đột nhiên từ trên nóc nhà nhảy xuống một người, chìa kiếm vào lưng nàng, lạnh lùng nói: "Đừng nhúc nhích!"

Không phải lần đầu tiên nàng gặp được loại tập kích này, đã học được ứng đối như thế nào, vì vậy cũng đứng yên không nhúc nhích, chăm chú nhìn Hoàng Phủ Mông cách đó không xa, trong nội tâm thầm nghĩ, nếu người phía sau gây bất lợi cho hần, dù nàng liều mạng, cũng phải ngăn người này lại.

"Nguoi chính là nha đầu ở Xuân Mãn Lâu vừa được Hoàng Phủ Mông điều nhập phủ?"

Không nghĩ tới đối phương vừa mở miệng, lại biết rõ lai lịch của nàng."Ừ." Nàng thờ nhẹ ra. Thật tốt, là tới tìm nàng.

"Tại sao Hoàng Phủ Mông phải mang nguoi về Vương Phủ?"

"Ta không biết." Thanh âm của nàng rất nhẹ, đối phương không có nghe rõ, vừa hỏi lại một lần, nàng đành phải tăng lớn âm lượng: "Ta không biết."

"Nguoi muốn kinh động Hoàng Phủ Mông sao?" Đối phương đột nhiên cả kinh, ấn mũi kiếm: "Dựa vào góc tường đứng đi!"

Nàng nhón chân, từng bước một rời đi, chuyển đến chỗ góc tường.

"Nghe nói đêm đó lúc Hoàng Phủ Mông giết thích khách, nguoi ở bên cạnh sao?"

"Ừ."

"Thích khách kia có nói gì với nguoi, hay là cho nguoi vật gì đồ không? Không cần giả ngu với ta, nếu không ta nhích cánh tay, trên nguoi của nguoi sẽ có nhiều vết thương."

"Bây giờ nguoi có thể động cổ, nhìn xem đầu của nguoi còn ở trên cổ hay không."

Thanh âm như gió Đông lạnh đột nhiên thổi tới từ phía sau, khoe miệng Chu Tĩnh Dương nhẹ nhàng gọi lên.

Đột nhiên thích khách toàn thân cứng ngắc, hần đương nhiên không dám động, nhưng cũng sẽ không thu tay lại: "Nếu Mông vương không quan tâm đến sống chết của nha đầu này, cứ việc hạ đao." Hần đang đánh cuộc, đánh cuộc Hoàng Phủ Mông có thể mềm lòng hay không.

"Lần trước đồng bọn của nguoi chính là dùng biện pháp này áp chế ta, nguoi biết kết quả của hần là gì rồi, vì sao còn muốn dùng chiêu này?" Mặc dù hần nói thực thoải mái, nhưng tay nắm chặt chuôi đao, không chút buông lỏng.

Hần rất khẩn trương, kiếp này chưa bao giờ khẩn trương như vậy, bởi vì hần đứng hơi lệch qua, có thể nhìn rõ động tác của địch nhân, kể cả thanh kiếm đang chống đỡ sau lưng Chu Tĩnh Dương. "Nếu không ta cho nguoi một con đường sống, ta đếm tới ba, chúng ta cùng buông binh khí, ta cho nguoi đi, như thế nào?"

Hoàng Phủ Mông tính toán phải làm sao đem cơ hội thương tổn nàng hạ xuống thấp nhất.

Không nghĩ tới tên thích khách kia không lưu tình: "Vương gia, ta biết rõ ngài muốn nhân cơ hội cứu người lại giết người, có ai không biết võ công của ngài là tốt nhất trong các Vương gia, nếu bây giờ ta buông kiếm, nói không chừng sẽ chết trong gang tấc."

"Nói như vậy, nguoi là hạ quyết tâm muốn chết?" Hần kéo dài thời gian, trong lòng lại càng lúc càng sốt ruột. Không khí ngưng trọng, Hoàng Phủ Mông

nhìn chăm chăm vào tay thích khách, chỉ cần hần hơi có động tác, liền quyết định được ăn cả ngã về không, vượt lên trước xuất đao.

Đột nhiên trái với dự đoán, Chu Tĩnh Dương xoay mạnh người, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của thích khách, bình tĩnh nói: "Nếu như nhất định phải chết một người, như vậy ta có thể chết."

Thích khách ngàn tính vạn tính, làm thế nào cũng không nghĩ đến nàng lại làm như vậy, bởi vì vô cùng kinh ngạc, hần thậm chí quên việc đem kiếm đâm vào nàng.

Chỉ thấy nàng một phát bắt được kiếm "Người đâm a!"

Bàn tay nhỏ bé của nàng cầm kiếm, cầm chắc như vậy, máu tươi trong nháy mắt từ trong khe hở nhỏ chảy ra, Hoàng Phủ Mông không dám chần chờ, lưỡi đao vừa bỏ xuống phía dưới, nhưng thích khách tức thời biến chiêu, buông tay nắm chuôi kiếm, rồi từ dưới cánh tay tách ra, sau đó xoay người phi lên mái hiên.

"Tốt lắm Mông vương, một tiểu nha đầu cũng bị người dạy dỗ đồng ý vì người vào sinh ra tử, thật làm cho người bội phục, hôm nay ta liền cho người mặt mũi này, thả người." Thích khách nói xong liền ha ha cười, xoay người nhảy xuống đầu tường.

Thấy thích khách rời đi, Hoàng Phủ Mông căn bản không còn tâm tư truy tìm, lập tức đi tới bên người Chu Tĩnh Dương, nhìn nàng vẫn cầm kiếm không buông, bởi vì tay đau đớn mà run rẩy, cơ hồ sắp giữ không được.

"Ngu ngốc." Hần thấp giọng khiển trách một tiếng, không biết từ đâu nổi lên đau lòng, khiến hần mở nắm tay cứng ngắt của nàng, đem kiếm thảy qua một bên, mắt nhìn lòng bàn tay nàng huyết nhục mơ hồ, hai hàng lông mày hần nhíu chặt, đem nàng chặn ngang ôm lấy, trở về thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lầy Vọ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Vết thương trước ở chân còn chưa thấy chuyển biến tốt, trên tay lại thêm thương mới, có phải là đời trước Vương gia ta mang nợ với người không, đem người về Vương Phủ, giống như chỉ để hầu hạ người vậy." Hoàng Phủ Mông vừa giúp Chu Tĩnh Dương băng bó, vừa cầu nhàu, cũng không biết là muốn nói cho nàng nghe, hay là chỉ làm bầm một mình.

"Thực xin lỗi." Nàng nhìn hần vội không ngừng tay, cực kì áy náy.

Hần gọi lên ý cười: "Thanh âm nói nhỏ như vậy, nếu tai ta không tốt, chắc cũng không nghe được rồi."

"Ta lại mang phiền toái cho Vương gia." Nàng giọng cười: "Ta chẳng phải là sao chổi mà mọi người thường nói sao?"

"Đừng nói vậy!" Hần ngừng đầu trừng mắt nhìn nàng: "Tiểu cô nương, sao lại có chuyện như sao chổi được chứ?"

Nàng vừa rụt rụt bả vai, mím môi không nói, một lát sau mới lại lo lắng hỏi: "Vương gia, có phải có người muốn giết người không? Bởi vì đây đã là lần thứ hai rồi."

"Trước kia không có, nhưng gần đây hình như bắt đầu có." Hoàng Phủ Mông đem vải buộc lại: "Xong rồi, lát nữa ta nói với Trương tổng quản, bây giờ người không thể làm việc gì, chỉ có thể dưỡng thật tốt."

"Thật ra vết bỏng trên chân ta đã rất khá rồi." Hôm qua sau khi chuyển tới đây, quản gia bá bá có đưa thuốc mỡ cho nàng, nói là thuốc hay trị bỏng, quả nhiên sau khi nàng bôi, thương thế đã chuyển biến tốt.

"Ta xem một chút." Hần ngồi xổm người xuống, kéo váy nàng lên một đoạn, thuận tay cời hời của nàng, nâng chân ngọc thon dài lên nhìn nhìn: "Đúng là có khá hơn, nhưng mà còn có chút hồng, bóng nước đều lặn xuống rồi. Đó là một loại nước quả làm thành thuốc mà nước lã giềng tiền cống, rất trân quý, chỗ phụ hoàng cũng chỉ có ba bình, ta mặt dày đòi được một lọ, còn chưa dùng lần nào, đã để người dùng trước rồi." Ngang đầu, nhìn mặt của nàng đã hồng như quả táo, liền hỏi: "Làm sao vậy, mặt bị thiếu máu à?"

Nàng lúng túng, ngại ngần không nói, quanh co nửa ngày mới mở miệng: "Người... chân của ta."

"Như thế nào, ngại ngần gì?" Hoàng Phủ Mông đứng lên néo néo mặt của nàng cười: "Tiểu hài tử cũng biết đỏ mặt?"

"Ta đã sắp mười tám rồi, cũng không phải tiểu hài tử." Nàng lập tức cãi lại.

"Ta nhìn thế nào đều không cảm thấy người sắp mười tám, nhìn thân thể này của người, nói mười hai, mười ba cũng có người tin." Hần ngồi đối diện nàng, chậm rãi thu lại vẻ trêu đùa: "Được rồi, hiện tại ta hỏi người chuyện chính, người cầm kiếm đứng sau lưng người, hỏi người những cái gì?"

"Hồi lần trước sau khi ngươi giết người có phải ta cũng ở đó, còn hỏi thích khách kia có đưa ta vật gì, hoặc là có nói gì với ta không."

Hoàng Phủ Mông suy nghĩ: "Xem ra có khả năng lúc ấy người này cũng ở gần đó, nếu không làm sao có thể biết rõ ngươi như vậy."

"Vương gia, ngươi phải cẩn thận." Về mặt nàng lo lo lắng lắng: "Ngươi là Vương gia, có tiền có thế, nhất định sẽ có người ghen ghét."

Hắn buồn cười: "Nhưng ngươi biết không? Người muốn giết ta, kỳ thật so với ta còn có tiền, có thế hơn."

"... Tại sao hắn phải giết ngươi?" Chu Tĩnh Dương càng thêm khó hiểu.

"Cái này rất phức tạp, nhất thời nửa khắc cũng không nói rõ ràng được." Hắn sờ đầu của nàng, như trấn an tiểu hài tử, "Nhưng mà từ nay về sau ngươi không được tiếp tục làm loại chuyện nguy hiểm này nữa."

"Chuyện nguy hiểm gì?"

"Chính là dùng thân thể của mình ngăn cản đao kiếm, lần trước ngươi cũng như vậy, làm việc không suy nghĩ, quá nguy hiểm, nếu đối phương là người cực kì hung ác, chiêu này của ngươi không dùng được rồi."

"Nhưng mà ta không biết làm sao mới có thể cứu ngươi." Nàng nhìn hắn chân thành tha thiết, thần sắc, dáng vóc giống như là một tín đồ ngoan đạo, bên dưới sóng mắt trong suốt, lại là một mảnh tâm ý thuần túy không hơn.

Hoàng Phủ Mông bị ánh mắt của nàng làm cho kinh sợ, sùng sốt một chút, không tự chủ vươn tay, cẩn thận tránh đi bàn tay bị thương, giữ chặt cổ tay của nàng, kéo tới bên cạnh mình: "Tiểu Mị Mị, ta cũng gọi ngươi như bằng hữu của ngươi, để ta nói cho ngươi biết, nam nhân không cần nữ nhân bảo vệ, đối với nam nhân mà nói đây là một loại vũ nhục."

"Nhưng... ngươi cần ta bảo vệ mà." Nàng nhẹ nói, biểu tình hết sức nghiêm túc.

Hắn nâng tay bị thương của nàng lên, kinh ngạc nhìn nàng đến xuất thần. Đến tột cùng phải là loại động lực như thế nào, mới có thể làm cho nàng gầy yếu như vậy, nguyện ý dùng thân thể để bảo vệ một người xa lạ không cùng huyết thống máu mủ với nàng?

"Ngươi đối với người nào cũng đều như vậy sao?" Ngón tay của hắn không tự chủ vén lên một đám tóc mai đang rũ xuống của nàng, nhìn khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn chỉ cỡ bàn tay, ngũ quan vốn thanh tú bình thường, lúc này lại tản phát ra ánh sáng rạng rỡ khác biệt như vậy.

"Mẹ ta thường nói, dù chỉ nhận một chút ân tình của người, cũng phải gắng sức hồi báo thật nhiều. Vương gia rất tốt với ta, dĩ nhiên ta phải báo đáp người rồi."

"Nhưng trên đời này có một loại người, hắn đối tốt với ngươi, là vì có lợi ích riêng, ngươi không sợ sao?"

Đột nhiên ánh mắt Chu Tĩnh Dương lập loè: "Nhưng mà ta không có lợi không thể giúp Vương gia mưu cầu nha!"

Hoàng Phủ Mông cố ý giả ra một bộ dáng thật hung dữ: "Bây giờ nhìn ta như vậy, ngươi có sợ không?"

Nàng biết rõ là hắn làm bộ, liền cười nói: "Không sợ."

"Vậy, như thế này thì sao..." Hắn chậm rãi tiến đến gần mặt của nàng, mũi cũng muốn chạm vào trán nàng rồi, môi nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi...

Rồi đột nhiên tim của nàng đập nhanh hơn, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hô hấp cũng không tự giác trở nên dồn dập.

"Hiện tại, ngươi có sợ ta không?" Hắn ôn nhu nói nhỏ, tràn đầy mỉa mai.

"... Sợ."

Hoàng Phủ Mông cười ha ha, thân thể lui về phía sau, thả nàng: "Loại nào làm ngươi không phòng bị hả, là loại thứ nhất, hay là loại thứ hai?"

Nàng thờ phào một hơi, nghĩ nghĩ, "Loại thứ nhất nha."

"Có lẽ bây giờ ngươi thấy đáng vẻ ta hòa ái dễ gần, thật ra là ta đang phá vỡ phòng bị của ngươi đó."

Nàng thần nhiên cười: "Vương gia gạt ta."

"A? Sao biết là ta đang gạt ngươi?"

Chu Tĩnh Dương nghiêm túc nắm chặt lấy ngón tay nói: "Ta lớn lên cũng không xinh đẹp, trong nhà không có tiền, trên người của ta không có bất kỳ cái gì có thể suy tính, cho nên Vương gia nhất định là đang gạt ta."

Hoàng Phủ Mông thờ dãi: "Ngươi thật đúng là hài tử khờ dại thiện lương, cũng không sợ mình nhìn lầm người sao?"

"Vương gia... Người không vội đi điều tra cái tên xấu xa vừa rồi sao?"

"Không vội." Hắn duỗi lưng một cái, nhìn nàng, đột nhiên trong nội tâm vừa động: "Hay là ngươi giúp ta một chuyện đi."

"Được." Nàng không cần nghĩ ngợi, một lời đáp ứng.

Hoàng Phủ Mông không khỏi thở dài: "Ngươi cũng không sợ ta dẫn ngươi đi bán sao?"

"Vây do Vương gia định đoạt." Nàng híp mắt cười nhìn hắn, tựa như tiểu sơn dương đang chờ làm thịt.

Trong hoàng cung, Thái tử đang cùng Hoàng Phủ Bác – Quốc chủ Đông Nhạc quốc kẻ khổ, nói rằng không hợp với Hộ bộ cùng Lại bộ, làm hiện tại hắn khó có thể coi quản...

"Phụ hoàng, nhi thần không phải tranh quyền thống lĩnh Hộ bộ với Nhị đệ, nhưng người người đều biết ta là Thái tử, chỉ có Hộ bộ nhất định không đem ta để vào mắt, bây giờ bậc là quan trọng nhất, phụ hoàng đã phê chuẩn còn không chịu, nói chỉ có chờ Mông vương gật đầu mới có thể, nhưng mà người của ta mỗi lần đi tìm Nhị đệ, Nhị đệ đều thoái thác không làm, mất thấy hắn cũng sắp đi bấy dài, Hộ bộ càng được..."

Hoàng Phủ Thiện đang thao thao bất tuyệt, ngoài điện đột nhiên truyền đến thanh âm cuồng quát của thái giám: "Mông vương, bệ hạ đang nói chuyện cùng Thái tử, xin chờ nô tài vào bẩm báo, Mông vương... Mông vương..."

Trong điện hai người cũng không tự chủ đứng thẳng người, hướng tầm mắt ra cửa đại điện, chỉ thấy Hoàng Phủ Mông hùng hổ đi thẳng vào, căn bản không để ý tới sự cản trở của thái giám sau lưng hắn.

"Mông nhi, sao ngươi càng lớn càng không có quy củ?" Hoàng Phủ Bác giận tái mặt quát lớn.

Nhưng thần sắc của hắn càng khó coi, tay phải run lên, đem kiếm mà lúc ấy thích khách lưu lại ném tới trước mặt phụ hoàng: "Phụ hoàng, nhi thần thật không thể sống nữa."

Hoàng Phủ Bác lại càng hoảng sợ: "Vì sao ngươi nói ra lời ấy?"

Hoàng Phủ Mông đem Chu Tĩnh Dương phía sau đẩy lên trước mặt hắn, nhẹ ấn đầu vai nàng xuống, ý bảo nàng quỳ: "Đây là nha hoàn trong phủ nhi thần, hôm nay một tên thích khách lên vào trong phủ, nha đầu kia liều mình cứu giúp, nhi thần mới có thể thoát hiểm, phụ hoàng xem hai tay của nàng cũng đã bị đao chém trọng thương, một kiếm này nếu là đâm vào trên người nhi thần, không biết hôm nay nhi thần có còn mệnh tới gặp phụ hoàng hay không..."

Hoàng Phủ Bác khó nén kinh ngạc: "Đường đường là kinh thành, lại giữa ban ngày, sao có người to gan như vậy?"

"Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên có người muốn hành thích nhi thần." Hoàng Phủ Mông vô tình hay cố ý liếc nhìn Hoàng Phủ Thiện, "Trước đó từng có người mờ ám theo dõi muốn giết nhi thần, chuyện này ta từng bẩm báo với Đại ca."

"Thật sao?" Hoàng Phủ Bác quay sang thái tử.

"Phải" Hoàng Phủ Thiện đành phải kiên trì trả lời.

"Buồn cười!" Hoàng Phủ Bác dùng sức vỗ bàn: "Là cái đẳng nào lớn mật như thế, không xem vương pháp ra gì, dám công nhiên hành thích người trong hoàng thất?"

"Sau lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, nhi thần chỉ đem việc này nói với Thái tử, hi vọng có thể điều tra và giải quyết vụ án không cần phải kinh động tới nhiều người, càng không muốn sau khi phụ hoàng biết sẽ lo lắng cho nhi thần, không nghĩ tới việc này lại có thể phát sinh một lần nữa, hơn nữa mục tiêu chính là mạng của nhi thần, nếu che dấu nữa, sợ sẽ gây ra chuyện hối tiếc cả đời."

"Thái tử, ngươi coi quản Hình bộ, vụ án này ngươi thấy thế nào?" Hoàng Phủ Bác quay đầu sang hỏi thái tử, sắc mặt rất khó nhìn.

Hoàng Phủ Thiện vội vàng giải thích: "Phụ hoàng, việc Nhị đệ gặp chuyện, ta từng phân phó người đi thăm dò, nhưng bởi vì thích khách mất mạng ngay lúc đó, cũng không có ai chứng, cho nên..."

"Điều tra khó khăn là có thể bỏ qua sao? Là đệ đệ của ngươi gặp chuyện, không phải người khác, hôm nay nếu như người gặp chuyện là ngươi, ngươi cũng làm việc là mà là mờ như vậy sao?" Căn bản là Hoàng Phủ Bác không nghe hắn giải thích, nét mặt bình tĩnh: "Nếu tặc nhân luôn hành thích hắn, tất nhiên sau lưng có kẻ chủ mưu, trăm hạn ngươi trong bảy ngày, nhất định phải tìm được kẻ sai khiến phía sau, nếu không Hình bộ... liền giao Nhị đệ ngươi trông nom a."

Hắn vừa nghe, sắc mặt đại biến, chỉ có thể ấp úng đáp ứng, liền cáo lui rời đi trước.

Hoàng Phủ Bác thở sâu, sắc mặt hòa hoãn, hướng Hoàng Phủ Mông vẫy tay: "Mông nhi tới đây, để cho phụ hoàng nhìn xem có bị thương không."

"Nhi thần bất hiếu, đã để phụ hoàng bận tâm." Hắn mỉm cười, đến gần vài bước.

Hoàng Phủ Bác thở dài: "Thường nói mỗi nhà mỗi cảnh, ngươi cũng đừng trách Đại ca ngươi làm việc chậm, hôm nay sau khi trăm nghìn trách hắn, không nghĩ hắn lại dám lười biếng."

"Phụ hoàng cũng không cần làm khó Đại ca, hần có chuyện khó xử của hần, hần chừng quân bốn bộ, mỗi ngày bận rộn vô cùng, chuyện này của nhi thần, chẳng qua chỉ là muối bỏ biển."

Hần nói thực nhẹ nhàng, Hoàng Phủ Bác lại càng cảm khái: "Ngày đó trầm đem Lại bộ giao cho hần, vốn là muốn tôi luyện hần thành người hiền lành một chút, người tính nết, hiện tại xem ra, thật sự là tính sai, giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nết không chữa mà!" Liếc mắt thấy Chu Tĩnh Dương còn quỳ trên mặt đất: "Nha đầu kia cũng thật hiếm thấy, lại xả thân cứu người, cha mẹ của nàng đều là người trong nội cung sao?"

"Không phải, nàng không phải gia nô, thật ra nha đầu kia cũng không phải lần đầu tiên cứu nhi thần đâu, lần trước nhi thần bị người theo dõi, chính là nha đầu này dùng nồi đun nước đập bị thương người nọ, hỗ trợ nhi thần thoát hiểm, gia cảnh nàng nghèo khó, còn cha mẹ phải phụng dưỡng, nhi thần thương cảm nàng đáng thương, mới cho nàng nhập phủ hầu hạ, không nghĩ tới lại làm liên lụy nàng."

"Còn là một trung hiếu chi nữ nữa sao." Hoàng Phủ Bác gật gật đầu, "Nữ nhi của trầm nếu cũng được như nàng, không biết có thể giảm bớt bao nhiêu suy tư, xem nha đầu kia lập công lớn, người cũng đừng để nàng làm việc vất vả nữa."

"Đây là đương nhiên, nếu không phải e ngại quy củ của hoàng thất, nhi thần thật muốn nhận nàng làm nghĩa muội."

Hoàng Phủ Bác nhướn mi: "Quy củ của Hoàng thất thì có sao? nghĩa muội cũng không phải muội muội ruột, trầm còn có thể ngăn đón cản trở người à?"

"Phụ hoàng đồng ý, nhi thần thật có thể nhận muội muội này rồi." Hoàng Phủ Mông tươi cười rạng rỡ, nhìn về phía Chu Tĩnh Dương: "Còn không mau dập đầu với nghĩa phụ của người?"

Nàng không nghĩ tới sẽ có một cái vinh sủng to lớn bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống như vậy, trong lúc nhất thời chưa hoàng hồn, tay chân luống cuống không biết nên làm sao bây giờ.

Hoàng Phủ Bác nhìn bộ dạng nàng điềm đạm đáng yêu, cũng không nhịn nổi nụ cười: "Lát nữa người dẫn nàng đi gặp mẫu hậu của người đi, nàng chắc chắn sẽ thích nha đầu này. Tên gọi của người là gì?"

"Nói tên đi." Hoàng Phủ Mông nhẹ nhàng đẩy nàng.

"Chu Tĩnh Dương."

Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ tinh tế, Hoàng Phủ Bác không nghe rõ, vừa hỏi lại một lần.

Hoàng Phủ Mông cười nói: "Nha đầu này gọi là Chu Tĩnh Dương, nhưng mà bởi vì thanh âm nói chuyện nhỏ, nên người bên ngoài đặt nữ danh cho nàng là Mị Mị."

"Nghe nàng nói chuyện, thực nhìn không ra nàng có can đảm lớn như vậy, nhưng mà tên Mị Mị này rất quái, hay là gọi Tĩnh Dương nha."

"Dạ, nhi thần mang nàng đi gặp mẫu hậu." Hoàng Phủ Mông cao hứng bưng bưng kéo nàng ra ngoài.

Hoàng Phủ Bác đột nhiên nghĩ tới điều gì, hướng bóng lưng hần nói thêm một câu: "Mông nhi... khuyên người nên có lòng khoan dung, cần buông tay phải buông tay, những lời này, người nhớ cho kỹ."

Cước bộ của hần bỗng dừng lại, quay đầu lại cười nói: "Dạ, nhi thần nghe theo dạy bảo của phụ hoàng."

"Sợ đến choáng váng rồi sao? Như thế nào một câu cũng không nói?" Trên đường đến hậu cung gặp hoàng hậu, Hoàng Phủ Mông thấy Chu Tĩnh Dương một mực cúi đầu bước đi, nhìn không được trêu đùa nàng.

"Vương gia... vừa rồi người không nên đề cao ta với hoàng thượng... Ta nào có phúc phần lớn như vậy?" Lòng nàng tràn đầy bất an, ngực còn đang nhảy thật mạnh, vừa rồi lúc gặp hoàng thượng nàng vạn phần khẩn trương, sợ mình nói sai sẽ mang đến phiền toái cho hần, không nghĩ tới hần lại lôi kéo nàng nhận hoàng thượng làm nghĩa phụ, tổ tiên tám đời của nàng có tích đức cũng tích không ra vinh sủng như vậy, trực giác của nàng nói chuyện này tuyệt đối không thể, nhưng lại không tiện mở miệng cự tuyệt.

Hần vừa cười vừa xoa mặt của nàng: "Sợ cái gì, không muốn nhận ta làm huynh trưởng? Hay là sợ ta chiếm tiện nghi của người? Khó được phụ hoàng cao hứng nguyện ý nhận người, người đáp ứng cũng tốt, trở về ta sẽ sai người tu sửa lại chỗ ở của người, tốt xấu gì bây giờ cũng là hoàng thân quốc thích, nơi ở không thể quá giản dị được."

Chu Tĩnh Dương đột nhiên dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hần, đột nhiên quỳ xuống: "Vương gia, đại ân đại đức của người, cả nhà chúng ta khó có thể đền đáp, nhưng mà xuất thân của ta thấp hèn, không dám treo cao..."

"Chuyện cũng không có gì, sao đáng giá nhận đại lễ của người được chứ." Hoàng Phủ Mông một tay kéo nàng lên, ôm vai của nàng: "Tiểu Mị Mị, lời nói của ta với người, người phải nhớ rõ, chuyện này, coi như là vinh sủng của người, người cũng không cần nom nớp lo sợ, mỗi người đều có số mệnh, chỉ có thể nói phúc phần của người đến, khổ tận cam lai, chẳng lẽ người không muốn cha nương người hưởng phúc cùng người sao? Đúng không?"

Một câu "Đúng không" cuối cùng này, làm cho Chu Tĩnh Dương ngừng ý niệm đấu tranh trong đầu, cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Hần quá cường thế, từ lúc quen biết hần đến nay, dù là mua nồi đun nước đưa cho nàng, hay là cỡi ngựa mang nàng đưa về Xuân Mãn Lâu, an bài nàng

vào Vương Phủ làm việc, thậm chí lần này lại muốn nàng làm nghĩa nữ của hoàng thượng, nghĩa muội của hắn, mỗi một sự kiện, đều là hắn chuyển quyền độc đoán.

Tính cách nàng từ trước đến nay là nhẫn nhục chịu đựng, tất cả chuyện của mình đều do người khác an bài, đã là thói quen từ lâu. Nhưng cảm giác mà Hoàng Phủ Mông mang lại cho nàng thật không giống với người khác, người bên ngoài sai khiến nàng tựa hồ là vì lợi ích của bản thân, mà bá đạo của hắn lại là vì tốt cho nàng.

Nàng có tài đức gì có thể gặp được một người tốt đến vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng nhìn không được lạnh lẽo đánh giá hắn... bày ra thần thái phi dương gương mặt tuấn lãng, xinh đẹp như người trong tranh vẽ, trước mặt người xấu có thể âm hàn như đao sắc bén, nhưng khi đối mặt nàng lại ảm áp như ánh mặt trời.

Chợt phát hiện... Nàng càng ngày càng không rời xa hắn.

Từ tiểu tỷ nữ ở Xuân Mãn Lâu bỗng nhiên nhảy lên trở thành nghĩa nữ của hoàng thượng, cuộc sống Chu Tĩnh Dương liền nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất...

Hoàng Phủ Mông chẳng những sai người tu chỉnh lại một mảnh sân nhỏ trong vương phủ cho nàng ở một mình, còn hết lòng tuân thủ lời hứa giúp cha mẹ nàng tu sửa phòng ở bị gió thổi mưa dột, mang tới lương thực và ngân lượng, còn gọi đại phu ở Thái Y Viện tới vì bệnh ở chân của mẫu thân, tuy đã vô pháp chữa trị, nhưng vẫn kê cho nàng vài phương thuốc bổ dưỡng thân thể, để lại chút ít dược liệu trân quý, cho nương dùng, bồi bổ thân thể.

Rốt cuộc Chu Tĩnh Dương đã biết cái gì gọi là "Một người đắc đạo, gà chó lên trời" rồi, mà sau khi Hoàng Phủ Mông nhận nàng làm nghĩa muội, vẫn thực kiêu ngạo mang theo nàng nhàn rỗi khắp nơi, giống như là đang chiêu cáo thiên hạ, còn muốn giới thiệu tất cả một đám huynh đệ tỷ muội của mình cho nàng nhận thức. Dù Chu Tĩnh Dương đơn thuần, nhưng cũng nhìn ra được thái độ của mỗi người đối với thân phận "muội muội" đặc thù này của nàng không hề giống nhau...

Thái tử nghe nói Hoàng Phủ Mông nhận nàng làm nghĩa muội, rất là xấu hổ, khi Hoàng Phủ Mông đặc ý đem nàng đẩy lên trước mặt hắn thì hắn chỉ là hừ hai tiếng liền đi qua.

Thái độ Hoàng Phủ Đông càng có vẻ bình thường, hắn là người cực kỳ rõ ràng ý nghĩa của việc thân phận cao thấp là gì, không khó có thể tiếp nhận loại "muội muội" xuất thân nghèo hèn này, nhưng trước mặt Nhị ca, liền làm vẻ mặt ôn hòa cùng nàng nói hai ba câu, xem như cho Nhị ca mặt mũi.

Sau đó nàng lại thấy muội muội của Hoàng Phủ Mông, Hoàng Phủ Nam cùng Hoàng Phủ Tuệ. So sánh một chút, Hoàng Phủ Nam tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu, nhú mi, giọng điệu kỳ kỳ quái quái hỏi nàng: "Làm sao hoàng huynh ta lại vừa ý người được?"

Hoàng Phủ Tuệ thì hiền lành hơn rất nhiều, sau khi vòng quanh nàng hai vòng, cười híp mắt nói: "Điện mạo người thật tinh thuần, phụ hoàng ta vẫn luôn cười ta không gây thơ, khó trách hắn thích người như vậy."

Chu Tĩnh Dương nghe xong có chút dở khóc dở cười. Nét mặt ngây thơ chính là nguyên nhân hoàng thượng thích nàng sao?

Ngoại trừ Hoàng Phủ Tuệ, còn có cái gì Hoàng Phủ Lâm, Hoàng Phủ Gia, Hoàng Phủ Lương... Một đồng lõa huynh đệ tỷ muội, khiến cho đầu óc nàng bị choáng váng.

Đây là thành viên hoàng thất sao, thật là một gia tộc lớn, cha nàng nuôi dưỡng một mình nàng đã rất khổ cực, hoàng đế phải nuôi nhiều con như vậy, chẳng phải lại càng vất vả?

Cuộc sống của nàng thật sự không thói quen như vậy, hơn nữa tự thấy không có tư cách nhận loại phúc phận này, vì vậy hướng Hoàng Phủ Mông thỉnh cầu trở về sống cùng cha mẹ, nhưng lại bị quả quyết cự tuyệt.

"Tiểu Mị, người biết vì sao ta muốn đem người tiến cử với phụ hoàng, bức người làm nghĩa nữ của phụ hoàng không?"

Buổi tối hôm đó, Hoàng Phủ Mông rất chân thành cùng nàng nói chuyện dưới ánh nến.

Chu Tĩnh Dương lắc đầu, lại gật gật đầu.

"Đây là ý gì? Hiểu hay là không hiểu?"

"Ta biết rõ người vì muốn tốt cho ta, nhưng ta không biết làm như vậy, đối với người là tốt hay không?" Một bên nàng trả lời, một bên xoa lấy góc áo.

Trong mắt Hoàng Phủ Mông, động tác nhỏ này thật sự rất đáng yêu, nhìn không được lại néo mặt của nàng: "Thì ra người cũng có tâm tư nho nhỏ của tiểu hài tử nha, không sai, ép phụ hoàng nhận người, chính là vì an toàn của người, ta muốn kẻ có ý đồ ở sau lưng tính kế với ta và người biết rõ, hiện tại không phải hắn muốn động là động Hoàng Phủ Mông ta, mà ngay cả người Chu Tĩnh Dương, cũng là người hắn không nên động tới."

Nàng vuốt vuốt gương mặt của mình. Gần đây quai hàm luôn bị hắn nắm捏, thật sợ bị hắn捏 lâu, mặt nàng sẽ biến thành bánh bao mất.

"Nhưng mà, Vương gia, kẻ xấu đã dám nhiều lần tìm người gây chuyện, chứng tỏ hắn cũng không sợ người, bây giờ người lại công khai bảo vệ ta, ta chỉ sợ đối phương sẽ càng có nhiều mưu tính." Chu Tĩnh Dương nghiêm túc phân tích: "Có phải là đối phương nhận lầm người, hiểu sai ý rồi không? Cho rằng lúc trước cái tên xấu xa kia bị ngài giết, hẳn cho ta vật gì đó, nên mới tới tìm ta đòi?"

"Có lẽ vậy."

Hoàng Phủ Mông có vẻ rất lạnh nhạt. Kỳ thật đây cũng điểm hấn cảm thấy mơ hồ nhất, câu nói thích khách thứ hai hỏi tiểu Mị... , hình như có hiểu làm gì đó, ngày đó sau khi hấn giết tên thích khách kia, cũng không có soát người. Liên giao lại cho Hình bộ xử lý, nếu là có bí mật gì ở trên người thích khách kia, cũng nằm trong tay Hình bộ mới phải, xem ra hấn nên tự mình tới Hình bộ một chuyến.

"Đúng rồi, những muội muội đệ đệ kia của ta, có nói lời không dễ nghe, người đừng bận tâm." Hấn trấn an nàng, như là sợ nàng bị ủy khuất." Ngũ muội cùng Tứ đệ đều bị phụ hoàng mẫu hậu làm hư rồi, đôi khi lời nói lại có ý châm chọc."

Chu Tĩnh Dương hé miệng cười: "Bản thân ta lại thường nghe bọn họ nói, Vương gia mới chính là người được sủng ái nhất."

"Thật sự là nói đùa." Hoàng Phủ Mông nhướn mi: "Đúng rồi, không cần gọi ta là "Vương gia" gì gì đó, người là nghĩa muội của ta, gọi ta Nhị ca thì tốt rồi."

"Ta làm sao dám đảm đương?"

"Cái gì dám đảm đương hay không đảm đương, không cần thoái thác nữa." Hấn đột nhiên vỗ vỗ đầu: "Đúng rồi, còn có chút chuyện muốn tìm Thu Hoàng nói, tới nói chuyện thăm người, thiếu chút nữa đem chính sự quên đi rồi."

Hấn nói xong đứng lên muốn đi, Chu Tĩnh Dương ngơ ngác nhìn bóng lưng của hấn, không nghĩ tới hấn vừa đi vài bước liền dừng lại, quay đầu lại thấy vẻ mặt mất mát của nàng, cười nói: "Như thế nào, không nỡ để ta đi sao?"

"Người... khi nào lại trở về? Có muốn ta giúp người chuẩn bị bữa ăn khuya hay không?"

Bởi vì thay đổi thân phận, hiện tại nàng ra vào phòng bếp tự do nhiều hơn so với trước kia, nàng không có gì báo đáp cho hấn, chỉ có thể làm một ít món ăn thường làm ở nhà cho hấn ăn, nàng biết trù nghệ của mình cũng không coi là tốt, mỗi lần đầu bếp nhìn tới đều cau mày, nhưng mà Hoàng Phủ Mông lại nói mùi vị ăn rất ngon, còn thường xuyên khích lệ tay nghề của nàng, điều này làm cho nàng tự tin hơn rất nhiều, xem việc làm đồ ăn khuya cho hấn là đại sự trong ngày.

Hoàng Phủ Mông cười nói: "Không cần, điểm tâm Lưu phủ làm cũng thực ngon, lúc về ta mang theo một ít cho người ăn, người ngoan ngoãn chờ ta... Quên đi, hay là người nghỉ ngơi sớm, ta cũng không biết phải bao lâu mới có thể trở về."

Thấy hấn nói xong liền rời đi như vậy, trong lòng Chu Tĩnh Dương đột nhiên chìm xuống, không phải bởi vì hấn bỏ nàng đi chơi, mà bởi vì hấn muốn nhìn thấy vị hôn thê của hấn.

Mấy ngày nay nàng ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn thấy nàng, Lưu Thu Hoàng đối với chuyện nàng đột nhiên trở thành nghĩa nữ của hoàng thượng, không ngạc nhiên như những người khác, chỉ cười cười nói: "Tâm huyết của hấn lại dâng lên rồi."

Khẩu khí, tựa như thân thiết chê cười hài từ nhà mình, nhưng nàng nghe vào cũng cảm thấy chỗ không đúng, phảng phất để nói cho nàng biết, Hoàng Phủ Mông là thuộc về nàng, giữa bọn họ không có chỗ cho người khác xen vào hoặc mơ ước.

Như vậy, Chu Tĩnh Dương nàng nghĩ ngợi cái gì đây? Làm một người yên lặng đứng xem bên ngoài thế giới của bọn họ sao?

Bỗng nhiên, nàng thoáng chút kinh ngạc. Chu Tĩnh Dương, người muốn tranh đoạt cái gì? Người có tư cách sao? Ai... Thở dài một tiếng, tay vuốt vò đao trên tường, thật lâu không muốn buông.

Hoàng Phủ Mông đến Lưu phủ tìm Lưu Thu Hoàng đã không phải là lần đầu tiên, mỗi lần tới, quân gia Lưu phủ đều cười híp mắt chào đón, cung kính dẫn hấn đến hậu viện.

Nhưng hôm nay lúc hấn đến, cảm giác không khí ở Lưu phủ có điểm khác lạ, quân gia không thấy đâu, chỉ có tiểu gia đình dẫn đường cho hấn.

"Trong nhà có chuyện sao?" Hấn không khỏi tò mò hỏi.

Tiểu gia đình áp a áp ứng nửa ngày, mới nói: "Hôm nay Đồng đại nhân ở Lại bộ đến tìm lão gia, không biết nói gì đó, thời điểm Đồng đại nhân rời phủ sắc mặt thật không tốt, buổi chiều lão gia cũng tức giận cả nửa ngày."

"Lại bộ?" Hấn thu lại nét cười, đã bước vào cửa hậu viện.

Trong phòng ngủ của Lưu Thu Hoàng, Lưu phu nhân đang cùng nàng nói gì đó, từ trước đến nay Hoàng Phủ Mông đều không kiêng kị, đẩy cửa liền vào, cùng người trong phòng đối mặt.

"Nha, Mông vương đến rồi." Tuy Lưu phu nhân và hấn rất quen thuộc, nhưng vẫn thực khách khí, thậm chí hôm nay còn có chút khắt khe. "Thu hoàng, các người trò chuyện trước, đừng quên việc nương nói cùng người." Nàng nháy mắt với nữ nhi, chạy nhanh ra ngoài.

"Hôm nay trong phủ có việc gì sao?" Hấn tùy tiện tìm cái ghế dựa ngồi xuống, bưng một ly trà lên định uống.

"Trà nguội, đừng uống." Cầm lấy tách trà của hấn. Nàng hướng ra phía ngoài gọi: "Lục Kiều, mang tới một bình nước ấm."

"Còn khách khí với ta làm gì?" Hoàng Phủ Mông cười cười, mắt nhìn tới nàng: "Nhìn vẻ mặt này của ngươi, vừa rồi mẹ ngươi cùng ngươi nói chuyện gì vậy? Đồng Nguyên của Lại bộ vừa tới cảm rằm chuyện gì sao?"

"Ngươi biết Đồng đại nhân tới đây à?" Lưu Thu Hoàng ngồi xuống, giận dữ nói: "Ta không nghĩ tới năm đó cha ta cùng Hộ bộ nhận một số bạc, không ngờ tới vẫn chưa tâu với hoàng thượng, vừa rồi Đồng đại nhân vội tới đưa tin cho cha, nói gần đây Thái tử cố ý thanh tra quốc khố, muốn cha chú ý."

"Thái tử gần đây tựa hồ rất hứng thú với việc điều tra bạc của người khác." Hắn có chút nhú mày: "Trước đó lão Tứ cũng bị tra xét, là ý của Lại bộ, nhưng hiển nhiên là được thái tử trao quyền làm như vậy."

"Thái tử biết rõ đâu không lại ngươi ở nơi khác, nên muốn ra tay từ Lại bộ." Thần sắc nàng thần sắc trầm xuống: "Ngươi phải cẩn thận loại thủ đoạn mềm dẻo chết người này."

"Ta biết rõ, ngày mai ta tới Lại bộ một chuyến, những con rùa nhỏ bé đó, mấy năm nay mặc kệ bọn họ, không ngờ bọn họ muốn vượt lên đầu ta ngồi." Hoàng Phủ Mông nhìn nàng, lại hỏi: "Mẹ ngươi có phải là muốn ngươi cầu ta giúp cha ngươi biện hộ, hay là muốn ta giúp cha ngươi bù đắp ngân lượng trước?"

Thanh âm Lưu Thu Hoàng khẽ thở dài: "Ta biết rõ trước giờ ngươi không thích nhúng tay vào loại chuyện này, hơn nữa, trước đây ngươi vừa phá lệ giúp Tứ Vương gia, hiện tại nếu cầu ngươi giúp ta cha, chẳng phải là buộc ngươi làm chuyện ngươi không thích?"

Hắn cười: "Thực ra ngươi rất hiểu ta, nhưng mà ngươi đó, chỗ nào cũng tốt, chỉ có tật xấu này không bỏ được, luôn vì người khác suy nghĩ, kết quả làm khổ chính mình! Hôm nay nếu không phải ta đồng ý giúp chuyện của ngươi, nương ngươi đang nghe lén ngoài cửa, chỉ sợ sẽ không yên ổn bỏ qua đâu nha?"

Sắc mặt của nàng cũng sắp nung đỏ rồi, thấp giọng nhẹ khiển trách: "Ngươi không cho ta mặt mũi, cũng không cho nương ta mặt mũi luôn sao?"

Hoàng Phủ Mông liếc nhìn ngoài cửa, sau khi nghe được một chuỗi âm thanh vội vã mất đi, mới nói chuyện một lần nữa.

"Ngươi cũng không cần sợ sẽ mang phiền toái cho ta, ta sẽ suy nghĩ kỹ chuyện này, tốt xấu gì cha ngươi cũng là nhạc phụ tương lai của ta, coi như là Thái tử muốn ông ta gặp xui xẻo, phụ hoàng cũng chưa chắc chịu đâu, nếu không chẳng phải là không cho bà mối hân hạnh sao? Ai, vốn là muốn tìm ngươi thương lượng một chút chuyện bảy đài đóng quân, nhưng mà nhà ngươi cũng đã loạn một đoàn rồi, chưa chắc có tâm tư nói chuyện cùng ta, ta đi trước đây." Hắn đi được vài bước, đột nhiên xoay người, dường như nhớ tới đại sự gì đó: "Đúng rồi..."

"Có chuyện gì vậy?" Lưu Thu Hoàng khó hiểu nhìn hắn.

Hắn cười cười nhẹ sờ cằm của mình: "Hôm nay nhà của ngươi có làm điểm tâm ngon không? Cho ta mang một ít trở về đi."

"Ăn ở đây cũng tốt lắm mà, ta nói phòng bếp nhìn xem còn cái gì có thể làm cho ngươi."

Nàng vừa đứng dậy, liền bị hắn kéo lại: "Không cần phiền như vậy, chỉ là ta cảm thấy tay nghề đầu bếp làm điểm tâm ở nhà ngươi thật tốt, có thể so sánh với ngự trù, nên muốn mang một ít trở về cho nàng ăn thử."

"Nàng?" Lưu Thu Hoàng vẻ mặt hoang mang: "Nàng là ai?"

"Tiểu Mị đó, à, chính là Chu Tĩnh Dương. Hôm nay ta rời phủ còn cố ý khoe tay nghề đầu bếp ở nhà ngươi trước mặt nàng, như thế nào, không phải ngươi thật không cho ta mặt mũi chứ?"

"Là nàng sao..." Thu Hoàng chậm rãi nở nụ cười: "Lần đầu tiên ngươi giúp nàng cưỡng ép hoàng thượng muốn cái danh hào nghĩa nữ, còn để nàng ở lại trong phủ, bây giờ lại mang điểm tâm cho nàng, tại sao ta không có được người ca ca tốt như vậy chứ?"

"Ngươi hâm mộ hay là ghen ghét vậy?" Hoàng Phủ Mông cười hi hi nói: "Nhà đầu kia mệnh khổ, gia cảnh bần hàn, từ nhỏ phải đi thanh lâu làm việc kiếm tiền, thật vất vả gặp được quý nhân là ta, còn gặp thích khách ám sát thiếu chút mất luôn mạng nhỏ, nếu không chiếu cố nàng, ta đều thay lão thiên gia nhìn không được..."

"Đúng vậy rồi, ngươi là quý nhân trong đời nàng mà." Nàng nháy mắt mấy cái: "Cũng không biết người hợp mệnh với ngươi... sẽ là ai nha?"

"Ta còn cần quý nhân sao? Hiện tại ta sống rất tốt." Hắn không có nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Lưu Thu Hoàng không giải thích nhiều lời, đi tới bên cạnh cửa, kéo cửa ra, phân phó nói: "Lục Kiều, tới phòng bếp nhìn xem có điểm tâm nào còn mới chưa dùng không, mỗi thứ gói mấy khối, dùng hộp đựng thức ăn bao lại cho tốt rồi đưa Vương gia."

Hoàng Phủ Mông trở lại sân của mình thì phát hiện Chu Tĩnh Dương đang nằm ngủ trên bàn đá trong đình viện. Hai tay nàng đan chéo đặt dưới má, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị ép thành nhiều nếp nhăn, nhưng nhăn nhiều nhất là mi mắt của nàng, phảng phất mơ thấy chuyện bất thường không tốt, làm cho nàng rất không vui.

Hắn rón ra rón rén đến gần, đem hộp cơm nhẹ nhàng để lên trên bàn, thử vỗ vỗ bờ vai, phát hiện nàng không có tỉnh, đơn giản ôm lấy một bả vai của nàng, xoay người đi đến tiểu viện.

Nàng ngủ trong ngực hắn thực an ổn, chỉ là nhẹ nhàng giật giật, đem mặt chôn ở trước ngực của hắn, cái miệng nhỏ nhắn thì thào, coi như đang nói mơ.

Đem nàng ẵm trên giường thì nha hoàn trong phủ đã nhanh chạy tới nói: "Vương gia, ta giúp tiểu thư thay quần áo là tốt rồi."

Hoàng Phủ Mông khoát khoát tay cho nha hoàn lui ra: "Thôi đi, đừng đánh thức nàng." Tiến đến sát bên tai của nàng, ôn nhu nói: "Tiểu Mị, cởi áo ngoài ra ngủ, bằng không lúc thức dậy sẽ cảm lạnh."

Chu Tĩnh Dương chỉ là trở mình, ngoài miệng vẫn nói nhỏ, nhưng mà lần này cuối cùng tai hắn cũng nghe rõ ràng, thì ra nàng nói là "Không được... ta muốn chờ Vương gia trở về."

Hắn buột miệng cười, động tay giúp nàng cởi bỏ cúc áo trước ngực, vì sợ nàng đột nhiên bừng tỉnh sẽ ngượng ngùng, hắn tận lực làm thật nhẹ thật nhẹ, chỉ là cho tới bây giờ hắn không có giúp người khác làm loại sự tình này, làm thực luống cuống, may mắn nha đầu kia ngủ cũng chết, hắn loay hoay nàng như vậy, nàng cũng đều không tỉnh lại.

Thật vất vả giúp nàng bỏ đi áo ngoài cùng vớ giày, lại thay nàng đắp kín chăn gấm, hắn mới nhỏ giọng rời đi.

Đợi hắn đi được một lúc, Chu Tĩnh Dương nằm trên giường, đột nhiên nhẹ nhàng kéo chăn về phía trước, đem cả gương mặt đều giấu trong chăn, nếu như không làm vậy, nàng sợ sau một khắc mặt của nàng sẽ phát hỏa mất.

Chu Tĩnh Dương ơi Chu Tĩnh Dương, ngươi trở nên mơ tưởng từ bao giờ rồi, rõ ràng tỉnh, biết là hắn giúp mình cởi quần áo, lại muốn giả bộ ngủ không chịu tỉnh, rốt cuộc là tâm tư ngươi đang suy tính điều gì?

Trong lòng nàng chất vấn chính mình, liệu mạng khinh bỉ hành động vừa rồi của mình, nhưng mà nơi khác, trên gáy, trên lưng, cũng còn lưu lại nhiệt độ ấm nóng của hắn, loại cảm giác này thật sự quá tuyệt vời, nếu có quay lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ làm như vừa rồi, tuyệt không mở mắt.

Làm sao bây giờ... Cảm giác càng ngày càng muốn ở bên cạnh hắn không rời đi, nhưng mà hắn... Còn có thể cho nàng phóng túng không rời xa hắn trong bao lâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Từ một tháng trước, nhóm hoàng tử hoàng nữ đã vội vàng chuẩn bị thọ lễ cho hoàng hậu.

Chu Tĩnh Dương vốn là người ngoài, loại chuyện này cũng không rõ ràng lắm, thẳng đến ngày đó, Hoàng Phủ Mông liền lôi kéo nàng vào cung mừng thọ, nàng mới biết được chuyện này, sốt ruột liên tục khoát tay: "Cái này sao có thể được? Một lễ vật thuận mắt trong tay ta cũng không có, hơn nữa ta cũng không phải hài tử thân sinh của Hoàng hậu nương nương, lúc này đi tham gia náo nhiệt, không phải làm cho người ta chê cười sao?"

"Lúc gặp phải chuyện đứng đắn, lời của ngươi liền ít đi, đừng phải loại sự tình không quan trọng này, lời của ngươi ngược lại rất nhiều."

Hoàng Phủ Mông cười nói: "Sợ cái gì, dĩ nhiên ta đã giúp ngươi nghĩ kỹ, vàng bạc châu báu mẫu hậu đã sớm thấy nhiều, vốn ngươi cũng không có loại đồ vật này, cho dù ta giúp ngươi mang đến, cũng nhìn quá già, ta thấy hai ngày trước không phải ngươi lại thêu một cái khăn? Hôm nay thêu xong chưa? Đem cái kia tặng cho mẫu hậu là được rồi."

"Khăn nhỏ kia..." Nàng khó xử nói: "Phải... Ta đáp ứng làm cho Thu Hoàng tử, hơn nữa ta thêu cũng không đẹp..."

"Thu Hoàng chịu cho ngươi làm giúp nàng, chính là tín nhiệm thủ nghệ của ngươi, ngươi tặng cho hoàng hậu, cũng không phải người ngoài, nàng sẽ không so đo với ngươi. Đi mau đi mau, đi trễ, sẽ không có đồ ăn ngon." Hắn cứng rắn kéo nàng lên xe ngựa, thẳng đến hoàng cung.

Vừa tới cửa hoàng cung, chỉ thấy xe ngựa lớn nhỏ đã muốn phá hỏng đường phố trước cửa cung.

Hoàng Phủ Mông đành phải xuống xe trước, vừa đi vừa hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Năm nay hình như xe ngựa còn nhiều hơn so với năm ngoái? Không phải nói tới nay là gia yên, quan lại bên ngoài không cần vào sao?"

Một tên thái giám đứng canh cửa cung đã vội vàng chạy tới cười nói: "Vương gia có chỗ không biết, Mi Lâm công chúa của Tây Nhạc đột nhiên đến đây, mang theo không ít xe ngựa."

"Nữ nhân kia?" Bước chân của hắn trầm xuống, hai mày nhíu lại: "Sao cũng không nói trước một tiếng, lúc này đột nhiên chạy tới... Thật là không có quy củ."

Chu Tĩnh Dương khó hiểu ngược đầu nhìn hắn. Chưa từng thấy hắn vì nữ nhân nào mà phiền não, nữ nhân kia là ai?

Đúng lúc Hoàng Phủ Mông cũng quay mặt lại nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng mờ mịt, cười nói: "Tiểu Mị ngươi không cần quan tâm, nữ nhân đó sẽ không

làm gì người." Hấn giơ hai cánh tay chòang qua bả vai nàng, đã đem nàng mang vào hoàng cung.

Bởi vì hôm nay đã hết chỗ cho khách khứa và bằng hữu, cho nên địa điểm thọ yến chuyển từ ngự hoa viên sang Đường Tâm Cung của hoàng hậu.

Hoàng Phủ Mông vừa rảo bước tới Nguyệt Môn, đã nhìn thấy Ngũ muội cười hì hì chạy tới trước mặt, kéo hấn lại.

"Nhị ca người đã tới muộn! Phải phạt ba ly rượu!"

"Tốt, là người cùng ta uống, hay là mỗi người đều theo bồi ta ba chén?" Hấn nhướn mày, tinh thần phấn chấn.

Hoàng Phủ Nam chu chu cái miệng nhỏ nhắn: "Nhị ca, người nào không biết là tửu lượng của người tốt, ta làm sao dám cùng người đấu rượu? Ta và Tứ ca, Thất muội, mỗi người mời người một ly cũng không làm khó người, đừng nghĩ đến chuyện làm mình quá chén trước, ta biết rõ người không muốn gặp người nào đó..." Nàng dựa vào bên tai hấn thì thầm nói những lời này, chợt thấy Chu Tĩnh Dương đứng một bên, không khỏi nhũn mày: "Sao lại mang nàng đến đây? Hôm nay là thọ lễ..."

"Cho nên càng muốn dẫn muội muội mới này của người cùng đi đó!" Hoàng Phủ Mông nhìn nhìn nội cung bên trong, ngoắc tay gọi Lưu Thu Hoàng tới: "Thu Hoàng, người mang theo tiểu Mị... a, Tĩnh Dương đi ăn chút gì đó, lần đầu tiên nàng đến nơi này, đừng dọa nàng."

Lưu Thu Hoàng cười mỉm đến gần, kéo tay của nàng qua, cùng hấn trêu ghẹo: "Biết huynh có muội muội này rồi, còn sợ ai ăn nàng sao?"

Chu Tĩnh Dương bị đưa đến trước mặt hoàng hậu, nàng nhút nhát hành lễ, thỉnh an, ấp úng chúc cát tường, cũng may hoàng hậu là người ôn hòa, đối với "nghĩa nữ" đột nhiên xuất hiện hai ngày trước này lại cực kỳ chiều cố, liên tục nói không ngừng với Lưu Thu Hoàng và Hoàng Phủ Tuệ trước mặt: "Chiều cố Tĩnh Dương cho tốt, để nàng ăn nhiều một chút, xem thể cốt ốm yếu này, thật là làm cho người ta đau lòng!"

Hoàng Phủ Tuệ mỉm cười: "Mẫu hậu thực bất công, sao ngày thường cũng chưa từng nghĩ như vậy cho ta chứ?"

"Người còn cần ăn nhiều ư, hiện tại nhìn mặt của người thật tròn, thậm chí mẫu hậu còn lo sau này người không tìm được nhà chồng." Hoàng hậu trêu ghẹo với nữ nhi, thuận tay lấy một đĩa điểm tâm từ bàn bên cạnh cho nghĩa nữ: "Đây là gạo nếp cao Nhị ca người thích ăn nhất, người nếm thử xem."

"Cảm ơn hoàng hậu." Chu Tĩnh Dương tiếp nhận điểm tâm trước, mắt nhìn Lưu Thu Hoàng, không cam nguyện mà lấy khăn tay kia ra: "Cái này... là ta thọ lễ tạ tặng Hoàng hậu... thủ nghệ không tốt, ta nói không thể đưa, nhưng mà Mông vương nói nhất định có thể... Thu Hoàng tỷ, thật sự rất xin lỗi..."

Nàng ấp a ấp úng nói, Lưu Thu Hoàng liếc mắt đã hiểu rõ, cười cầm khăn tay kia đưa tới, hướng hoàng hậu mà nói: "Hoàng hậu, đứa nhỏ Tĩnh Dương này rất khéo tay, lại khó có được tâm ý như vậy, người cũng khen tặng nàng vài câu đi?"

Hoàng hậu nương nương tiếp nhận khăn tay, chỉ thấy trên khăn lụa tuyết trắng thêu lên hai đoá sen, một đoá đã nở rộ, còn một đoá là nụ hoa chớm nở, đều màu trắng nõn nà vô cùng đáng yêu, làm cho người ta vừa thấy cũng rất yêu mến. Nàng liền tiếp gạt đầu cười cười nói nói tán thưởng: "Thật sự không dễ, dù là phường thêu trong nội cung làm ra, cũng không hơn như thế?"

Chu Tĩnh Dương đỏ mặt, thành thật nói: "Kỳ thật cũng không tốt như vậy, vốn ta là..."

Lưu Thu Hoàng vụng trộm kéo ống tay áo của nàng xuống, ý bảo nàng đừng nói, sau đó cười: "Ta mang Tĩnh Dương đến bên kia ăn chút gì đó, có Hoàng hậu ở đây nàng cũng không dám ăn uống tự nhiên."

"Được được, các người sang bên kia ăn thoải mái đi." Hoàng hậu khoát khoát tay.

Nàng vừa kéo Chu Tĩnh Dương tìm chỗ ngồi, vừa thấp giọng nói: "Muội muội ngốc, làm người không cần phải quá thành thực, ta biết rõ người có ý tốt, muốn nói với hoàng hậu cái khăn tay là người thêu cho ta, nhưng lúc đó người đã lấy làm lễ vật, nếu nói như vậy, hoàng hậu sẽ mất hứng."

"Dù sao gạt người nhà vẫn là không tốt..."

"Làm sao lại là lừa gạt, người thành tâm thành ý tặng nàng, nàng vô cùng cao hứng nhận lấy, tất cả đều vui vẻ, nhưng nếu người nói ra, ngược lại gây chuyện thị phi cho chính mình, dù Hoàng hậu không nghĩ ngợi gì, cũng sẽ có nhiều người nói người phô trương muốn gây thị phi."

"Ừm." Nàng cúi đầu, một lát sau, vừa nâng mắt, lặng lẽ nhìn về phía Hoàng Phủ Mông, "Nữ nhân bên cạnh Mông vương kia... là ai vậy?"

Khóe mắt Lưu Thu Hoàng bỗng hạ xuống, nhẹ nhàng khẽ nói: "Mi Lâm công chúa Tây Nhạc."

Chu Tĩnh Dương cẩn cẩn thận thận nhìn người đứng cạnh Hoàng Phủ Mông, đáng người nàng cao gầy, nữ tử có ngũ quan xinh đẹp, nhìn nàng đứng dậy cùng hấn dường như rất thân thiết, liên tục dựa vào người hấn, so với người khác cười đều lớn tiếng hơn.

Hoàng Phủ Tuệ nhân lúc này tới nói: "Thu Hoàng tỷ, người còn không đi qua kéo Nhị ca ta ra sao? Người xem Mi Lâm đó, cười với Nhị ca đến thất lễ như vậy, còn tưởng rằng Nhị ca là người của nàng chứ!"

"Có gì đáng lo đâu! Khách nhân từ bên ngoài tới, Nhị ca người trò chuyện với nàng, là phải thôi."

Nàng không để ý tới Thất công chúa.

Hoàng Phủ Nam cũng đi tới, chỉ về phía huyết Thái Dương của nàng cười nói: "Thu Hoàng tử, người ở đây run sợ cái gì? Có phải thật ra nội tâm cũng bị chọc tức rồi không?"

Lưu Thu Hoàng cười, một chưởng vỗ vào trên lưng nàng: "Miệng của người thật độc, sợ người khác không biết hay sao?"

Chu Tĩnh Dương không hiểu hỏi: "Chẳng lẽ Mi Lâm công chúa này cũng yêu mến Mông vương...?"

"Cái gì gọi là 'cũng yêu mến'?" Hoàng Phủ Nam nhanh nhẹn ngăn lại câu hỏi của nàng trước.

Nàng lúng túng nói: "Ta nghe nói... có rất nhiều nữ hài yêu mến hần..."

"Vậy thì thế nào? Nhị ca ta thích nhất là Thu Hoàng tử." Hoàng Phủ Tuệ hoan hỉ dương dương tự đắc hướng về phía Lưu Thu Hoàng nháy mắt: "Đúng không? Thu Hoàng tử?"

"Lời nói không biết ngược như vậy..., sao đại cô nương người lại nói không đo mặt chứ!" Bất đắc dĩ thở dài lắc đầu, khi mắt nhìn đến Chu Tĩnh Dương có chút ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, bộ dạng hờn vía lên mây: "Làm sao vậy? Không ăn cái gì sao, đói bụng không?" Lưu Thu Hoàng dặn dò thái giám cung nữ mang tới một ít trà bánh để trước mặt nàng.

Nàng nhẹ giọng cảm ơn, liền cúi xuống bắt đầu ăn những vật kia không lên tiếng, ăn cái gì, thật ra chính nàng cũng không rõ ràng lắm, văng vẳng bên tai lời nói của Hoàng Phủ Nam và Hoàng Phủ Tuệ...

"Không phải nói Mi Lâm này sắp đăng cơ làm nữ hoàng sao? Như thế nào lúc này còn chạy tới?"

"Ai biết nàng sắp tâm suy tính chuyện gì? Gần đây nhất, nàng hỏi phủ của Nhị ca ta ở nơi nào, bây giờ lại quần quít lấy Nhị ca không buông, không phải nàng muốn buông tha cho ngôi vị hoàng đế, gả cho nhị ca chứ?"

"Ai cam lòng buông tha ngai vàng? Chỉ sợ... nàng muốn Nhị ca ở rể?"

Nói đến đây, hai tỷ muội này lập tức cười làm một đoàn.

Chu Tĩnh Dương bưng lấy một chén canh nóng, yên lặng đánh giá Lưu Thu Hoàng bên cạnh vẫn cười đến nhả nhếch lịch sự, mở miệng hỏi: "Thu Hoàng tử, người thật sự không sợ Mi Lâm công chúa kia đoạt Mông vương của người sao?"

Nàng nhin không được cười lên: "Người thật là một hài tử, làm sao lại hỏi vấn đề trẻ con này, đều tại hai người các nàng đem người làm hư rồi." Nàng ngồi sát lại, ôm bờ vai của Tĩnh Dương nhỏ giọng nói: "Nhị Vương gia sẽ không thích nữ nhân kia, người không thấy lông mày hần vẫn nhíu lại rất chặt sao? Nếu không phải vì quốc sự, hần sẽ bỏ chạy mất."

"Nàng có quốc sự gì nói cùng Nhị Vương gia, còn... đứng gần như vậy?" Chu Tĩnh Dương cắn cắn môi.

Ngay cả nhìn Lưu Thu Hoàng cũng lười liếc một cái: "Chuyện này không liên quan đến chúng ta."

"Lưu cô nương, Hoàng thượng truyền ngài đến gặp người trò chuyện." Một gã thái giám tới truyền lời.

Nàng gật gật đầu, để lại Hoàng Phủ Tuệ cùng Chu Tĩnh Dương nói chuyện phiếm, một mình đi tới trước mặt Hoàng đế, kính cẩn hành lễ.

Hoàng Phủ Bác cao cao tại thượng nhìn nàng, biểu tình phức tạp: "Thu Hoàng, hai ngày này cha người ốm bệnh ở nhà, không vào triều, thân thể xương cốt của hần sao lại trở nên yếu như vậy rồi?"

"Làm phiền hoàng thượng lo lắng, cha ta nhiễm phong hàn bên ngoài, qua hai ngày sẽ tốt."

"Phong hàn bên ngoài, không phải tức giận nên sinh bệnh sao?" Thanh âm của hần trầm xuống: "Người không cần giấu giếm ta, gần đây Lại bộ kiểm tra một đám quan viên, cha người cũng có trong danh sách, trẫm biết rõ hần là thanh quan, dốc lòng duy trì một danh môn lớn thật không dễ dàng, nhờ cậy Hộ bộ mượn chút ít tiền vẫn không hoàn trả, khó khăn có thể nói với trẫm, không cần phải lên nhờ vả ai, mua chuộc, bày kế sách lừa gạt trẫm."

"Dạ, Thu Hoàng sẽ truyền đạt lại lời nói của hoàng thượng tới cha ta." Nàng cúi thấp đầu, trước sau không có nâng lên.

Hần lại thở dài: "Người là đứa nhỏ ngoan, nên trẫm cho phép gả người cho Mông nhi, đối với người yên tâm, đối Mông nhi cũng yên tâm, tốt xấu gì hai nhà chúng ta cũng là thân gia, trẫm làm thế nào, cũng phải giữ thể diện cho thân gia, hôn sự của hai người các người chuẩn bị được ra sao, mai mối của người đã làm xong chưa? Mông nhi sắp đi bảy dài, các người nhanh thành thân đi, hần ở đó ít nhất phải tới một năm, thành thân rồi, người cũng có thể danh chính ngôn thuận theo bên cạnh hần."

"Nhị Vương gia phải đi bảy dài một năm?" Lưu Thu Hoàng kinh ngạc ngẩng đầu: "Không phải nói chỉ luyện binh ba tháng ở đó đã có thể trở về sao?" Thấy hoàng thượng đột nhiên trầm mặc không nói, nàng lập tức hiểu rõ: "Ta nhiều lời..."

"Không, việc này Mông nhi cũng không biết, trẫm vừa mới quyết định, lát nữa trẫm lại nói với hần. Mặc kệ như thế nào, người phải làm thể tử tốt của hần, biết chưa? Để hần an an tâm tâm luyện binh, không cần phải cho trẫm thêm phiền toái, từ nay về sau còn rất nhiều chỗ trẫm muốn nhờ vào hần, nhi tử của trẫm nhiều như vậy, làm trẫm hãnh diện nhất, cũng làm trẫm lo lắng nhất, chính là hần."

Nhìn Hoàng Phủ Mông cách đó không xa, ánh mắt hắn có chút mơ hồ.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên Lưu Thu Hoàng đã sáng tỏ cảm tình sâu xa mà mâu thuẫn của vị phụ thân này, không nhận được cảm động.

"Mông nhi, tới đây." Hoàng Phủ Bác vẫy tay với hắn.

Hoàng Phủ Mông thở dài một tiếng, rốt cục có thể bỏ qua Mi Lâm công chúa đại phiến toái này, bước nhanh đi tới.

"Phụ hoàng, từ nay về sau việc tiếp khách này có thể ném cho lão Tứ bọn họ đi làm không?" Hắn mở miệng ra liền oán giận: "Ta cũng không phải người của Lễ bộ."

"Người là Vương gia, mà đây là nghĩa vụ của người, Mi Lâm công chúa là hôn thê đầu tiên, tốt xấu người cũng nên cho người ta vài phần tôn trọng." Hoàng Phủ Bác an ủi vài câu, còn nói thêm: "Hôn sự của người và Thu Hoàng, có thể làm trước cuối tháng này không?"

"Hắn là có thể." Hắn nhún nhún vai: "Dù sao hai chúng ta cũng không muốn khuya chiêng trống thật lớn, nhiều người thì tâm mệt mỏi thân cũng mệt mỏi, không phải chỉ bãi đường thành thân thôi sao, thiên, địa, cao đường, dập đầu ba cái cũng dễ thôi."

"Người nói thực đơn giản, tốt xấu Mông vương người thành thân, sao nghe còn không bằng cửa nhỏ nhà nghèo lấy thê tử vậy? Người muốn vứt mặt mũi hoàng thất chúng ta à?" Buồn cười trừng mắt nhìn hắn, lại nhìn chung quanh một chút: "Nghĩa muội kia của người đâu?"

"Ở chỗ nào đó ăn chút gì rồi, phụ hoàng tìm nàng?"

"Ừ, có chút việc nhỏ, lát nữa nói sau. Mông nhi, lần này người đi bảy đài, xây dựng xung quanh bảy đài tốt một chút, chỗ đó rõ ràng là địa thế hiểm yếu, nhưng bỏ phế đã lâu."

"Nhi thần biết."

Hoàng Phủ Mông có chút khát nước, cảm cốc vàng của phụ hoàng lên liền uống, Hoàng Phủ Bác cũng không so đo với hắn, chờ sau khi hắn thống thống khoái khoái uống xong một ly rượu lớn, lại nói: "Lần này người đi bảy đài, không ít người trong triều bàn tán âm ỉ, hắn là người cũng nghe một ít tin đồn, có rất nhiều người cho rằng trầm cung chịu, mới đem địa phương trọng yếu như vậy cho người, còn cho người dẫn theo nhiều kỵ mã đi, nếu người hiểu được mưu tính của trầm, hãy giúp trầm một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Trong vòng một năm, không được trở về."

Hắn chau mày lại, trong nháy mắt tươi cười đã thu hồi: "Phụ hoàng là đang nói đùa cùng nhi thần sao?"

"Trầm biết rõ người không muốn, nhưng trong lòng người hiểu được, bây giờ trong kinh thành có nhiều dị nghị chê cười người. Trầm là vì nghĩ cho thanh danh của người sau này."

"Từ khi nào nhi thần lại để tâm đến thanh danh? Phụ hoàng đang ám hiệu nhi thần điều gì?"

Thấy thần sắc hắn lạnh lùng, Lưu Thu Hoàng bên cạnh vội trộm kéo tay áo của hắn: "Lúc này người cũng đừng tranh luận với hoàng thượng. Hôm nay là ngày sinh của Hoàng hậu nương nương, người muốn làm cho người không vui sao?"

Hoàng Phủ Mông nhìn nàng một cái, vốn còn có rất nhiều lời, đều miễn cưỡng nuốt trở vào.

Hoàng Phủ Bác như có điều suy nghĩ nhìn hai người: "Như vậy rất đúng, Thu Hoàng, người biết rõ đạo lý làm con, khuyên nhủ Mông nhi thật tốt, không được hành động theo cảm tình mãi. Sự kiện ba năm trước đây, nếu không phải trầm đề xuất, chắc chắn Hình bộ cũng sẽ bức trầm trị tội hắn, Mông nhi, người suy nghĩ một chút là che chở để người điều chỉnh như vậy, còn không phải trầm à?"

Hắn hừ một tiếng, dạo bước bỏ đi. Lưu Thu Hoàng hướng Hoàng thượng hành lễ rồi, cũng vội vàng đi theo, thấp giọng khuyên nhủ: "Người tức giận với Hoàng thượng cái gì chứ, coi như là ở bảy đài một năm, đối với người cũng không có thiệt thòi, gần đây thị phi trong kinh thành không ngừng, đều là nhắm về phía người, Hoàng thượng chỉ muốn giúp người tránh đầu song ngọn gió mà."

"Giúp ta tránh đầu song ngọn gió?"

Thấy Hoàng Phủ Mông nhướng mi, nàng cười nói: "Được rồi, ta biết rõ người muốn nói người không phải người sợ phiền phức, nhưng Hoàng thượng là tốt cho người, chẳng lẽ để người đứng trên đầu song ngọn gió sao? Bây giờ Hoàng thượng dụng tâm che chở người, người nghĩ là vì cái gì?"

"Vì cái gì, vì thái tử!" Hắn liếc mắt nhìn bên ngoài: "Thời điểm trọng yếu như vậy, thái tử cũng dám không đến, quả nhiên là thái tử a!"

"Người đừng vu oan, ta biết rõ vì sao thái tử không đến, nghe nói lần này Mi Lâm công chúa dẫn theo một đệ đệ của nàng đến Đông Nhạc của chúng ta, nói muốn vì đệ đệ cầu thân, hắn là thái tử vội chuyện này rồi."

"Cầu thân?" Hoàng Phủ Mông không khỏi hồ nghi: "Cầu thân cái gì, chẳng lẽ đám hỏi của hai nước có thể không thành sao? Phụ hoàng hướng vào người nào?"

"Cái này không rõ ràng lắm, bắt quá nhìn những muội muội này của ngươi, sắp đến tuổi lập gia đình, tuổi cũng xấp xỉ nhau, chắc là Ngũ công chúa và Thất công chúa à?"

"Ngũ muội và Thất muội?" Hân nghĩ nghĩ, không khỏi cười nói: "Khẳng định Ngũ muội sẽ không đồng ý đi, tâm của nàng so với trời còn cao hơn, kiếp này phải lấy trượng phu trong vạn tuyển một, ai ép cũng vô dụng, tiểu Tuệ lại ngốc quá, nhưng nếu phụ hoàng chọn nàng, có thể mẫu hậu sẽ không đồng ý."

Hoàng Phủ Mông đi đến trước mặt Chu Tĩnh Dương, ấn tay hân xuống trán của nàng: "Tiểu Mị, ăn cái gì đó, ăn ngon vậy sao?"

"Bánh xốp đậu đỏ." Nàng ngược mặt lên nhìn nhìn hân, nở nụ cười thật vui vẻ, đem điểm tâm mình đang ăn giờ lên cho hân xem

"Không phải là bánh xốp đậu đỏ sao? Bình thường ta đều ăn chán rồi, cũng không thấy ăn ngon như vậy nha." Hân không để ý đĩa bánh nàng đưa tới, lại một phen cướp đi bánh đã ăn một nửa trong tay nàng, vừa cười đùa ha ha với nàng, vừa đem nửa khối bánh lang thôn hồ yết ăn đi không chút kiêng kỵ nào.

Lưu Thu Hoàng đứng bên cạnh thấy một màn như vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó lặng lẽ xoay người sang chỗ khác.

"Chu cô nương, Hoàng thượng truyền người tới bàn chuyện." Có thái giám tới gọi nàng. Tuy nàng đã là nghĩa nữ của Hoàng thượng, nhưng nàng vẫn không có bất kỳ danh hiệu hoặc phong hào nào, cho nên hạ nhân thường gọi nàng là "cô nương".

Nàng nhìn mắt Hoàng Phủ Mông, hân lập tức hỏi: "Như thế nào, sợ gặp phụ hoàng ta?"

Chu Tĩnh Dương gật gật đầu.

"Hân cũng không thể ăn thịt ngươi... Được rồi, ta cùng ngươi đi qua." Hân cùng nàng đi về phía phụ hoàng.

Hoàng Phủ Bác nhìn nhìn nàng, lại nhìn một chút Nhị Vương gia: "Tĩnh Dương, những ngày này sống trong Mông vương trong phủ có hài lòng không?"

"Hài lòng." Chu Tĩnh Dương ngoan ngoãn trả lời.

"Còn thiếu cái gì nói với Mông vương, bây giờ hân cũng như Nhị ca của ngươi rồi, theo lý nên chăm sóc ngươi."

"... Không dám."

Hân cười cười: "Thật là một hài tử nhu thuận, từ mấy ngày trước đến giờ, trăm nhiều việc bề bộn, vẫn chưa rảnh nghĩ đến phong hào của ngươi, Mông nhi, ngươi nói nên phong nàng cái gì thì tốt?"

"Đương nhiên là phụ hoàng quyết định." Mặt hân hơn hờ nói.

"Liên phong... Trung nghĩa công chúa, như thế nào?"

Hoàng Phủ Mông buồn cười: "Phụ hoàng, cái danh hào 'trung nghĩa' này của người thật làm ra vẻ nha, là cho một tiểu cô nương đấy sao?"

Hoàng Phủ Bác cũng không để ý đến hân, quay đầu hướng Lễ bộ Thượng thư đứng bên cạnh dặn dò: "Chiếu theo ý chỉ định ra phong hào này, trở về nói với tổng quản nội cung, cứ dựa theo tiêu chuẩn hàng tháng của công chúa, phát cho nàng một phần ngân lượng."

"Hoàng thượng... Không cần ban ngân lượng, hiện tại Tĩnh Dương có ăn có ở, rất tốt." Nàng vội vàng khước từ.

"Cho ngươi thì nhận đi, đây là quy củ, bằng không sẽ bị người chê cười, đúng không, phụ hoàng?" Hoàng Phủ Mông đắc ý hất cằm lên.

Hoàng Phủ Bác lại cười: "Ngươi làm ca ca, nên có dáng vẻ ca ca một chút, đừng suốt ngày linh tinh lang tang, bằng không chính ngươi sẽ bị người khác chê cười nhất."

"Phụ hoàng người cũng đừng mang ta ra dạy dỗ, gọi tiểu Mị đến là vì chút chuyện nhỏ này sao? Ta đây muốn dẫn nàng tiếp tục đi ăn uống nha." Hân lôi kéo Chu Tĩnh Dương đi, lại bị Hoàng thượng gọi lại...

"Ngươi làm chuyện của người đi, trăm có việc muốn nói riêng với Tĩnh Dương."

Đột nhiên hân nổi lên nghi ngờ, nhìn chăm chú vào hoàng thượng, "Không phải Phụ hoàng có bí mật gì không thể cho ai biết đó chứ?"

"Đi đi đi, đừng huyền thuyên với trăm! Tứ đệ ngươi có phải đang tìm ngươi hay không?"

Hoàng Phủ Bác vẫy tay, Hoàng Phủ Mông vừa quay đầu, quả nhiên thấy Hoàng Phủ Đông đứng cách đó không xa ngoác tay với hân.

"Tiểu Mị, ngươi trò chuyện với phụ hoàng trước đi, ta đi qua sẽ lập tức quay lại."

"Chuyện gì?" Vừa đi đến bên người Tứ đệ, mặt của hân lập tức trầm xuống, nhíu nhíu mi.

"Đã tra ra được, hai lần tập kích nhĩ ca chính là bang phái "Hắc nha môn" trên giang hồ. Bình thường bang phái này chỉ phụ trách thám thính bí mật, rất ít ra tay dã thương người, trước đó càng không có giết người, bây giờ không biết vì sao lại theo dõi Nhĩ ca?"

"Lần đầu tiên là bị ta ép, đối phương mới ra tay bức hiếp tiểu Mị, lần thứ hai... Có thể chỉ là ra oai một chút?" Hoàng Phủ Mông sờ sờ cằm. "Nghe sai khiến của ai, tra ra được không?"

"Chuyện này nghe nói là đích thân bang chủ Hắc Nha Môn, bí mật đến kinh thành trước đó vài ngày, nhưng cụ thể tới nơi nào thì không ai biết rõ, ta gọi người đi tra xét, nói không chừng người gác cổng ở phủ Thái tử có thể tra được chút tin tức."

"Sẽ không đi phủ thái tử." Hắc lạnh lùng cười: "Rùa đen rút đầu kia, trước giờ làm việc cẩn thận, tuyệt sẽ không cho phép thủ hạ đem loại nguy hiểm này tới địa bàn của mình, tra xét từ một vài bạn bè tri kỉ của Thái tử là tốt rồi, quan trọng nhất là, thời điểm trước khi ta rời kinh, phải tra ra mục đích của đối phương, nếu không ta sợ có thể bọn họ gây bất lợi cho tiểu Mị."

"Nhĩ ca... Thật sự là người quá chiều cổ nha đầu kia rồi, người không sợ Thu Hoàng tử ghen à?" Hoàng Phủ Đông vẫn đối với chuyện một bước lên trời của Chu Tĩnh Dương rất là bất mãn.

Hoàng Phủ Mông cười lạnh nói: "Nội tâm của Thu Hoàng tử người nào có nhỏ như vậy? Huống chi tiểu Mị mới bấy lớn? Bất quá ta chỉ xem nàng là tiểu muội muội thôi."

"Nàng không coi là nhỏ, tuổi này đã có thể kết hôn sinh con rồi." Hoàng Phủ Đông nhìn về phía Chu Tĩnh Dương, đột nhiên kinh ngạc hỏi: "A? Phụ hoàng nói với nàng cái gì vậy? Nhìn sắc mặt nàng khó coi như thế?"

Lời hắc còn chưa dứt, chỉ cảm thấy bóng người bên cạnh nhoáng một cái, bước chân đã vội chạy nhanh đi qua...

Nàng cho là mình đang nằm mơ, hoặc là bị vật gì đó đập vào đầu, nếu không vì sao đầu trống trơn, thật chóng mặt, ngay cả lời hoàng thượng nói cũng giống như gió thổi trên bầu trời?

"Tĩnh Dương, người là quốc dân Đông Nhạc quốc, nếu quốc gia cần, người có bằng lòng hiến thân hay không? Hiện tại người là nghĩa nữ của trẫm rồi, trẫm cũng rất cần người giúp đỡ, Thụy Lâm Vương gia của Tây Nhạc tới cầu hôn, trẫm muốn gả người đi, vun đắp chuyện tốt của hai nước, ý người như thế nào?"

Lời Hoàng thượng nói, nghe rất là ôn hòa, nhưng có áp lực vô cùng, giống như mây đen, thoáng cái đã bao phủ trong lòng nàng, nàng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đứng không nói gì, như một tượng gỗ.

"Trẫm biết rõ trong lòng người chưa có chuẩn bị, đột nhiên nghe an bài như thế sẽ khó tránh khỏi khiếp sợ, trẫm cho người thời gian ba ngày suy nghĩ một chút, nhưng mà... Tĩnh dương, trẫm tin tưởng người là hài tử hiếu thuận, sẽ không làm trẫm khó xử."

Chu Tĩnh Dương không khỏi khẽ run, lão đảo lui hai bước, vừa vịn ngã vào một lồng ngực rộng ngực.

"Tiểu Mị, xảy ra chuyện gì?" Tiếng nói của Hoàng Phủ Mông trầm thấp hữu lực từ trên đầu truyền xuống.

Nghe được thanh âm của hắc, lòng của nàng như bị người hung hăng đánh một roi, hốc mắt đau xót, nỗi lòng phức tạp dường như lệ nóng sẽ tràn khỏi mi, nhưng nàng chỉ dám cắn môi, cưỡng ép chính mình không rơi một giọt lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Hắc biết nhất định phụ hoàng đã nói gì đó với tiểu Mị, nếu không nàng sẽ không đột nhiên trở nên trầm mặc như vậy, mặc cho hắc đùa như thế nào, nàng trước sau vẫn cúi thấp đầu, không chịu mở miệng.

Nhưng từ phụ hoàng cũng hỏi không ra chuyện gì, nôn nóng tra hỏi, phụ hoàng chỉ nhàn nhạt trả lời: "Không liên quan tới người, yên tâm, trẫm đã nhận nghĩa nữ này, đương nhiên sẽ muốn tốt cho nàng."

Nếu là vì tốt cho nàng, vì sao tinh thần tiểu Mị có vẻ sa sút như vậy? Hoàng Phủ Mông không tin, thừa dịp không có người chú ý, hắc vội trộm mang nàng rời khỏi Dưỡng Tâm Cung.

"Nhĩ Vương gia, nhanh như vậy đã rời đi sao?" Thái giám liên tục không ngừng đưa tiễn ở cửa ra vào.

"Giúp ta chuyển lời tới Thu Hoàng, nói ta đi trước một bước." Hắc kéo Chu Tĩnh Dương lên xe ngựa, vội vàng thúc giục: "Hồi phủ đi." Xe ngựa vừa động, hắc nhìn nàng ngồi ở đối diện: "Được rồi, tiểu Mị, hiện tại không có người khác, nhanh nói cho ta biết, vừa rồi phụ hoàng nói cái gì với người?"

Lúc này nàng mới chậm rãi nâng mi mắt, sâu kín liếc hẩn một cái, cái nhìn này làm Hoàng Phủ Mông thấy sợ hãi trong lòng, bởi vì ánh mắt kia tràn đầy u oán.

"Người... muốn ta làm nghĩa muội... là vì... lợi dụng ta sao?"

Đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại, cả cơ thể hướng về phía trước, tới gần người của nàng: "Người nói cái gì? Ai khiến người nghĩ như vậy?"

Chu Tinh Dương nhìn hắn, không có né tránh, chỉ là cắn răng nói: "Ta tin tưởng người không phải người xấu, nhưng mà... vì sao quân dương tại mao độc gia (câu này ta cũng không tìm dc nghĩa cụ thể, nhưng theo như ví dụ ta search google thì có thể hiểu như chuyện nhà ai nấy lo...) muốn ta gánh vác trách nhiệm lớn như vậy? Người cũng biết, trong nhà của ta còn có cha mẹ..." Mi của nàng chớp chớp, nước mắt nhịn đã lâu rốt cục rơi xuống.

Hoàng Phủ Mông vừa nhìn thấy nước mắt của nàng, không biết sao, đáy lòng đau xót, đưa tay lau đi nước mắt, rồi đột nhiên nàng kéo vào trong ngực: "Phụ hoàng nói gì với người? Hắn muốn người làm chuyện gì sao?"

"Hắn muốn gả ta cho Vương gia Tây Nhạc gì đó." Bị Hoàng Phủ Mông ôm chặt trong ngực, tất cả sợ hãi cùng phần uất vừa rồi của nàng đều tán đi như kỳ tích, nghe nhịp tim của hắn đập, cảm thấy sức mạnh to lớn từ nơi nào truyền tới, trong lòng bình thản hơn rất nhiều.

Nhú nhú mi, Hoàng Phủ Mông trầm mặc một lúc lâu, cười lạnh ra tiếng: "Đây không phải là chủ ý của Thái tử nghĩ ra sao?" Hắn lên giọng hướng ngoài xe gọi: "Đi Đông cung!"

Nàng cuống quýt tránh khỏi ngực của hắn: "Người tìm Thái tử làm gì?"

"Hắn muốn đá kích người của ta, dĩ nhiên ta phải tranh luận với hắn."

"Nhưng mà..."

Chu Tinh Dương còn muốn lên tiếng, hắn đã dè tay của nàng lại: "Chuyện này không cần người ra mặt, đến nơi đó, người cũng không cần nói, xem ta làm gì cho người hả giận."

"Nhưng mà... người và Thái tử huyên nào... Hoàng thượng sẽ tức giận."

Hoàng Phủ Mông cười: "Huyên nào, người nghĩ rằng ta và người sẽ huyên nào với hắn sao?"

"Vậy..." Nàng có chút khó hiểu.

"Đứa nhỏ này." Hắn bắt đầu trêu chọc nàng, hướng trán của nàng đánh nhẹ một cái: "Người ngốc như vậy, làm sao sống được tới bây giờ? Lại có thể không bị người lừa gạt bán đi sao?"

Nàng vuốt vuốt trán, ngập ngừng nói: "Không có người muốn bán ta."

"Chẳng phải hiện tại đã có rồi?" Hoàng Phủ Mông cười, nét cười có chút lạnh lẽo.

Thái tử bận rộn một đêm, thật vất vả mới tiễn sứ thần Tây Nhạc rời đi, đang muốn nghỉ ngơi tốt một chút, thái giám canh giữ lại khẩn trương tiến đến nói Mông vương tới đây.

Hắn cả kinh, đang muốn tìm cơ cựa tuyệt, Hoàng Phủ Mông cũng đã tự mình đi vào trong điện.

"Đã đến phủ của đại ca, cần gì phiền toái như vậy, nói là truyền đạt, lại để ta chờ cả buổi ở cửa, chẳng lẽ đại ca còn cất giấu bí mật gì không thể cho ai biết hay sao?"

Hoàng Phủ Thiện vội nở nụ cười ngênh tiếp: "Nhị đệ, đêm nay không phải mừng thọ mẫu hậu sao? Sao lại chạy đến nơi này vậy?"

"Đúng là đang mừng thọ mẫu hậu, cho nên ta mới đến nhìn xem, sao đại ca dám không tham dự gia yến?" Hắn ôm cả bờ vai Chu Tinh Dương, khóe môi nhếch lên ý cười.

"Người biết công sự của Đại ca bận rộn, Mi Lâm Đại công chúa Tây Nhạc đến, dày vò ta đến muốn ngã ngựa, một ngày thật vất vả mới bận rộn mới có thể rảnh rỗi thờ một ngụm, kết quả người lại tới nữa."

Hoàng Phủ Mông nhíu mi: "Đại ca là nói ta không được tới sao?"

"Không dám, người là khách quý, ngày thường ta cầu còn không được, nào dám ghét bỏ!" Hoàng Phủ Thiện đã gọi người đổi trà mới, mời hai người ngồi xuống.

Hắn bắt chéo chân, vừa uống trà, vừa thờ ơ nói: "Nghe nói lần này Mi Lâm công chúa tới, còn có chuyện đại sự phải làm?" Nói tới chỗ này liền dừng lại, không hỏi tiếp nữa.

Hoàng Phủ Thiện đành phải nói tiếp: "Đúng, nàng đã là nữ vương rồi, chính mình còn chưa có hoàng phu, không biết vì sao, lại đến cầu thân cho đệ đệ

của nàng trước."

"Đối phương nhìn trúng ai, Ngũ muội hay Thất muội?"

Hắn do dự trả lời: "Cái này... vẫn chưa xác định, thật ra đối phương cũng không đặc biệt muốn chọn người nào, chuyện lớn như vậy, đương nhiên cần phụ hoàng mẫu hậu quyết định rồi."

"Loại chuyện hòa thân này, qua nhiều triều đại, chưa từng nghe đến có bao nhiêu ví dụ tốt, thà là chúng ta nương tựa vào nhau còn hơn để muội muội bị đưa đến nước khác chịu tội, chúng ta làm huynh trưởng tốt hơn nên tự mình gắng sức, Đại ca, ngươi nói có phải hay không?"

Đạo lý Nhị đệ nói thật rõ ràng, đương nhiên hắn phải gật đầu liên tục.

"Nhưng đáng sợ nhất chính là, muội muội cũng đưa đi, lúc đó các ca ca lại thủ túc tương tàn, một quốc gia tốt, không đợi người ngoài đánh, đã tự chặt tay chân, mới thật bị thiên hạ chê cười." Hoàng Phủ Mông vừa nhấp một ngụm trà, đột nhiên thay đổi đề tài: "Hương vị trà thật ngon, không giống trà trồng ở nước ta, đại ca lấy ở đâu vậy?"

Về mặt Hoàng Phủ Thiện xấu hổ: "Là hôm qua Phụ hoàng thưởng cho ta, nói là mua được từ Xích Tiêu quốc."

"Phụ hoàng chính là thiên vị ngươi, trà ngon như thế cũng không thưởng cho ta? Ngày mai ta sẽ náo loạn với phụ hoàng."

Hắn vội vàng nói: "Ngày hôm qua ta ở ngự thư phòng của phụ hoàng cùng phụ hoàng bàn chuyện, chẳng qua là hắn thuận tay thưởng cho ta, nếu ngươi thích, phủ của ta còn ba lạng, gọi người gói kỹ mang qua cho ngươi."

"Vẫn là Đại ca thương ta." Hoàng Phủ Mông cười chấp tay: "Vậy tiểu đệ đa tạ." Hắn quay đầu lại đẩy Chu Tĩnh Dương một cái: "Tiểu Mị, còn không tạ ơn Thái tử Đại ca?"

Bởi vì nàng "phụng mệnh" không lên tiếng, cho nên vẫn im lặng đứng bên cạnh nhìn, đột nhiên bị hắn nhắc tới, theo bản năng đáp lại một tiếng: "Tạ ơn Thái tử... Đại ca."

Da mặt Hoàng Phủ Thiện co quắp: "Nhị đệ, loại chuyện nhỏ nhặt này ngươi còn phiền đến những người khác làm cái gì?"

"Hiện tại tiểu Mị ở trong phủ của ta, chính là người nhà của ta, trà này mang về cũng là cho nàng uống, nàng đương nhiên cũng phải tạ ơn ngươi." Hoàng Phủ Mông lại giật mình dường như nhớ tới chuyện gì: "Đúng rồi, Đại ca, đã quên nói với ngươi, thích khách lần trước người của ta đã tra ra chút manh mối rồi, nói là Hắc Nha Môn gì đó, Đại ca có nghe qua tên này chưa?"

Sắc mặt hắn khế biến: "Ta chưa bao giờ tiếp xúc với người giang hồ, phụ hoàng cũng nghiêm cấm con cháu hoàng thất chúng ta kết giao với những người này, ngươi quên rồi sao?"

"Đương nhiên sẽ không quên, chỉ sợ người khác không nhớ rõ." Hoàng Phủ Mông mỉm cười đáp lại: "Qua ít ngày ta phải đi bầy đàn rồi, chuyện này tốt nhất nên giải quyết trước khi ta đi thì tốt hơn, tránh cho ta không nhớ rồi đi. Tiểu Mị, đến lúc đó ngươi theo ta đi bầy đàn ở một thời gian, phong cảnh tại bầy đàn đó khá đẹp."

"Vâng." Nàng rất nghe lời đáp.

"Sắc trời đã không còn sớm rồi, ta cũng nên trở về phủ, có thể Đại ca còn phải gặp người nào nữa, ta sẽ không quấy rầy." Nói xong, hắn ngượng ngượng nghịu nghịu kéo Chu Tĩnh Dương bước đi.

Hoàng Phủ Thiện một bụng tức, sau khi mang khuôn mặt tươi cười đưa bọn họ ra cửa, lập tức gọi tổng quản thái giám Đông cung tới: "Đi đi gọi người ở Lễ bộ tới cho ta... Không! Gọi riêng Phác Thịnh Trí tới gặp ta! Sự tình lo liệu thế nào? Nói hay lắm không liên quan đến đến ta, vì sao lão Nhị lại chạy đến nơi này lời nói khách sáo?"

"Thái tử điện hạ, ngài trước bớt giận, Mông vương đến đây hình như không chỉ là vì chuyện thích khách."

Tổng quản là một vị lão thái giám theo ở bên cạnh thái tử từ khi còn nhỏ, hẳn đối thái tử phi thường trung thành, cũng rất có mưu trí, mặc dù thời điểm này hắn không có tư cách nói xen vào, nhưng cũng thờ ơ lạnh nhạt nửa ngày.

"Chẳng lẽ Điện hạ không phát hiện, bây giờ Mông vương đặc biệt đề ý một người sao?"

"Ài?" Hoàng Phủ Thiện tức giận hỏi ngược lại.

"Là một nha hoàn." Ánh mắt lão thái giám hạ xuống, sắc mặt có vẻ âm u, chán nản: "Hiện giờ Mông vương đi tới đâu cũng mang nàng theo, lần này tới hình như là có liên quan tới nhà đầu kia."

"Không phải là cho túi lá trà mà nàng muốn sao?"

"Không chỉ có lá trà, đầu tiên là Mông vương hỏi việc hòa thân, điện hạ... Chẳng lẽ người không nghĩ tới sao? Hoàng thượng vội vàng nhận nàng làm nghĩa nữ, vừa rồi Lễ bộ còn tâu với hoàng thượng muốn đem nàng phong làm công chúa, chẳng lẽ đây chỉ là vì nàng đã cứu mạng Mông vương, khiến Mông vương vui về?"

Hoàng Phủ Thiện vừa nghe, hai mắt sáng lên: "Chẳng lẽ phụ hoàng dụng ý muốn..."

"Suy nghĩ của Hoàng thượng so với chúng ta thật sâu, nhất định là Mông vương đã nhận ra chuyện gì, nên đặc biệt đến nhắc nhở điện hạ, nhưng mà Mông vương không nghĩ tới, quyết định cuối cùng của chuyện này chính là Hoàng thượng, không liên quan với người."

Hắn thở dài ra một hơi, lại tươi cười: "Thì ra là thế, không nghĩ tới lúc này đột nhiên xuất hiện nha đầu nghèo khó, lại là uy hiếp của lão Nhị?"

"Vì vậy Điện hạ càng không nên bỏ qua cơ hội này, nha đầu kia... là tâm cơ có thể đại phát một phen."

Hôm sau, thánh chỉ Hoàng thượng sắc phong Chu Tĩnh Dương chính thức chiêu cáo thiên hạ. Từ đó, xem như nàng đường đường chính chính có danh hào của mình, nhưng nàng cũng không vui vẻ, nàng biết rõ hiện giờ hoàng thượng đã quyết cũng đã đặt lễ đính hôn rồi, sau khi ẩn mình làm công chúa, nàng chắc chắn phải gắng sức nhiều hơn làm "nghĩa vụ".

Hoàng Phủ Mông có được đạo ý chỉ này thì chỉ lạnh lùng nở nụ cười: "Lão Hồ Ly."

Sau đó, hắn cũng không nhắc tới chuyện này với nàng, nàng cũng không hỏi lại hắn, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, hơn nữa gần đây hắn luôn bận rộn nhiều việc, thời gian trong phủ càng ngày càng ít, nàng cảm thấy nhàm chán, trở về nhà thăm cha mẹ.

Cha mẹ đối với tình hình gần đây của nàng thật quan tâm, luôn lôi kéo tay của nàng hỏi han ân cần, sợ nàng ở Vương Phủ bị ủy khuất, nàng cũng không dám nói Hoàng thượng có toan tính mang nàng đến ngoại quốc hòa thân, chỉ chịu đựng thống khổ trong lòng, mạnh mẽ giữ vững tinh thần mạnh mẽ cười trấn an cha mẹ.

Thình thoảng có một lần trên đường, nàng gặp Diễm Diễm tỷ, Diễm Diễm tỷ đối với nàng khách khí rất nhiều so với trước đây.

"Mì Mì, gần đây nghe nói ngươi đã là công chúa, thật sự chúc mừng ngươi a! Thế nào cũng không nghĩ ra ngươi sẽ một bước lên trời làm công chúa, từ nay về sau ta phải nhờ ngươi che chở rồi." Tiêu Diễm Diễm cười nịnh nọt.

Chu Tĩnh Dương ôn hòa cười khổ: "Diễm Diễm tỷ, ngươi cũng đừng đem ta trêu chọc. Ngươi cùng Tứ Vương Gia thế nào? Số tiền kia... Sau đó người trả lại hắn sao?"

Nàng liếc mắt: "Nam nhân mà, chính là vô tình như vậy, lúc thích ngươi, hận không thể đem núi vàng núi bạc đến chồng chất trước mặt ngươi, bây giờ vì mình, cũng không chú ý sống chết của ngươi."

"Vậy... Diễm Diễm tỷ... ngươi đem tiền trả lại cho hắn rồi?"

"Đương nhiên phải trả, nếu không Mông vương kia còn không trị tội của ta?" Nàng bắt đầu đi thờ dài: "Mông vương là người trở mặt còn dễ dàng hơn so với lật sách, ngươi đừng thấy bình thường hắn cười hi hi, mặt khác hung hãn, dám mang bá đao gác trên cổ Hoàng đế."

"Nhưng mà... Đó là sự thật sao?" Tuy đã nghe nói qua chuyện này, nhưng đến bây giờ, nàng vẫn không thể tin: "Làm sao có khả năng?"

"Sao lại không có khả năng?" Tiêu Diễm Diễm liếc nàng một cái, "Cho nên bây giờ ngươi đi theo bên cạnh hắn, ta còn thực sự có chút lo lắng thay ngươi."

"Mông vương là người tốt, hắn vẫn chăm sóc cho ta..."

"Chỉ mong hắn không có ý xấu với ngươi." Nàng đánh giá Tĩnh Dương, không khỏi cười nói: "Nhưng mà bây giờ ngươi là một bộ đĩa nhóc, Mông vương dù không có ánh mắt thế nào, cũng không nên có ý xấu với ngươi mới phải."

Chu Tĩnh Dương bị nàng nói vậy lập tức ảo não, cúi đầu nói thầm "Ta cũng vậy không có kém như vậy nha."

"Ít nhất ngươi so với Lưu gia tiểu thư người ta, không có ưu điểm đáng nói, Hoàng Phủ Mông thấy hai người các ngươi đứng cùng một chỗ, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?"

Đối với Chu Tĩnh Dương lời của Tiêu Diễm Diễm thực đã kích, mấy ngày nay, ngọn lửa tình yêu nhỏ đã nẩy mầm trong lòng nàng, bị dập tắt mạnh mẽ.

Đúng vậy, nàng là con nhóc không có dung mạo, không tài lại không có gia thế, rốt cuộc còn hy vọng chuyện xa vời gì?

Lúc đi ngang qua Lưu phủ, vừa mới thấy Lưu Thu Hoàng và Hoàng Phủ Mông từ bên ngoài cùng bước vào cửa Lưu phủ, Lưu Thu Hoàng thấy nàng từ xa, lập tức tới mời đến: "Tĩnh Dương, sao lại đi dạo bên ngoài một mình?"

"Có chút nhàm chán... đi khắp nơi một chút, cũng trở về nhà thăm cha mẹ." Nàng không biết sao có điểm chột dạ, né tránh ánh mắt Thu Hoàng tỷ.

Hoàng Phủ Mông cũng đã đi tới, quen thuộc tìm thấy khối thịt trên mặt nàng nhéo một cái: "Tiểu hài tử biết cái gì gọi là nhàm chán? Đọc kỹ vài cuốn sách trong phủ, hiểu biết một chút chứ không phải tốt hơn sao?"

"Oh." Chu Tĩnh Dương đơn giản trả lời muốn rồi đi.

"Đừng vội đi, đã đến Lưu gia, cùng ăn bữa cơm đi." Hấn cười giữ chặt nàng.

"Ta không đói bụng, ăn ở nhà rồi." Nàng giãy giụa, lại không tránh được.

"Ăn rồi hãy theo tôi ta ăn, lát nữa lại cùng ta về phủ, một cô nương đi dạo trên đường, gặp phải kẻ háo sắc làm sao bây giờ?" Hoàng Phủ Mông cũng không quan tâm nàng có đồng ý hay không, liền lôi kéo nàng vào trong.

Chu Tình Dương mặt mày ửng đỏ ngăn người nhìn một bàn thức ăn ngon, Hoàng Phủ Mông cùng Lưu Thu Hoàng ngồi ở đối diện nói gì đó, nàng cũng không nghe thấy.

Một lát sau, Lưu Thu Hoàng phát giác thân sắc nàng khác lạ, buông bát đĩa hỏi: "Tình Dương, ngươi có tâm sự?"

"Không có... thực ra... có chút mệt mỏi." Nàng không ngần đầu, lại nhìn thấy trong chén trước mắt có một miếng thịt bị người gấp đè vào, trong lòng căng thẳng.

"Tám phần là đói bụng rồi, ăn một chút gì sẽ lên tinh thần. Thu Hoàng, đậu phụ cao là món ngon nhất ở nhà ngươi phải không? Gọi phòng bếp lấy một phần." Thanh âm Hoàng Phủ Mông vui cười vang lên.

Chẳng trách Lưu Thu Hoàng tròn mắt: "Ngươi nói muốn ăn liền có để ăn sao, cũng phải xem phòng bếp có làm hay không chứ?"

"Không có thì bây giờ làm cũng được mà." Hấn đẩy nàng: "Nhanh đi nhanh đi."

Nàng cười như không cười hỏi: "Là ngươi muốn ăn, hay là Tình Dương muốn hả?"

"Ta có ăn, chẳng phải tiểu Mị cũng có ăn? Phân biệt ta nàng làm cái gì?" Hoàng Phủ Mông nháy mắt mấy cái cười với Chu Tình Dương: "Có phải không, tiểu Mị?"

Lưu Thu Hoàng cười: "Hai người các ngươi thật đúng là tuy hai mà một, được, ta đây phải gọi người phân phó phòng bếp."

Chu Tình Dương nhíu chặt lông mày: "Ta... bụng ta có chút đau, ta có thể về trước không?"

"Đau bụng?" Hoàng Phủ Mông cũng đề đưa xuống: "Tìm đại phu bắt mạch cho ngươi."

"Không... ta... ta chỉ đau bụng."

Nàng cúi đầu lúng túng nói nhỏ, Lưu Thu Hoàng lập tức hiểu được, đi đến bên người nàng, kéo nàng nhỏ giọng nói: "Có muốn ta dẫn ngươi đi đổi lại quần áo hay không?"

"Không cần..."

"Uống chén nước đường đỏ?"

"... Được."

Lưu Thu Hoàng nói với Hoàng Phủ Mông: "Ngươi ngồi ở đây, ta mang nàng ra phía sau nghỉ ngơi một chút."

"Có chuyện gì lại muốn tránh ta?" Hấn vẫn không hiểu.

"Bí mật của nữ nhân, ngươi ít hỏi chút." Nàng cười dẫn Chu Tình Dương đi đến phòng ngủ. "Có gì bất tiện cứ nói cho ta biết, nơi này của ta có quần áo có thể cho ngươi đổi. Lục Kiều, đi lấy một chén nước đường đỏ."

Chu Tình Dương nhìn nàng vì mình bận trước bận sau, cảm động trong lòng: "Thu Hoàng tỷ, ngươi thật là một người tốt."

"Đừng khách khí với ta, trong nội tâm của ta xem ngươi như muội muội."

Ngồi đối mặt với nhau, ánh mắt ôn nhu của Lưu Thu Hoàng dừng trên người nàng, làm nàng càng thêm bất an.

"Tình Dương, ta hỏi ngươi một câu." Lời nàng có chút chần chừ.

"Nói cái gì?" Trong lòng căng thẳng.

Nàng nghĩ nghĩ, lại cười lắc đầu: "Thôi, không hỏi, hỏi cũng không còn ý tứ gì, ta đi giúp ngươi nhìn xem nước đường đỏ xong chưa."

Quả nhiên Lưu Thu Hoàng chăm sóc cẩn thận, không chỉ giúp Chu Tình Dương chuẩn bị nước đường đỏ, còn gọi người trong nhà chuẩn bị một chiếc xe ngựa, để nàng cùng Hoàng Phủ Mông trực tiếp ngồi xe ngựa trở về.

Chu Tình Dương lên xe ngồi trước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hấn và Lưu Thu Hoàng đứng đối diện nhau, sát đầu nói nhỏ, mặt trời chiều ngã về tây, một

đôi bóng dáng này chiếu vào mắt của nàng, không biết tại sao đột nhiên mắt trở nên mờ. Khóe mắt sưng lên, như là muốn rơi lệ, nàng vội vàng tránh đi tầm mắt chói mắt đó, nhìn cảnh phố ngoài cửa sổ ngẩn người.

"Hôm nay tiểu Mị càng tỏ ra khôn khéo." Hoàng Phủ Mông cười cũng vào trong ngói: "Đều nói cô nương mười tám là một đóa hoa, tiểu Mị cũng sắp mười tám rồi? Muốn thành đóa hoa rồi, có phải là xuân tâm xao động hay không?"

Bà vai nàng run lên, thanh âm buồn bực nói: "Không có."

"Bụng còn đau không?" Hần quan tâm hỏi: "Có phải là bị bệnh? Nhìn sắc mặt ngươi vẫn không tốt." Hần gần sát chút nữa, đưa tay sờ sờ trán của nàng: "Sao trán lại lạnh như vậy?" Hần kinh ngạc.

Tránh tay của hắn, nàng có chút không kiên nhẫn nói: "Ta không sao mà, có thể là ăn xấu bụng."

Hoàng Phủ Mông cười nói: "Cũng chưa thấy ngươi ăn cái gì nha, là cha nương ngươi làm cái gì ngon, cho nên vụng trộm lên ta đi ăn?"

Chu Tinh Dương lặng im một lát, sau đó chậm rãi nói: "Mông vương..."

"Ừ."

"Cám ơn ngươi."

"Ừ?"

Nàng lấy hết dũng khí nói tiếp: "Cám ơn ngươi vẫn chăm sóc ta như vậy, cứu ta từ chỗ thanh lâu kia, để ta làm việc ở Vương Phủ, bây giờ lại giúp ta dành danh hiệu công chúa, tổ tiên của chúng ta mấy đời đều là nhà nghèo khổ, bây giờ cho tới suốt đời sau nữa cũng không có công chúa nào."

Dựa lưng vào cửa xe cười, một tay hắn kéo cổ của nàng qua, hướng mũi thanh tú của nàng quát nhẹ: "Đây coi là cái gì, ngươi không cần suốt ngày sáng đêm luôn nhớ kỹ cảm ơn ta, chỉ cần bình thường ngươi nói nhiều lời chút, không cần phải luôn kiềm nén khó hiểu, làm ta thấy sốt ruột là tốt rồi."

"Từ nay về sau... Nhất định sẽ không lại phiền toái ngài." Nàng cúi đầu thờ dài.

Hoàng Phủ Mông có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại, không động tâm trả lời: "Chuyện say này ai nói chính xác được, tuổi ngươi còn nhỏ, không biết trên đời này có thật nhiều phiền toái, chuyện gặp phải, lại có bao nhiêu?"

Chu Tinh Dương nhắm mắt lại, dựa vào vai của hắn, ở trong không gian thu hẹp này hô hấp từng hơi thở khẽ lên khẽ xuống hoà nhau của hắn. Nàng tham luyến vụng trộm hít vào, bởi vì thời gian đã không nhiều lắm...

Ngày hôm sau, thừa dịp Hoàng Phủ Mông tới Binh bộ làm việc, Chu Tinh Dương một thân một mình vào cung, vừa thấy Hoàng Thượng, nàng trực tiếp quỳ xuống, nhẹ nhàng nói: "Bệ hạ, ta nguyện ý tiếp nhận an bài của ngài."

Hoàng Phủ Bác cao cao tại thượng nhìn nàng, khóe mắt hiện ra nếp nhăn trên mặt mỉm cười hài lòng: "Trẫm không nhìn lầm, ngươi quả nhiên là một đứa bé hiểu chuyện. Người Tây nhạc muốn ba ngày sau khởi hành về nước, trẫm nghĩ, ngươi có thể cùng đi với đám bọn hắn, tới đó sớm một chút, cũng có thể sớm hiểu rõ đối phương, ngươi thấy thế nào?"

"Tinh Dương tùy ý bệ hạ an bài."

"Đứa trẻ ngoan, vậy ngươi đi về trước đi, trẫm sẽ sai người chuẩn bị tốt đồ cưới của ngươi. Ngươi yên tâm, cha mẹ của ngươi, trẫm sẽ an bài người chiếu cố thật tốt, tuyệt sẽ không bạc đãi."

"Tinh Dương tạ ơn." Nàng ngẩng người nghe, thấn thờ tạ ơn, rồi cáo lui, rồi đi hoàng cung.

Hoàng Phủ Mông chỉ ở Binh bộ dạo qua một vòng liền đi tới Lại bộ, nơi này có không ít bộ hạ cũ của hắn, nhìn thấy hắn, lập tức cảm như hén, ngay cả thanh âm cũng không hé ra ngoài.

"Các vị đại nhân đều vội sao? Chớ khẩn trương, ta chỉ tới thăm hỏi mọi người một chút, năm đó lúc ta còn trông nom Lại bộ, cũng không để cho các ngươi vui vẻ bao nhiêu, bây giờ Thái tử coi quản, ta lại rất nhớ các vị đại nhân, ngày thường lúc thượng triều không rảnh cùng các vị nói chuyện phiếm, hôm nay coi như là lão bằng hữu nói chuyện phiếm đi! Đồng đại nhân, sao ngài lại đứng phía sau? Nghe nói gần đây ngài thực rất bận rộn, cũng đã đi tới phủ của mấy vị đại nhân rồi?"

Lần này Đồng Nguyên chuyên phụ trách điều tra những khoảng tiền sai sót của hoàng tử cùng triều thần, hắn biết rõ Thái tử lệnh chính mình tra những sự tình này, là muốn nói phải làm khó Mông vương, nhưng hắn thân là thân tử, chỉ có thể kiên trì tiếp nhận chuyện xui xẻo này, hôm nay thấy Mông vương tới cửa thăm hỏi, từ lúc đầu hắn đã lần rất xa, kết quả vẫn bị Mông vương chỉ điểm đi ra, đành phải cười khổ bước ra: "Mông vương, hạ quan là phụng mệnh làm việc, xin ngài... thông cảm hạ quan khó xử."

"Đúng vậy đúng vậy, hôm nay Thái tử mới là chủ tử chân chính của ngươi, hắn ngươi sớm đã quên, ban đầu là ai đem ngươi đề bạt đến Lại bộ". Hoàng Phủ Mông cười lạnh nhẹ gật đầu: "Quên mất nguồn gốc, cái này mà đại nhân cũng không hiểu sao? Nếu không phải ta tiến cử ngươi, bây giờ Đồng Nguyên ngươi còn đang làm Huyện lệnh nhỏ ở Linh Nam huyện!"

Bị hấn nói tới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Đồng Nguyên liền vội vàng cuối người nói: "Vương gia giáo huấn rất đúng, nhưng mà chuyện Thái tử phản công hạ quan không dám không làm..." Hấn dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được thì thầm nhỏ giọng nói: "Hơn nữa trước đó không phải hạ quan đã đến Lưu đại nhân cùng tứ Hoàng Tử thông báo rồi..."

"Hừ, nếu không có như thế, ngươi nghĩ rằng hôm nay ta và ngươi vẫn còn có thể nhàn hạ thoải mái nói chuyện sao?" Hoàng Phủ Mông liếc hấn một cái, sau đó nhìn thấy trên bàn chông chất văn kiện như núi, sổ sách, bước thẳng tới mở ra: "Các vị đại nhân khổ cực như vậy, ta cũng không muốn quấy rầy, nếu có chuyện gì cần Hoàng Phủ Mông ta phối hợp điều tra hoặc trả lời thắc mắc, thỉnh cứ mở miệng, cửa chính Mông vương phủ của ta tùy thời rộng mở cho các vị."

Hấn rời khỏi Lại bộ, đứng lúc nhìn thấy Lưu Thu Hoàng vội vã xuống xe ngựa.

Vừa thấy hấn, nàng liền vội vàng hỏi: "Ngươi vẫn còn ở Lại bộ sao?"

"Ngươi tìm ta?" Hoàng Phủ Mông khó hiểu, "Nếu như là vì chuyện của cha ngươi, không cần lo lắng..."

"Không phải cha ta, là Tĩnh Dương." Nàng thấy bộ dạng hấn an nhàn như vậy, đã biết hấn còn chưa nghe được tin động trời đó: "Ta mới từ nội cung đi ra, nghe nói Hoàng thượng đã quyết định để Tĩnh Dương chính thức lấy thân phận công chúa hòa thân, ba ngày sau cùng sứ thần Tây Nhạc về Tây Nhạc rồi!"

Thân thể Hoàng Phủ Mông trở nên cứng ngắc trong nháy mắt, đầu ngón tay lạnh buốt như ngọc thạch, hấn mím chặt môi, ở mi tâm ẩn dấu một tia u ám, tung người mấy bước, thật nhanh lên ngựa của mình.

Lưu Thu Hoàng một phát bắt được dây cương: "Ta đã biết rõ ngươi sẽ xúc động, cho nên đặc biệt đến ngăn ngươi lại. Nếu ngươi hiểu rõ, đây là bệ hạ an bài, ngươi không có quyền cùng bệ hạ tranh biện chuyện này, nghe nói là chính Tĩnh Dương yêu cầu bệ hạ, ngươi muốn cùng Tĩnh Dương nói chuyện trước hay không?"

"Tiểu Mị biết cái gì! Nàng chẳng qua là một đứa trẻ nhàn nhục chịu đựng, ngươi còn không biết phụ hoàng là người thế nào sao? Lúc muốn bức người khác làm việc, tất nhiên sẽ có các loại áp chế lấy cớ, tiểu Mị nhát gan như vậy, tất nhiên phụ hoàng nói vài câu đã bị hù dọa rồi, nói không chừng phụ hoàng đã từng mang cha mẹ của nàng ra uy hiếp, tiểu Mị dám không đồng ý sao?" Hoàng Phủ Mông nhíu chặt lông mày: "Buông tay, ta muốn vào cung cùng phụ hoàng nói một chút, ngươi yên tâm, hôm nay ta không mang đao."

"Không được, hôm nay nếu ta buông tay, ngươi tất nhiên sẽ gặp đại họa, đến lúc đó người thân đau đớn, kẻ thù sung sướng, ‘đại sự’ trong lòng ngươi làm sao đạt thành? Ngươi suy nghĩ một chút, lúc trước vì sao Hoàng thượng sáng khoái mà đáp ứng nhận Tĩnh Dương làm nghĩa nữ như vậy, chẳng lẽ vèn vèn là vì để ngươi vui vẻ sao?"

"Hấn có thể là lão hồ ly, nhưng mà hấn không thể luôn mưu tính trên đầu ta."

"Hấn là phụ hoàng của ngươi, nếu là tính toán, tất nhiên phải ra tay từ ngươi trước."

Lưu Thu Hoàng nói mấy câu, làm cho tâm Hoàng Phủ Mông vốn đã đầy ngập lửa giận đột nhiên tĩnh táo lại, hấn ngồi trên lưng ngựa lặng yên suy nghĩ kỹ một hồi, sau đó buông lỏng dây cương ra: "Được, ta không đi tìm phụ hoàng, nhưng chuyện này, ta phải tìm một cái công bình cho tiểu Mị, nàng không thể hy sinh vô ích vì Hoàng Phủ Gia Đông Nhạc!"

"Ngươi làm sao tìm công bình cho nàng?" Nàng ôn nhu hỏi, "Vạn nhất phụ hoàng ngươi nói, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, ngươi phải phản bác như thế nào? Tĩnh Dương thật đã đến tuổi lập gia đình, đến Tây Nhạc làm Vương Phi, lấy thân phận trước đây của nàng ra xem, chính là vinh quang to lớn, cha mẹ của nàng chưa chắc sẽ không mừng rỡ phát cuồng."

Hoàng Phủ Mông nổi giận: "Thu Hoàng, đây là lời nói thật lòng của ngươi, hay là ngươi nghĩ thay phụ hoàng mà nói?"

"Bất luận là lời của ta... hay là lời Hoàng thượng... lời này có gì sai sao?" Lưu Thu Hoàng nhìn lên hấn: "Ngươi sợ lời này đã thương Tĩnh Dương, hay là đã thương ngươi?"

Hấn khẽ giật mình: "Có ý tứ gì?"

Ánh mắt nàng lập loè: "Trong lòng ngươi đối với nàng... thật sự chỉ là tình cảm huynh trưởng sao?"

Hoàng Phủ Mông lại nhíu chặt mi tâm: "Nói tiếp, ngươi muốn nói cái gì nói hết ra đi."

Lưu Thu Hoàng thở dài: "Ngươi vì nàng tranh đoạt quá nhiều, lấy giao tình của ngươi cùng nàng, ngươi không nên vì nàng tranh nhiều như vậy. Ngươi nhớ lại trước đây, từ nhỏ đến lớn, ngươi có vì ai mà để bụng như vậy? Ta rất sợ ngươi quan tâm yêu thương nàng sẽ hại chính ngươi, cũng hại nàng! Trong mắt người có dã tâm, sẽ coi nàng là nhược điểm của ngươi mà lợi dụng, đối với nàng, phải tiếp nhận những quan tâm yêu thương thật tình của ngươi như vậy, nàng đối với ngươi... Phảng phất đã thâm sinh tình cảm chân thành rồi, mà ngươi, có thể cho nàng cái nàng muốn sao?"

Im lặng nhìn trời, trầm tư thật lâu, sau đó hấn cúi đầu xuống nhìn nàng: "Thu Hoàng, ngươi vẫn luôn là người ta tin cậy nhất, nói ngươi là hồng nhan tri kỷ, tuyệt không nói quá."

Nàng cười khổ nói: "Đa tạ ngươi ca ngợi ta."

"Người rất có khả năng hiểu thấu lòng ta, trước mặt người từ trước đến nay ta không có bí mật."

Ánh mắt sâu xa của Hoàng Phủ Mông làm cho nàng đột nhiên có chút lo sợ nghi hoặc, bật thốt lên: "Mông, người cũng không phải là muốn... Người nhất định phải hiểu rõ ràng..."

"Ta không phải là người xúc động, trước khi làm việc tất nhiên ta sẽ nghĩ kĩ rồi mới làm, điểm này người không cần lo lắng cho ta, đối với tiểu Mị, chuyện của nàng ta đã quyết, thì nhất định sẽ trông nom tới cùng, về phần ta có thể cho nàng cái gì, một ngày nào đó, người và nàng đều sẽ biết rõ. Nhưng mà, ta muốn cảm ơn người, bởi vì người đã giải đáp một vấn đề mà tới nay ta không có để tâm, hôm nay, cuối cùng xem như ta đã thấu hiểu rõ ràng."

Hắn đột nhiên nở nụ cười sáng lạn với Lưu Thu Hoàng, nụ cười này trong sáng mà hồn nhiên, chút khí phách cũng không có, tựa như đứa bé đơn thuần, khiến cho sóng mắt nàng mềm mại, đáy lòng, lại nhẹ nhàng gợn lên một mùa thu mát mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hoàng Phủ Mông thường xuyên mơ thấy cảnh lần đầu tiên hắn gặp Chu Tĩnh Dương...

Nhìn gương mặt nhỏ nhỏ, ngũ quan không xinh xắn, chỉ có một đôi mắt trong suốt như nai con, đen nhánh sáng ngời, có nhu nhược, lại có kiên cường.

Hắn vẫn thấy nàng là một đứa trẻ đáng yêu, nên hắn mới bắt giặc thân cận, thậm chí là đùa với nàng, thích nhìn nàng mỉm cười, cũng thích nhìn nàng không thể làm gì tức giận trừng mắt với hắn, thậm chí là nước mắt của nàng, hắn cũng muốn nắm giữ trong lòng bàn tay, chôn sâu trong lòng.

Hắn nghĩ đây chẳng qua là ca ca yêu thương muội muội, thì ra phần yêu thương đó đã bắt tri bắt giác thay đổi mùi vị, hóa thành mật ngọt, dính chặt dưới đáy lòng.

Thế nên, hắn sẽ vì nàng mà tranh, vì nàng mà giận, vì nàng mà cao hứng, vì nàng mà dỗi ý.

Thế nên, hắn tuyệt đối không để cho bất kì kẻ nào ức hiếp tiểu Mị của hắn, tuyệt đối không để bất kì kẻ nào mang nàng rời khỏi hắn, bất luận người đó là Vương tử Tây Nhạc, hay là phụ hoàng mà hắn phải nghe theo.

Lúc vội vã trở về Vương Phủ, Chu Tĩnh Dương ngồi một mình trong phòng lau nước mắt thu dọn quần áo, thấy hắn bỗng nhiên xuất hiện, lập tức kinh hoàng đứng thẳng người lên, vệt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, ngờ ngác nhìn hắn.

Hắn thờ dài, bước tới trước, duỗi cánh tay kéo nàng lại: "Đứa trẻ khờ, Hoàng Phủ gia đã làm gì cho muội, đáng để muội hy sinh bản thân như vậy? Vì sao không thương lượng trước với ta? Không phải ta đã nói, tất cả có ta rồi sao?"

"Huynh đã làm rất nhiều cho muội, muội rất cảm kích huynh, nhưng mà lần này... Muội không thể hại huynh nữa."

Nàng khẽ nức nở vài cái, vô thức ôm chặt eo của hắn, không nỡ buông ra.

"Huynh và Thu Hoàng tỷ cũng sắp thành thân rồi, muội giúp Thu Hoàng tỷ thêu một đôi khăn tay, nàng không thích những hình Phượng Hoàng uyển ương, nên muội nói với nàng thêu một đôi tình đề liên, thêu cho huynh thêm một đôi quân tử trúc (tình đề liên và quân tử trúc chỉ là sen và trúc xanh bình thường nhưng vì nam trúc, nữ sen, có đôi có cặp nên đặt tên thế...). Thu Hoàng tỷ tự tay vẽ mẫu cho muội thêu, nhưng muội vất vả thêu xong một bức, lại bị huynh cưỡng ép lấy đi đưa cho Hoàng hậu nương nương rồi, bây giờ, quân tử trúc còn chưa thêu xong, muội đã phải đi. Lễ vật tân hôn của huynh, muội không có cách tặng huynh rồi."

Nàng rất muốn không chế thương cảm trong lòng, nhưng càng nói, thì càng khóc lợi hại hơn, đến cuối cùng gần như khóc không thành tiếng.

Hoàng Phủ Mông ôm nàng, tựa cằm lên vai mảnh khảnh của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Muội thật muốn gả tới Tây Nhạc như vậy sao? Hà? Muốn làm Vương Phi có phải không?"

"Muội không muốn... Nhưng mà, Hoàng thượng muốn muội đi, muội không thể nào từ chối." Chu Tĩnh Dương hít mũi một cái: "Muội từng nghĩ, huynh là con của hắn, con không thể cãi lời cha..."

Hắn đỡ lấy bờ vai của nàng, nhìn nàng khóc thành một đồng nước mắt nước mũi, lạnh nhạt khẽ cười, ôn nhu đưa tay thay nàng lau nước mắt trên mặt, ngay cả nước mũi cũng lau.

"Muội nghĩ rất đúng, nhưng mà ta không phải đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời cha nói. Ta kéo muội vào hoàng cung, không phải vì muốn muội hiến thân cứu quốc, hơn nữa, người của Hoàng Phủ gia, vì sao phải dựa vào một nữ tử khác họ giúp đỡ, muốn gả, ta cũng không phải không có muội muội ruột đẻ gả? Người Tây Nhạc cũng không ngốc, bọn họ sẽ không coi muội như Vương Chiêu Quân hay Văn Thành công chúa mà cung phụng, bởi vì muội không có vẻ đẹp của Vương Chiêu Quân, cũng không có tài hoa của Văn Thành công chúa, ở nước Tây Nhạc lạ lẫm kia, muội sẽ bị người khác chèn ép, trở

nên tịch mịch, sau đó càng ngày càng phiền muộn, từ từ, vì cô đơn mà chết..."

Giọng nói của hắn thật trầm trọng, vừa nói xong thì tâm của Chu Tĩnh Dương cũng chìm xuống mức thấp nhất, cái kết cục đáng sợ này không phải nàng chưa nghĩ tới, mà căn bản là không dám nghĩ, bây giờ hắn thẳng thắn nói ra như vậy, làm cho lòng nàng phát lạnh.

"Bây giờ, hối hận rồi à?" Hắn cảm giác được nàng đang run rẩy.

"Vẫn... sẽ không hối hận." Nàng cắn răng: "Huynh đáng để muội không hối hận, chỉ cần huynh và Thu Hoảng tỷ ở bên cạnh nhau thật vui vẻ, muội ở đó, bất luận như thế nào... cũng đều vì các người mà vui vẻ."

Hoàng Phủ Mông chăm chú nhìn hai mắt nàng dịu dàng đắm lệt, yên lặng một lúc lâu, đột nhiên nâng cằm của nàng, hôn lên môi nàng, mang sự run rẩy cùng lời nói trái lương tâm của nàng, giam cầm tất cả.

Nàng mờ mịt mà bị động tiếp nhận, hoàn toàn không hiểu chuyện này là thế nào, chỉ biết nhiệt độ trên môi và hơi thở của hắn làm cho nàng ý loạn tình mê, đôi chân nhũn ra, gần như không thể đứng vững.

Không biết qua bao lâu, môi của hắn mới trượt đến tai của nàng, nhẹ giọng nói nhỏ: "Tiểu Mị, có chuyện muội phải nhớ thật kỹ."

"Vâng..." Nhất thời ý thức của nàng chưa trở về, vô thức ngoan ngoãn đáp.

"Muội là của ta."

Hoàng Phủ Bác vẫn rất thích Hoàng Phủ Mông, thích hắn thân nhiên thể hiện ngang ngược thẳng thắn, vì hắn giống mình thời trai trẻ nhất, nhưng mà làm Hoàng Phủ Bác lo lắng nhất cũng là hắn, vì trong tay hắn có một thế lực tạm thời không thể lường trước được, Hoàng Phủ Bác rất sợ một ngày kia khi hắn không cách nào chế ngự nổi thế lực này, lúc đó phụ tử có thể sẽ đối nghịch nhau.

Chuyện an bài Tĩnh Dương lấy chồng xa này, hắn không thương lượng trước với Mông nhi, tuy hắn không biết quan hệ của hai người bọn họ rốt cuộc là như thế nào, nhưng nhìn hành động Mông nhi để tâm tới nàng như vậy, hắn không khỏi có chút bận lòng, nhưng bất kể nói thế nào, dù sao Tĩnh Dương cũng là người ngoài, Mông nhi sẽ không đến mức để muội muội mình ra ngoại quốc đâu?

Sáng sớm hôm sau, vừa mới hạ triều, liền thấy Hoàng Phủ Mông kéo Chu Tĩnh Dương chờ ở cửa ngự thư phòng, nhìn mặt hắn vui vẻ, Hoàng Phủ Bác không khỏi cảm thấy một trận bất an.

"Không nhanh lo chuyện của mình, lại tới đây phiền trăm lăm gì?" Hắn cô ý quát tháo.

Hoàng Phủ Mông cười híp mắt nói: "Mang tiểu Mị đến tạ ơn. Chuyện gì tiểu Mị cũng đều không hiểu, nhi thần là một ca ca đương nhiên phải dạy bảo nàng."

"Tạ ơn? Người đang nói..."

"Trước tiên muốn tạ phụ hoàng chính thức ban phong hào, sau đó muốn tạ phụ hoàng vì nàng tìm mối nhân duyên tốt."

Hoàng Phủ Mông cúi đầu hỏi Chu Tĩnh Dương: "Có phải không? Tiểu Mị, muội không cần phải im lặng, thật ra phụ hoàng rất thương muội."

Nàng đành phải gật đầu: "Tĩnh Dương vội tới tạ ơn Hoàng thượng."

Hoàng Phủ Bác nhìn hai người, trong lòng thờ dài ra một hơi: "Sáng sớm đã tới đây, Tĩnh Dương đã ăn sáng chưa? Muốn ăn cùng trăm hay không?"

"Không cần, lát nữa còn muốn đi thăm mẫu hậu, biết phụ hoàng bận rộn nhiều việc, nhi thần sẽ không quấy rầy."

Dường như hắn có tâm sự nhìn Hoàng Phủ Mông: "Hôn sự chuẩn bị thế nào rồi? Không phải kéo dài nữa, càng không cần quá đơn giản, nên tốn kém thì tốn kém."

"Đã hiểu, chuyện liên quan đến thể diện của hoàng thất, nhi thần sẽ không qua loa." Cười hi hi kéo Chu Tĩnh Dương ra hoàng cung, thấy nàng nhú mày lại, hắn cúi đầu cười nói: "Sao vậy? Không thích diễn trò trước mặt người khác à?"

"Hôn sự của huynh và Thu Hoảng tỷ... là lúc nào?" Từ tối qua đến hôm nay nàng vẫn còn mê man như trong mộng.

Đêm qua hắn đột nhiên hôn nàng, cùng với câu "Muội là của ta" kia, làm cả người nàng nóng suốt cả đêm, căn bản không cách nào ngủ, vẫn ôm chăn mềm, ngồi trên giường ngây ngốc cười khúc khích.

Buổi sáng tốt lành cực khổ mơ mơ màng màng rốt cục cũng ngủ, lại bị hắn lay tỉnh, muốn nàng nhanh mặc quần áo từ tế cùng hắn vào cung tạ ơn, nàng lập tức lại hồ đồ rồi, tạ ơn cái gì chứ?

Hắn cười thần bí: "Muốn tạ ơn phụ hoàng cũng tốt, nhớ kỹ đến lúc đó nghe khẩu khí của ta mà nói chuyện."

Vì vậy nàng liền biến thành cái bóng nhỏ gắt gao đi theo hắn, ngoan ngoãn nghe hắn sắp xếp.

Ở trên xe ngựa hắn nói cho nàng biết hai chuyện...

"Tiểu Mị, muội phải nhớ kỹ, thứ nhất, ta sẽ không để muội đi đến Tây Nhạc, cho nên bắt luận trước mặt phụ hoàng ta nói cái gì, chẳng qua đều là diễn trò cho hắn xem. Thứ hai, muội không cần lo lắng cho tương lai chính mình và người nhà, bởi vì tất cả có ta, hiểu chưa? Chuyện đó chắc như đinh đóng cột."

"Ừ." Nàng mặc hắn ôm ở trong ngực, cuộn mình thành một vật nhỏ tròn, dốc lòng cẩn thận nuông chiều chính mình, có thể dùng đáng về bốc đồng mà ý lại vào hắn.

Nàng không biết Hoàng Phủ Mông muốn an bài tương lai của nàng thế nào, nàng chỉ biết là, nếu như có thể không gả đi xa, còn có thể tiếp tục theo bên cạnh hắn, tiếp tục được hắn sủng ái như vậy, nàng nguyện ý dùng tính mạng để trao đổi.

Nhưng mà, hôm nay lúc Hoàng thượng dùng giọng điệu phụ hoàng từ ái hỏi thăm hôn sự Hoàng Phủ Mông và Thu Hoàng tử, mộng đẹp cả đêm của nàng cũng bị thức tỉnh. Đúng vậy nha, hắn sẽ phải lấy người khác, người đó gần gũi đáng quý, ôn nhu mỹ lệ Thu Hoàng tử, sắp là thê tử của hắn rồi...

"Về chuyện Thu Hoàng không cần muội quan tâm, hai chúng ta chỉ là bằng hữu, không có tình yêu nam nữ." Hoàng Phủ Mông cúi đầu nhìn nàng đang cắn môi, lại nói một câu: "Nàng cũng không có bài xích chuyện của chúng ta."

"Muội có thể hầu hạ các ngài thật tốt." Chu Tĩnh Dương đơn thuần mà nghĩ: "Nếu như các ngài đi bầy đàn, muội có thể cùng đi giúp các ngài giặt giũ nấu cơm... A, không, huynh là Vương gia, sẽ có rất nhiều người giúp huynh làm những việc này." Nàng nổi giận một chút, rồi cổ vũ chính mình: "Nhưng mà muội sẽ làm cực kỳ chăm chỉ."

Hoàng Phủ Mông không khỏi nở nụ cười: "Ta cũng không thiếu nha hoàn." Hắn nháy mắt nhìn: "Muội có lòng như vậy, hay là lúc chúng ta động phòng hoa chúc, thì canh giữ ở cửa ra vào, giúp ta theo dõi người khác nhé."

Vừa nghe hắn nói như vậy, tim Chu Tĩnh Dương mạnh mẽ thắt chặt, nhẹ giọng thở dài: "Được..."

Hắn cười to thành tiếng, cầm tay nàng lên cắn một cái: "Tiểu Mị, thì ra muội rộng lượng như vậy nha."

Chu Tĩnh Dương đau đến khẽ kêu một tiếng, vội vàng xoa xoa dấu răng trên mu bàn tay.

"Tay đau sao? Tay đau hơn hay tâm đau hơn?"

"Tâm đau hơn." Nàng thổi khí lên mu bàn tay, chợt phát hiện mình bị hắn lừa, lúc vô tình nói ra lời trong lòng, thoáng cái mặt liền đỏ: "Huynh ức hiếp muội."

"Ta sẽ chỉ ức hiếp người trong lòng, người không thích, ngay cả nhìn ta cũng lười nhìn." Ôm vai nàng, Hoàng Phủ Mông yên lặng một lúc rồi nói: "Sau khi muội trở về phải thu dọn hành trang thật nhanh."

"Muốn muội đi sao?"

"Theo ta cùng đi, đi bầy đàn."

"Nhưng mà bên cạnh..."

"Ở đây sẽ có người giải quyết hậu quả thật tốt, muội sợ gì? Lo lắng cho cha mẹ sao? Ta sẽ mang bọn họ cùng đi."

Nàng mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, yên lặng nhìn hắn.

Hoàng Phủ Mông không hiểu hỏi: "Vì sao nhìn ta như vậy? Muốn hỏi gì thì hỏi."

"Huynh... thật giống như núi đá." Nàng sâu kín nói, không biết là tán thưởng hay đang cảm khái.

Đôi mắt đen như mực của hắn, vui vẻ nhẹ nhàng, ôm nàng chặt hơn chút nữa: "Vậy nên, muội có thể dựa vào ta, chỉ cần núi không đổ, muội sẽ mãi mãi an toàn."

"Nếu núi đổ, muội sẽ nhảy xuống biển theo núi."

Nàng đột nhiên liếc nhìn ra lời ngây ngốc đó, chọc hắn không nén được lại vui vẻ cười to.

"Hắc Nha môn gì đó có thể không cần quan tâm nữa, bây giờ ta mặc kệ sự kiện kia."

Hoàng Phủ Đồng nhất thời không hiểu: "Nhị ca, tại sao lại không tra xét? Khó có chút manh mối, đệ sắp tra được chủ nhân phía sau rồi, huynh biết môn chủ Hắc nha môn có một tiệm ăn buôn bán ở kinh thành chưa? Nghe nói tiệm ăn sát vách với phủ Lễ bộ Thượng thư Phác Thịnh Trí, Nhị ca, bây giờ làm

sao đây?"

"Quân hấn làm gì, chỉ cần lúc này hấn không đến phiền ta, ta có thể tha cho hấn một con đường sống." Hoàng Phủ Mông sờ cằm: "Ngày mai ta sẽ đi bảy đài."

"Ngày mai?" Hoàng Phủ Đông giật mình mở to mắt, cho là mình nghe lầm: "Không phải nói tháng sau mới đi sao? Mấy vạn nhân mã còn chưa chuẩn bị tốt."

"Thật ra cũng sắp xong rồi, mấy hôm nay ta ở Binh bộ vẫn đang vội chuyện này, chẳng qua không nói trước cho đệ biết thôi. Ta muốn hành động cần một chút, đừng để quá nhiều người tra được manh mối."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta không muốn có người giật dây mình." Hoàng Phủ Mông nở nụ cười bí hiểm khiến Hoàng Phủ Đông không thể hiểu.

"Nhị ca sợ phía Thái tử gây phiền toái sao? Nhưng Nhị ca đi đóng quân ở bảy đài, được phụ hoàng chấp thuận mà."

"Thái tử thì có gì đáng để đệ bận tâm? Ngay cả giết người cũng phải mượn tay người khác." Hấn lại nói: "Lần này ta đi, ước chừng phải hết một năm, đệ ở kinh thành hãy hạn chế một chút, phạm sai lầm, ta cũng sẽ không vượt ngàn dặm xa xôi quay về cứu đệ."

Tâm tình Hoàng Phủ Đông thoáng cái trở nên phiền muộn: "Nhị ca không ở trong kinh, đệ phải nhìn không ít sắc mặt của Thái tử, dứt khoát đệ cũng cùng đi với huynh luôn."

"Khó mà làm được, đệ phải ở lại trong kinh gửi cho ta tin tức do thám." Hoàng Phủ Mông cười nói: "Đệ cũng đừng nghĩ sự việc khó như vậy, nói không chừng ngày nào đó phụ hoàng nhớ ta, sẽ sớm gọi ta trở về."

Hấn lo lắng nói: "Phụ hoàng sẽ không nhân lúc huynh vắng mặt, trực tiếp nhường ngôi cho thái tử chứ?"

Hoàng Phủ Mông lắc đầu: "Phụ hoàng sẽ không, trước giờ hấn nắm giữ hoàng quyền rất chặt, đối với thái tử, tới giờ hấn cũng chưa yên tâm."

"Huynh đi vội vàng như vậy, còn hôn sự của huynh và Thu Hoảng tỷ làm sao đây?"

Hấn trầm ngâm một chút: "Ta sẽ dẫn nàng cùng đi, tránh cho nhà nàng bị người đàm tiếu."

"Đệ lại càng không hiểu, huynh cũng không phải đào hôn, vì sao đi gấp như vậy chứ?"

Hoàng Phủ Mông cười cười: "Thật ra... Đúng là đào hôn đó."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hôm nay Hoàng Phủ Bác vừa mới thức dậy chuẩn bị rửa mặt vào triều sớm, Thái tử đã vội vàng cầu kiến.

Lúc hấn tuyên triệu Thái tử vào, vẫn chưa hết buồn ngủ, xoa huyệt thái dương hỏi: "Xảy ra đại sự gì à?"

"Mông vương xuất kinh, phụ hoàng biết chuyện này không?" Hoàng Phủ Thiện vội vàng hỏi.

"Xuất kinh?" Hoàng Phủ Bác sửng sốt.

"Vừa rồi có người vào thông báo với nhi thân, nói lúc nửa đêm, Mông vương cưỡng ép binh sĩ thủ thành mở cửa, mang một đám người đi ra khỏi thành, bởi vì số người ra khỏi thành rất nhiều, tướng quân thủ thành không biết nguyên do, lại không dám đắc tội với Nhị đệ, đành phải vừa mở cửa, vừa đưa tin cho nhi thân. Nhi thân mới đi một chuyến tới Binh bộ, người của Binh bộ lại nói Nhị đệ phải đi bảy đài, phụ hoàng, không phải Nhị đệ muốn trước khi thành thân, lại đi bảy đài chứ?"

Hoàng Phủ Bác vừa nghe, lập tức thanh tỉnh, mày rậm nhíu lại thật chặt, ánh mắt thâm trầm: "Chuyện này trăm không biết, gọi người của Binh bộ tới gặp trăm!"

Binh bộ Thượng thư vốn đang chờ ngoài cửa cung chuẩn bị vào triều, nghe được lệnh triệu lập tức vào cung bái kiến.

"Vì sao Mông vương các người đột nhiên xuất kinh? Dẫn theo bao nhiêu người đi?" Hoàng Phủ Bác hỏi trực tiếp.

Binh bộ Thượng thư Đậu Bồi Ninh là thuộc hạ của Hoàng Phủ Mông, vốn đã thương lượng lí do thỏa đáng với hắn từ trước, hiện tại dĩ nhiên bình tĩnh mà trả lời: "Trước đây ở bảy đài đã truyền tin vài lần nói nước láng giềng bắt đầu hành động, thỉnh thoảng còn có thể quấy rối để thăm dò, không biết phải ứng đối thế nào, Mông vương nói, dù sao cũng phải đi đóng quân ở bảy đài, đi muộn không bằng đi sớm, sớm trấn áp đối phương."

"Vậy cũng không cần nửa đêm xuất kinh chứ, ngay cả trẫm cũng không biết."

"Mông vương nói việc này phải cẩn mật, bởi vì những người kia gây rối để thám thính, chẳng qua chính là thăm dò để biết điểm yếu của Mông vương, nếu để bọn họ biết Mông vương xuất kinh đi bảy đài rồi, tất sẽ hạn chế lại, nên Mông vương muốn phong tỏa tin tức. Trưa nay đại quân đã xuất phát từ vài nơi đóng quân bên ngoài thành, Mông vương chỉ mang theo bên người một ngàn tùy tùng, không mang nhiều người hơn."

"Chẳng lẽ hắn sợ trẫm tiết lộ tin tức cho địch quốc sao?" Hoàng Phủ Bác tức giận đến dựng râu trợn mắt.

"Mông vương nói, bên cạnh Hoàng thượng có nhiều tai mắt, trước đây hắn vừa bị hành thích, không thể không chú ý đề phòng, tin rằng lúc đó Hoàng thượng sẽ lượng thứ cho khổ tâm của hắn, lần này cũng chỉ thuận tiện không nói cho ngài biết."

"Gấp đến ngay cả hôn sự cũng không làm sao?"

"Mông vương nói, hắn sẽ mang theo Lưu cô nương cùng đi, hôn sự làm tại bảy đài, thiếu đi vài người dự lễ, mọi người cũng có thể tiết kiệm tiền lì xì."

"Hồ đồ!" Hoàng Phủ Bác hướng về khoảng không giữa đại điện quát: "Nào có chuyện phu thê chưa thành thân đã chạy mất như vậy? Lại còn muốn bỏ trốn!" Hắn bước nhanh đi đi lại lại giữa đại điện một hồi lâu, đột nhiên dừng lại chăm chăm nhìn Đậu Bồi Ninh hỏi: "Chỉ như vậy thôi?"

"Mông vương đã dặn dò vi thần như thế trước khi đi."

Hoàng Phủ Bác từ từ nhắm hai mắt trầm tư, Hoàng Phủ Thiện lại đột nhiên mở miệng: "Phụ hoàng, chỉ sợ sự tình không chỉ như vậy."

"Như thế nào?" Hắn mở mắt ra.

"Nhị đệ muốn đi, dù hắn có ngàn vạn lý do muốn dẫn theo binh mã, dẫn theo Lưu Thu Hoàng, cũng miễn cưỡng cho qua, nhưng vì sao hắn phải mang luôn nha đầu Chu Tĩnh Dương kia cùng đi?"

"Cái gì?" Đột nhiên Hoàng Phủ Bác biến sắc: "Đúng vậy sao?"

"Lúc nhị thần vào Mông vương phủ, đã từng hỏi quản gia ở đó, là chính miệng hắn nói với nhị thần."

Nhất thời sắc mặt trở nên lo lắng, hắn cao giọng quát: "Gọi Miêu Hán Thường tới gấp trẫm!"

Miêu Hán Thường là thủ hạ thống lĩnh quân đội bí mật của Hoàng thượng, chuyên phụ trách giám sát theo dõi những nhân vật quan trọng trong triều.

Hoàng Phủ Bác không chờ hắn hành lễ xong, trực tiếp hỏi: "Trẫm đã cho người giám sát động tĩnh của Chu gia phải không? Phụ mẫu Chu Tĩnh Dương đâu? Hiện giờ đang ở chỗ nào? Dẫn bọn họ tới gặp trẫm!"

Miêu Hán Thường cúi đầu không dám đứng dậy: "Vi thần chịu sự phò thác của Hoàng thượng, đêm qua trước giờ tý, có người mang phu thê Chu gia đưa đi rồi."

Hoàng Phủ Bác tức giận: "Vì sao chậm chạp bẩm báo với trẫm?"

Hắn nhỏ giọng trả lời: "Sau giờ tý, trong nội cung đã hạ chỉ quan viên bên ngoài không được đi vào, vi thần đành phải đợi tới bình minh, nhưng đã phái người theo dõi, vừa rồi nhận được chim bồ câu hồi âm, là phu thê Chu gia bị người trong quân đội của Mông vương dẫn đi, hiện giờ cùng đi theo tới bảy đài."

Mạnh mẽ dậm chân, Hoàng Phủ Bác cắn răng tức giận mắng: "Tiểu tử thật giỏi, có thể thực hiện tâm cơ với trẫm, mảnh khóc hay! Lấy kim bài triệu hắn trở về, nếu không về, trẫm sẽ lấy quốc pháp trị hắn!"

"Mông ca, lần này huynh làm hơi quá rồi." Lưu Thu Hoàng ngồi trong xe ngựa sắc mặt ngưng trọng nhìn Hoàng Phủ Mông.

"Vì Tĩnh Dương mà huynh trở mặt với Hoàng thượng thật sao? Nếu hắn biết huynh mang Tĩnh Dương đi, phái người đuổi theo bắt lại, huynh dự định làm sao đây?"

"Không cho." Hắn trả lời dứt khoát.

Nàng thở dài: "Huynh đang được cung chiều sinh kiều ngạo đó, nhưng mà, Hoàng thượng "chiều" cũng có giới hạn, có điều kiện, vì lợi ích quốc gia, Hoàng thượng ắt phải hy sinh một vài người."

"Hắn hy sinh ai ta bất kể, tiểu Mị là người của ta, ta sẽ không để nàng chịu bất kì uất ức nào." Hoàng Phủ Mông rất thoải mái hơi tựa vào xe ngựa rộng rãi. "Xe ngựa này thế nào? Ta cố tình đặt chế, thêm một người nữa cũng đủ chỗ ngủ, buổi tối để tiểu Mị tới cùng muội nha, tới bảy đài còn hai ngày lộ

trình."

Lưu Thu Hoàng chăm chú nhìn hấn: "Xem ra, huynh đã quyết định chính mình chờ chờ cho cuộc sống sau này của nàng."

Hấn nhìn lại, khẽ cười: "Phải"

Nàng hít vào một ngụm khí lạnh, rũ mắt xuống: "Nếu vậy huynh cần gì phải dẫn muội theo? Với cách làm người của huynh, huynh sẽ không muốn để Tĩnh Dương làm thiếp."

"Hôn sự của chúng ta được phụ nẫu hai nhà cho phép, muội lại không có thất đức, thế nên ta không thể vô duyên vô cớ bỏ muội, đây không phải là hại muội sao?" Hoàng Phủ Mông cười cười: "Hơn nữa, muội theo ta đi ra ngoài tản mạn giải sầu có gì không tốt chứ?"

"Ý của huynh là... muốn cưới muội ở bây đài sao?" Lưu Thu Hoàng chăm chú nhìn hấn nửa ngày, đột nhiên quay đầu ra ngoài gọi một tiếng: "Dừng xe."

Hoàng Phủ Mông không hiểu tại sao nhìn về mặt nàng tức giận, đợi sau khi nàng xuống xe cũng đi theo xuống dưới: "Thu Hoàng, muội tức giận chuyện gì?"

"Muội giận huynh vô trách nhiệm với bản thân mình, vô trách nhiệm với những người xung quanh, làm việc thật tùy hứng!"

Lần đầu tiên trong đời nàng tức giận với hấn: "Lúc nào huynh cũng tùy tiện đối xử với người khác tốt hoặc không tốt, huynh có biết hay không trong lúc vô tình, huynh đã thương tổn rất nhiều người?"

"Thương tổn ai? Muội nói Thái tử sao?" Hấn không hiểu hỏi.

Nàng thật tức giận mà cắn môi, lúc này Chu Tĩnh Dương lại ôm lấy một bó hoa dại to chạy tới, cười nói: "Hoa nở ven đường trên núi thật đẹp mắt, muội đang muốn xuống xe hái hoa đưa tới cho các người, lại sợ không đuổi kịp xe ngựa, kết quả xe của các người lại ngừng."

Lưu Thu Hoàng lạnh lùng nhìn một bó hoa núi to xinh đẹp trong ngực nàng, tựa như nụ cười của nàng. "Hoa núi nên nở trên núi, muội hái xuống rồi, khiến chúng vì muội mà hi sinh vô ích, tại sao chúng phải dùng sinh mạng lấy lòng của muội?"

Chu Tĩnh Dương không nghĩ rằng lòng tốt của mình sẽ bị một giọng nói lạnh lẽo giễu cợt như thế, không khỏi ngậm người.

Hoàng Phủ Mông nhíu chặt mày: "Thu Hoàng, muội nóng nảy làm loạn cái gì? Tiểu Mị cũng là có lòng tốt."

"Tùy các người, ta không quản nữa!" Nàng bước vài bước tới phía trước, ngồi lên chiếc xe ngựa của nha hoàn mặc chuyện ai người đó tự lo.

Hấn vỗ vỗ vai Chu Tĩnh Dương: "Đừng để trong lòng, nàng đang gây gổ với ta, nên giận lấy sang muội."

Vùi mặt vào hoa, nàng lặng im một lát rồi nói: "Không, Thu Hoàng tỷ là giận muội."

Chạng vạng, quân đội dừng xung quanh dịch trạm, Lưu Thu Hoàng không ra ngoài dùng bữa cùng mọi người, một thân một mình ở lại trong phòng.

Tiếng gõ cửa bên ngoài truyền vào vẫn không dứt, nàng không muốn trả lời, sau khi tiếng gõ kéo dài một hồi, ngừng chút, lại cố chấp gõ tiếp, nàng bực mình đi tới mở cửa phòng ra, vừa định đuổi người bên ngoài đi, lại thấy Chu Tĩnh Dương đang cầm một khay đầy thức ăn, lặng lẽ đứng ở cửa.

Thấy nàng mở cửa ra, Chu Tĩnh Dương khẽ mỉm cười: "Thu Hoàng tỷ, cả ngày nay tỷ chưa ăn gì."

Lưu Thu Hoàng liếc nhìn nàng một cái, nói: "Ta không đói bụng", liền đóng cửa, nhưng nàng cố chấp một bước bước tới cửa, đem cả khay đưa vào trước, khiến nàng không đóng cửa được.

"Được rồi, ta nhận, muội đi đi." Bị buộc nhận lấy khay, nàng lại muốn đuổi người.

Chu Tĩnh Dương nhìn vào mắt nàng, nhẹ nói: "Thu Hoàng tỷ, mẹ muội nói, khi người có tâm sự không thể giấu ở trong lòng, nếu không sẽ vì kìm nén mà sinh bệnh. Muội biết tỷ có tâm sự, tỷ không nói cho muội, muội không hỏi, nhưng mà muội cũng có tâm sự, muội có thể nói cho tỷ nghe hay không?"

Nhìn đôi mắt thanh tịnh thấy đáy của nàng, ánh mắt dường như đang nói, nếu hôm nay nàng không nghe nàng ta tâm sự, nàng ta nhất định không chịu đi.

Lưu Thu Hoàng bất đắc dĩ thở dài, lui ra sau một bước: "Vào đi."

Chu Tĩnh Dương đứng trong phòng, không ngồi xuống, nhất thời nàng có vẻ lúng túng, hình như dừng khí phải vất vả tập trung lúc này đã bay mất hết.

Chờ thật lâu, không thấy nàng mở miệng, Thu Hoàng liền đưa tay kéo tay của nàng tới: "Tĩnh Dương, hôm nay ta tức giận với muội một chút, muội... sẽ không giận ta chứ?"

Hốc mắt nóng lên, nàng đột nhiên rơi lệ, một tay ôm lấy nàng: "Thu Hoàng tỷ, muội thực xin lỗi tỷ".

Trong lòng Lưu Thu Hoàng lập tức lạnh đi một nửa, nàng biết lời nói nàng không muốn nghe tới nhất, cuối cùng bây giờ phải đối mặt.

Nàng vỗ nhẹ vào lưng Chu Tĩnh Dương: "Muội không có gì để xin lỗi với ta, ai cũng có khó khăn nhưng phải tự lo cho bản thân. Muội nói có tâm sự muốn nói với ta, muội không nói ta cũng biết rõ, kỳ thật ta đã sớm nhận ra, muội thích Mông vương, có phải không?"

Chu Tĩnh Dương càng ôm nàng chặt hơn: "Muội biết rõ muội không xứng thích hần, nhưng mà... không cảm lòng được."

"Nào có chuyện xứng hay không? Tình yêu nam nữ vốn hay thay đổi, người yêu mến hần, chưa chắc hần thích người, người không thích hần, nhưng hần lại thích người... Tuổi muội còn nhỏ như thế đã có thể tìm được người trong lòng, ta nên mừng cho muội."

Nàng hít hít mũi: "Muội không muốn làm chuyện xấu, chỉ muốn đi theo bên cạnh các người, giặt quần áo nấu cơm muội đều biết, ngay cả Hoàng thượng đột nhiên phong muội là công chúa, muội cũng quyết định đáp ứng rồi, bởi vì muội sợ lúc sự yêu mến của mình với hần không nhận được nữa, muội sợ khi thấy hần đối tốt với tỷ thì trong lòng sẽ khổ sở, nhưng mà... nhưng mà..."

"Nhưng mà Mông vương cũng biểu lộ tâm ý với muội, cho nên muội thấy không thể rời hần đi, đúng không?" Luru Thu Hoàng nhẹ nhàng đẩy nàng ra một chút, dùng ống tay áo giúp nàng lau lau nước mắt: "Hai người các người thật giống hai đứa trẻ khờ, muội vì tình cảm có thể hy sinh chính mình, hần vì tình cảm không tiếc hy sinh người khác..."

Chu Tĩnh Dương vội vàng nói: "Muội thật sự không muốn hại người khác, nhất là các người."

"Ta biết rõ." Luru Thu Hoàng ôn nhu nói: "Nếu muội không phải là một người có tấm lòng thuần khiết như vậy, hần cũng sẽ không chú ý tới muội. Các người đã yêu mến lẫn nhau, thật ra tội gì muội phải cảm thấy có lỗi, muội cũng không cần xin lỗi ai, hôn ước của ta và hần, vốn là vì lợi ích mà định ra, Hoàng thượng chọn ta, là vì nhà ta nhiều đời làm quan, xuất thân coi như trong sạch..."

"Nhưng trong lòng tỷ cũng thích hần, đúng không?"

Nàng thốt ra câu hỏi này, khiến Luru Thu Hoàng lập tức ngậy người.

"Muội biết tỷ yêu mến hần, thậm chí thích hần hơn muội..."

Lời Chu Tĩnh Dương còn chưa nói xong, đã bị nàng che miệng: "Đừng nói nữa, chuyện này từ nay về sau không được hỏi lại, không được nhắc lại, bất kể là trước mặt ta với muội, hay là trước mặt hần, một chữ cũng không được nói!"

Mở to mắt nhìn nàng, Chu Tĩnh Dương thấy trong mắt nàng đã có một mảnh nồng đậm ưu thương và... thất vọng.

Luru Thu Hoàng buông tay xuống: "Vốn nghĩ rằng muội còn là một đứa trẻ đơn thuần chuyện gì cũng không hiểu, thật ra thậm chí muội có thể hiểu được chuyện mà người khác không hiểu. Tĩnh Dương, muội không biết ta thật hâm mộ muội... Kiếp này có thể được một người như vậy yêu, là chuyện biết bao người cầu cũng cầu không được, muội... nhất định phải quý trọng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chu Tĩnh Dương đang cầm cái khay lạnh lùng đứng ở trong sân, trong lòng tràn đầy bi thương, không phải là vì bản thân nàng, mà là vì Luru Thu Hoàng. Nàng đi tìm Thu Hoàng tỷ, không phải là muốn khoe khoang cái gì, chỉ là muốn nói ra những chuyện đang bị kìm nén tận trong đáy lòng nhưng lại bị cản trở, nàng biết không phải là Thu Hoàng tỷ cố ý ra vẻ ta đây không chịu nói ra, mà là bởi vì chuyện mà nàng muốn nói, đã chạm đến sự chua xót trong lòng tỷ ấy.

Mặc dù nàng bị người ta coi như con nít, nhưng nàng đã là một nữ nhân, nàng biết thích một người mà miệng không thể nói ra là một chuyện thống khổ đến mức nào, nếu không có nàng, thì chắc Thu Hoàng tỷ và Hoàng Phủ Mông vui vẻ hạnh phúc cả đời bên nhau, cho dù ở trong lòng hần Thu Hoàng tỷ vẫn không phải là người nữ nhân mà hần yêu thương nhất, nhưng tỷ ấy cũng được xem như là một tri kỷ chắc chắn không thể tách rời.

Nhưng nàng lại đột nhiên xuất hiện, lại phá hủy đi giấc mộng đẹp của một nữ nhân khác.

Sự tồn tại của nàng có phải là một sai lầm hay không?

Suy nghĩ đến thất thần, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy bên cạnh mình có một bóng dáng chợt lóe lên, theo bản năng nàng bắt đầu cảnh giác, cảm thấy được hình như người kia không phải là người cận vệ gần đây, hình như là ở xung quanh đây đã bị mai phục rồi. Chẳng lẽ là muốn ám sát Mông Vương? Nàng nên lớn tiếng kêu, hay là nhanh chóng nghĩ cách chạy đi báo tin?

"Đề ta đoán xem người đang suy nghĩ gì.....?" một giọng nói trầm thấp quý dị vang lên sau lưng nàng, "Lúc này người đang nghĩ muốn đi mật báo tin này cho Mông Vương đúng không?"

"Lại là người" Nàng nhận ra giọng nói này, đây là tên thích khách lần trước ở phủ Mông Vương.

"Đúng vậy, ngươi nên cảm ơn ta, nếu không có ta, thì làm sao ngươi có thể nhanh chóng trở thành công chúa Trung Nghĩa?"

Chu Tinh Dương cảm thấy rất quái lạ, lần nào người này cũng có thể nhàn hạ thoải mái nói chuyện phiếm với cô. "Hôm nay, ngươi lại tới là để giết ta?"

Người nọ hừ một tiếng, "Thực ra lần trước ta không hề muốn giết ngươi, là tự ngươi muốn chết thôi"

"Vậy người ngươi muốn giết là Mông Vương?" tay nàng liền nắm chặt lấy cái khay vô cùng lo lắng, bắt đầu nổi giận vì sao bản thân mình lại không nhớ ra chứ. Lần trước sau khi Hoàng Phủ Mông gặp chuyện, nàng luôn mang theo một con dao bên người, thứ nhất có thể phòng thân, thứ hai có thể cứu người, cho dù nàng không biết võ công, cũng có thể hù dọa kẻ địch một trận.

Người nọ vừa cười vừa nói: "Ngươi yên tâm, ta cũng không đến để giết Mông Vương, ta chỉ là muốn tới tìm ngươi nói chuyện phiếm, hỏi lại ngươi một vấn đề"

"Ngươi vẫn muốn hỏi ta về chuyện cái người chết kia đã nói cái gì với ta sao? Hắn thật sự cái gì cũng không có nói, cũng không có giao thứ gì cho ta hết" Chu Tinh Dương vô cùng thẳng thắn trả lời: "Từ nhỏ mẹ ta đã dạy rằng không được nói dối, nếu ngươi vẫn không tin, ta cũng đành chịu"

"Chuyện người kia ta có thể bỏ qua, ta biết là có người ở sau lưng giờ trò quỷ. Ta đến là muốn hỏi, đột nhiên Mông Vương dẫn ngươi tới Thất Đài, có phải là muốn tạo phản hay không? Nếu nhà đầu ngươi không bao giờ nói dối, thì lần này cũng không nên gạt ta"

"Tạo phản?" Cô giật mình hỏi lại "Ngươi nghe ai nói vậy bà vậy? Mông Vương tuyệt đối sẽ không làm những loại chuyện xấu xa như thế này?"

Người nọ cười ha ha, "Tạo phản tất nhiên là chuyện xấu xa rồi, ngươi cho rằng ở trên đời này chỉ có người tốt và người xấu thôi sao? Có đôi khi người tốt cũng chính là kẻ xấu, kẻ xấu lại chính là người tốt đó"

"Ý ngươi là, thật ra ngươi cũng là người tốt?" Kỳ thật nếu nàng không nghĩ đến đường lui, thì việc đấu võ mồm chưa chắc nàng đã bị thua.

"Đưa nhỏ này, nhìn qua thì dịu dàng ít nói, nhưng thực ra lại ngược lại nhanh mồm nhanh miệng" Người nọ vừa cười vừa nói, "Cũng may là ta chỉ tới tìm ngươi để nói chuyện phiếm, nếu không bây giờ có lẽ ta đã bị biến thành con nhím rồi cũng nên"

Chu Tinh Dương không hiểu, nhìn xung quanh, chỉ thấy phía cửa và tường bao xung quanh sân, chẳng biết từ lúc nào đã tập trung rất đông thị vệ cầm cung tên, tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người trong phía trong sân, thật khiến cho nàng nhảy dựng lên.

"Trên đời này thật sự có là có kẻ ngu ngốc không sợ chết" Hoàng Phủ Mông chậm rãi xuất hiện, mang theo nụ cười lạnh chậm rãi bước về phía hai người, "Lại là người, lần này ngươi tới, chắc không phải lại muốn ép buộc con gái người ta làm con tin chứ?"

"Mông Vương coi thường ta quá, mặc dù phái Quạ Đen không phải là môn phái nổi tiếng, nhưng cũng không làm những thủ đoạn khiến cho người đời khinh bỉ"

Không nghĩ tới người nọ lại chủ động thừa nhận thân phận của mình, chuyện này nằm ngoài dự liệu của hắn.

"Xem ra hôm nay ngươi đến đây là đã có sự chuẩn bị" Hoàng Phủ Mông chớp mắt một cách nguy hiểm, bước về phía trước Chu Tinh Dương, kéo nàng lại phía sau mình bảo vệ.

"Tại hạ đến đây, cũng không có mang vũ khí" người nọ đưa tay lên, trên người hắn quả nhiên không có gì, "Riêng điểm này cũng đủ để nhìn ra thành ý của ta rồi chứ? Mông Vương, có một số việc ta muốn nói riêng với ngươi"

Hắn nhún mày, "Thú vị thật, thích khách lác mình một cái, đã muốn biến thành sứ giả rồi sao?"

"Vương gia cẩn thận" Chu Tinh Dương ở phía sau hắn nói với lên, lần này cô đã thấy rõ ràng diện mạo của tên thích khách.

Nhìn qua thì rất trẻ tuổi, ngũ quan cũng cực kỳ thanh tú, có thể chỉ mới hai mươi tuổi, không giống với tên sát thủ dữ tợn tàn ác trong tưởng tượng của nàng.

"Ngươi đi về phía Thu Hoàng đi"

Hoàng Phủ Mông đẩy cô về phía sau, lúc này nàng mới nhìn thấy Lưu Thu Hoàng cũng đứng ở cách đó không xa đang hướng về phía bên này trông ngóng, nàng lập tức bước nhanh tới, "Thu Hoàng tỷ, là tỷ bảo tin cho Mông Vương?"

"Tỷ ở trong nhà nghe thấy ngoài sân có động tĩnh, không dám lên tiếng, liền nhảy cửa sổ ra ngoài, đây là kẻ lần trước ở trong Mông phủ làm muội bị thương phải không?" Nàng ta gất gao nhìn chăm chăm, vẻ mặt thân thiết.

Chu Tinh Dương lên tiếng, cũng bắt đầu đưa mắt nhìn lại.

"Không biết có phải là người của Thái tử hay không?" Nàng thì thào nói: "Đúng lúc này, bỗng nhiên xuất hiện nhân vật số một như vậy, thật sự sẽ phải cẩn thận hơn gấp bội"

"Nếu là người của Thái tử, đối với Mông Vương sẽ như thế nào?" Chu Tinh Dương khẩn trương hỏi.

"Khó mà nói trước được" Lư Thu Hoàng nhìn cô, bỗng nhiên kéo cánh tay của cô, "Tĩnh Dương, muộn nên tin tưởng vào năng lực của hần, sở dĩ Mông Vương là người duy nhất được phong vương trong mấy vị hoàng tử, không phải là do hần là hoàng tử được Hoàng thượng yêu quý nhất, mà bởi vì hần có công lớn với triều đình, có năng lực vượt trội"

"Vậy lúc trước việc hần cầm đao đi ép vua thoái vị.... ..." Nàng nhỏ giọng nói một câu, đây luôn là câu hỏi lớn nhất trong lòng nàng.

"Khi đó hần có lý do của hần, Hoàng thượng cũng không có so đo với hần, muộn cũng không nên nghe lời người ngoài nói"

Lư Thu Hoàng cười với nàng, "Đừng căng thẳng như vậy, vừa rồi có phải là muội đứng ngăn người ở trong sân hay không? Tỷ đứng từ cửa nhìn thấy muội đứng ở đó khá lâu, Tĩnh Dương, có một số việc muội không nên để ở trong lòng, ngay cả tỷ cũng đã nghĩ thông suốt, nếu Mông Vương hần cam tâm tình nguyện dùng toàn lực để bảo vệ muội, thì muội cũng không nên phụ tấm lòng yêu thương của hần. Chuyện Hoàng thượng đưa muội đi hòa thân, tự nhiên sẽ có cách khác để đối phó, Mông Vương ở ngoài, Hoàng thượng cũng không thể ép buộc hần"

Đang nói đến đó, đột nhiên có tiếng hô to truyền lệnh đến cho Hoàng Phủ Mông: "Mông Vương, Hoàng thượng ban kim bài cho ngài, lệnh ngài hòa tặc trở về kinh thành"

Lần này Chu Tĩnh Dương và Lư Thu Hoàng đều bị chấn động, ánh mắt không hẹn mà cùng nhau chuyển về phía Hoàng Phủ Mông.

Không biết hần và người phái Quạ Đen đang nói cái gì, khi nghe đặc sứ nói xong, cũng chỉ là hơi hơi nâng đầu chăm chú nhìn, dường như không biết đến chuyện kim bài kia nghiêm trọng và khẩn cấp cỡ nào.

Mãi cho đến khi đặc sứ cầm kim bài đi vào trong sân, Hoàng Phủ Mông mới xoay người bước về phía trước vài bước, nhưng không có đưa tay đón lấy kim bài mà chỉ nhàn nhạt hỏi: "Kim bài này là từ đâu mang đến?"

Đặc sứ nghe hỏi xong hết sức ngạc nhiên, "Là Hoàng thượng ban"

Khóe miệng hần nhếch lên, "Từ lâu tổ tiên triều ta đã có giáo huấn rằng, kim bài này chỉ được sử dụng khi xảy ra một trong hai việc lớn, một là trong nước xảy ra phản loạn, hai là quân lính ngoại bang xâm lược, bây giờ trong kinh thành có người tạo phản sao?"

".....Không có ạ" Vị đặc sứ quỳ sụp xuống kính dâng.

"Vậy có đại quân tiến đánh sao? Bản vương ta phụ trách Bộ Binh tại sao lại không có nghe thấy chuyện này?" Hoàng Phủ Mông mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Rõ ràng kim bài này là giả, người đầu, bắt tên gian tế này lại cho ta"

Ai cũng không nghĩ tới hần đột nhiên trở mặt như vậy, cũng không ngờ hần dám đem đặc sứ của triều đình trở thành gian tế, đặc sứ không ngừng lớn tiếng kêu oan, hần cũng không hề để ý đến.

Chu Tĩnh Dương đứng ở bên cạnh thấy vậy ngăn người hỏi: "Tại sao lại có kẻ giám giả mạo làm đặc sứ của triều đình vậy?"

Lư Thu Hoàng bắt đầu dĩ cười khổ, "Vừa nãy mới khen muội thông minh xong, giờ muộn lại giả bộ ngờ ngẩn rồi. Rõ ràng là hần không muốn trở về, chỉ là cố ý kiếm cớ mà thôi, nhưng mà không ngờ lại sử dụng thủ đoạn phản nghịch lớn như vậy, cũng chỉ có người như hần mới dám làm như vậy, Mông Vương à Mông Vương, ngài muốn bức chính mình vào đường cùng hay sao?"

Vừa nghe những lời này xong, trong lòng nàng lại tràn đầy lo lắng không yên.

Mà lúc này hình như Hoàng Phủ Mông và người của phái Quạ Đen đã đi đến độ hiểu biết lẫn nhau, lúc xoay người lại, đã là vẻ mặt tươi cười sáng rực, không hề để ý chút nào đến cử chỉ phạm thượng vừa rồi của chính mình, sẽ dẫn đến bao nhiêu mối nguy.

Chu Tĩnh Dương khe khẽ thở dài. Xem ra nếu đã thích người này thì kể cả khi hần vui mừng hay hần ưu tư cũng chắc chắn đều sẽ phải nóng ruột nóng gan mất.

Có một số việc xảy ra gần đây cha Chu mẫu Tĩnh Dương vẫn luôn cảm thấy cực kỳ nghi ngờ, đầu tiên là con gái của họ bị Mông Vương nhìn trúng đưa vào trong phủ để làm việc, về sau lại được Mông Vương cứu, mà còn được phong làm công chúa, về sau nữa, nửa đêm canh ba, người của Mông Vương lại đến đưa bọn họ đi theo quân lính rời khỏi kinh thành, tiến về con đường mệnh mông phía trước, cũng không biết sẽ phải đi tới đâu, đã từng hỏi qua con gái mấy lần, lần nào nàng cũng trả lời ấp a ấp úng.

"Tôi nghĩ có lẽ con gái chúng ta đã gây ra tai họa lớn rồi" Cha châu lên nhỏ giọng nói với vợ mình. "Hai ngày trước ở ngoài sân nhà chúng ta thường có người đi đi lại lại, thỉnh thoảng còn nhìn vào trong sân, giống như là đang theo dõi nhà chúng ta vậy"

"Hả? Nếu đúng là Tĩnh Dương gây ra tai họa, vì sao Mông Vương vẫn còn quan tâm đến Tĩnh Dương?"

"Chẳng lẽ nàng không có nghe nói gì sao? Từ trước tới nay Mông Vương và Thái tử không hợp nhau, hơn nữa nghe nói Mông Vương đã từng ép Hoàng thượng thay đổi lập hần làm Thái tử đó"

Chu mẫu nghe xong trong lòng run sợ nói: "Nếu đúng là như vậy thì Tĩnh Dương không thể tiếp tục đi theo Mông Vương được, lát nữa phải đi nói với Tĩnh Dương 'Thà rằng một nhà ba người chúng ta không có được cuộc sống sung sướng, cũng không thể tham gia vào những loại chuyện như thế được'."

"Ủm" Cha Châu dùng lực gạt gạt đầu.

Mà lúc này Chu Tinh Dương cũng đang cùng Hoàng Phủ Mông thảo luận vấn đề này.....

"Cha mẹ muội đã hỏi muội nhiều lần, vì sao tự nhiên lại chuyển nhà, muốn chuyển tới chỗ nào? Muội cũng không biết nên trả lời như thế nào cả" Nàng kéo góc áo của hần, "Hay là vương gia nói thay muội đi"

Ngồi ở cạnh giường Hoàng Phủ Mông buồn cười nhìn nàng, vỗ vỗ gương mặt nàng: "Ngay cả cha mẹ nàng mà nàng cũng không giải quyết được sao? Được ta đi nói giúp nàng, nói rằng bốn vương vừa mới nhìn thấy con gái họ, liền muốn mạnh mẽ cướp đoạt dân nữ"

"Vương gia không thể nói như vậy được" được sủng ái nàng liền xấu hổ đến đỏ mặt: "Vương gia không thể nói chuyện khéo léo một chút được sao? Cha mẹ muội cũng là người nhát gan giống muội, vương gia hù dọa như vậy bọn họ không chịu được đâu"

"Vậy ta nên nói thế nào? Chẳng lẽ còn muốn mang sinh lễ đến cửa cầu hôn sao? Vậy không phải là càng hù chết bọn họ rồi sao?" Vừa dứt lời, tiếng đập cửa liền vang lên, hần quay đầu ra nhìn, cao giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Binh lính đứng ngoài cửa lớn tiếng đáp: "Dạ bẩm vương gia, Hoàng thượng đưa kim bài thứ hai đến ạ, vương gia, nên làm gì bây giờ?"

Hoàng Phủ Mông lười biếng trả lời: "Trời người lại"

"Tuân lệnh"

Chu Tinh Dương lo lắng nói: "Vương gia làm như vậy có chọc giận đến Hoàng thượng không? Hoàng thượng tức giận là chuyện Vương gia rời khỏi kinh thành, hay là chuyện Vương gia dẫn muội rời khỏi kinh thành, nếu chuyện này có liên quan đến muội, hay là để muội trở về trước tự thú tội....."

"Tự thú tội cái gì chứ? Hôn nữa nàng cũng không có phạm sai lầm gì" Hần ôm nàng vào trong ngực, mở miệng nói: "Nếu nàng trở về trước, sẽ phải lấy chồng ở xa để cầu thân, đến lúc đó bị người đàn ông khác vừa kéo vừa ôm, nàng chịu được không?"

"Muội không chịu được"

Cái gáy của nàng bị hần hà hơi ngứa ngứa, vừa muốn đưa tay lên, lại bị hần bắt lấy hai tay.

"Tiếc là bây giờ nàng còn ít tuổi, hại ta cũng không dám lộn xộn với nàng, thật sự hình như ta rất muốn ăn hiếp nàng?" Hoàng Phủ Mông cười cười tự giễu, nhưng mà chỉ khẽ cắn một chút lên vành tai của nàng.

"Lúc nào Vương gia cũng chẳng ăn hiếp muội"

Chu Tinh Dương nhẹ giọng oán hận, kết quả khiến hần không kiềm nén được, kịch liệt hôn lên đôi môi của nàng, mãi cho đến khi nàng gần như là thở hổn hển, mới bằng lòng buông nàng ra.

"Đây mới gọi là ăn hiếp, hiểu không?" Hần cầm lấy cái cằm xinh xắn của nàng, ánh mắt đột nhiên trở nên mị hoặc: "Chuyện xấu hơn ta vẫn chưa có làm đâu, nàng ở trong thanh lâu lâu như vậy, cũng biết là ta đang nói đến cái gì chứ....."

Nàng sợ tới mức vội vàng đẩy hần ra: "Vương gia đừng có làm vậy"

Hoàng Phủ Mông không nhận được ngã xuống giường cười lên ha hả, đồng thời còn kéo nàng đang muốn chạy trốn trở lại, ôm vào trong ngực: "Được được, không đùa nàng nữa, nàng ngoan ngoãn ngồi ở đây, ta còn rất nhiều chuyện phải xử lý"

"Vậy Vương gia xử lý công việc đi, muội không quấy rầy Vương gia nữa" Chu Tinh Dương ngo ngoay muốn đứng dậy.

"Đừng có lộn xộn, nếu không ta thực sự sẽ không nhận được mà muốn làm chuyện xấu" Hoàng Phủ Mông lại lo nàng sợ tới mức không dám động dậy nói: "Nàng ngồi ở đây, ta mới có thể yên tâm một chút, cũng có thể yên tâm xử lý công việc. Tiểu nha đầu nàng đó, chỉ cần ta không nhìn thấy nàng một chút thôi, cũng không biết nàng sẽ xảy ra chuyện gì hết. Nàng nói xem, biết ta đã cứu nàng mấy lần rồi không?"

"Không phải... lần nào cũng là do Vương gia hay sao" Nàng oán hận nói

"Hối hận rồi hả? Hối hận thì đừng đi theo ta nữa"

"Không"

Tiếng cười trầm thấp lại vang lên, hần từ phía sau nắm lấy khuôn mặt nàng: "Tiểu Mị, nàng vẫn đáng yêu như vậy, không cần trưởng thành, ta thích đáng về bên gối của nàng"

"Vương gia vẫn muốn coi muội như con nít sao?" Chu Tinh Dương bĩu môi: "Bây giờ muội muốn lập tức trở thành mười tám tuổi"

"Biết biết, nàng nói rất nhiều lần rồi, mười tám tuổi có ý nghĩa gì? Nàng trưởng thành?"

"Ủm, Muội có thể giúp Vương gia"

"Giúp ta cái gì? Đánh giặc, tạo dựng sự nghiệp? Tiêu diệt kẻ đối nghịch ở trong triều? Hay là tính kế mưu triều oán vị?"

Nàng lo lắng nói: "Không phải Vương gia muốn mưu triều oán vị thật đó chứ?"

"Giả như ta thật sự muốn mưu triều oán vị, vậy nàng sẽ làm thế nào? Bỏ trốn sao?"

Chu Tĩnh Dương giận dữ nói: "Cho dù bị chặt đầu cùng với Vương gia muội cũng đồng ý, nhưng mà.... Muội muốn đưa cha mẹ muội đi trước, muội không muốn bị chu di cửu tộc"

Hoàng Phủ Mông ôm bụng cười ngả xuống giường: "Thật sự là không chịu nổi mà, ở cùng với nàng sao lại luôn có nhiều chuyện cười như vậy chứ?"

"Muội biết Vương gia cười muội không có ích như Thu Hoàng tử" Nàng quay đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn: "Muội không có học vấn như Thu Hoàng tử, cũng không có suy xét sự việc chu đáo chặt chẽ giống như tỷ ấy, ta chỉ biết toàn tâm toàn ý đối tốt với Vương gia, Vương gia cần muội làm cái gì, Muội sẽ làm cái đó, muội chỉ có khả năng làm những chuyện như vậy cho Vương gia, Vương gia có thể cười nhạo muội ngốc nghếch, nhưng không được chê cười tấm lòng của muội"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với nàng, đợi nàng đến gần một chút, đột nhiên kéo nàng ngã lên trên người hắn: "Nàng giận sao? Nàng phải hiểu là ta không có ác ý. Nói cho nàng biết một việc, ta không cần nàng phải giống như Thu Hoàng bày mưu tính kế giúp ta cái gì hết, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta liền biết, nàng là người con gái ta cần phải bảo vệ, hơn nữa không phải chỉ là bảo vệ ngày một ngày hai, mà là một đời một kiếp, ta cam tâm tình nguyện bảo vệ nàng, ta vô cùng không muốn nhìn thấy nàng gặp phải khó khăn gì vì ta hết, sẽ khiến cho ta cảm thấy bản thân mình cực kỳ vô dụng"

"Muội không muốn cả đời chỉ làm 'Tiểu Mì' muội cũng sẽ lớn lên" Chu Tĩnh Dương nói ra điều mà nàng đã suy nghĩ trong lòng rất lâu: "Muội không muốn làm một kẻ vô dụng, bất luận là đối với cha mẹ muội, hay đối với Vương gia cũng vậy, muội luôn hi vọng bản thân mình sẽ có sức mạnh để trợ giúp người muội quan tâm nhất, muội hận nhất sự vô dụng của bản thân"

"Được rồi, được rồi, ta hiểu tâm trạng của nàng, ta sẽ cho nàng cơ hội để giúp đỡ ta"

Hoàng Phủ Mông cầm mu bàn tay nàng trấn an nàng: "Chúng ta cùng nhau tiến về phía trước, cùng sống cùng chết, có sung sướng hạnh phúc cùng nhau hưởng thụ, có ngôi nhà lao thì cùng nhau ngồi"

"Không cần nghĩ đến những chuyện không tốt như thế" Nàng nhanh chóng ngăn cản: "Vương gia sẽ không bao giờ vào nhà lao gì gì đó.... Vương gia sẽ là Vương gia cả đời"

"Sợ rằng lúc ta thất thế, vậy thì nàng sẽ không phải là Vương phi nữa sao?"

Hoàng Phủ Mông đang trêu chọc với nàng, nghe thấy Lưu Thu Hoàng ở bên ngoài lớn tiếng gọi hắn, đầu tiên thu tay, rồi đứng dậy đi mở cửa.

Vừa nhìn thấy hắn, Thu Hoàng lập tức nhỏ giọng hỏi: "Tầm kim bài thứ ba đã đến rồi, thật sự Vương gia không để ý tới sao?"

Hắn chấp tay ra sau đóng cửa lại: "Người muốn ta phải xử lý như thế nào? Nếu nhận kim bài thì nhất định phải trở về"

"Người của phái Quạ Đen muốn thế nào?"

Hoàng Phủ Mông cười cười: "Hắn muốn quy hàng"

"Hả.....?" về mặt Lưu Thu Hoàng hoài nghi hỏi: "Có thể tin được không?"

"Có thể tin, bởi vì một số người của phái Quạ Đen đã bất mãn với Thái tử rồi. Cái người bị ta giết chết kia, thì ra là phản đồ của phái Quạ Đen. Bọn họ cũng đang muốn đuổi giết, bởi vì người kia lần trốn bên trong cánh cửa đã biết một số chuyện bí mật, cho nên nhất định phải giết người diệt khẩu, nhưng không ngờ người đó là người đứng đầu bộ lễ Phác Thành Trí, những bí mật rơi vào trong tay hắn, những bí mật này bây giờ trở thành sự uy hiếp đối với môn phái của bọn họ, điều này đối với bọn chúng rất bất lợi. Chuyện này môn chủ của phái Quạ Đen cũng không dám thông đồng làm bậy, cho nên tìm ta hợp tác, giúp hắn thoát khỏi sự uy hiếp của đối phương, đoạt lại những cơ mật đó"

Thu Hoàng vẫn còn băn khoăn: "Chuyện này chỉ là lời nói một phía của hắn mà thôi, Vương gia cũng không được dễ dàng tin"

"Tất nhiên, nhưng nhiều bạn bè vẫn tốt hơn nhiều so với nhiều kẻ thù"

Lưu Thu Hoàng trầm mặc một giây, lại mở miệng: "Vương gia thật sự muốn dẫn Tĩnh Dương tới Thất Đài ẩn nấu một năm sao?"

"Chẳng lẽ người còn cách nào tốt hơn?"

"Không phải là Muội muốn khuyên Vương gia, chỉ là.... tâm tư Hoàng thượng từ trước đến nay khó có thể nắm bắt được, mặc dù Vương gia quyết định muốn bảo vệ muội ấy, nhưng Muội vẫn hi vọng Vương gia có thể nghĩ ra một số phương pháp giải quyết chuyện trước mắt. Vương gia nghĩ xem, Hoàng thượng rõ ràng đã hứa sẽ đồng ý gả công chúa đến Tây Nhạc, hôn ước đã đàm phán xong, nay công chúa lại bỏ trốn, Vương gia nghĩ Hoàng thượng còn mặt mũi sao?"

"Về điểm này..... muội không cần lo lắng, phụ hoàng có nhiều nữ nhân như vậy, chắc chắn có thể tìm một người thay thế, mặc kệ nói thế nào đi nữa, Tiểu Mị cũng không phải là công chúa chính thống, làm sao có thể khẳng định nhà chồng tương lai của nàng ấy sẽ đồng ý một người có xuất thân thấp hèn như vậy làm Vương phi tương lai của đất nước mình? Nàng cho là tất cả Hoàng tử trong thiên hạ đều phong tưng giống như ta sao?"

Thu Hoàng buồn cười nói: "Vương gia cũng biết bản thân mình phóng túng sao? Mấy năm nay Vương gia đã gây ra không ít chuyện nguy hiểm, may mắn là Muội không có ý định gả cho Vương gia, về sau việc này để cho Tĩnh Dương lo lắng đi"

"Muội không gả cho ta nữa hả?" Hoàng Phủ Mông cười: "Vì sao?"

"Trong lòng Vương gia đã có muội ấy, dù sao cũng không thể để cho muội ấy làm thiếp chứ? Muội cũng không muốn nhìn Tĩnh Dương ủy ủy khuất khuất mà chăm sóc hầu hạ muội, hơn nữa, muội nghĩ là Vương gia cũng sẽ không đồng ý để cho muội ấy chịu ủy khuất, cuối cùng Vương gia vẫn từ chối muội mà thôi, tốt hơn hết là muội chủ động giải trừ hôn ước với Vương gia trước cho thỏa đáng, như vậy dù sao muội cũng không có bị mất mặt"

Hắn cười vang: "Thu Hoàng, muội thật sự là hồng nhan tri kỷ của ta"

"Những lời này Vương gia đã nói rất nhiều lần rồi" Thu Hoàng thở dài

"Về sau chỉ sợ có thể còn nói nhiều hơn nữa đó"

Lưu Thu Hoàng chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà thật ra muội không hề muốn nghe Vương gia nói như vậy...."

"Vì sao?" Hoàng Phủ Mông không hiểu: "Vương gia phải hiểu muội đối với Vương gia là cảm kích và tôn kính, mặc dù huynh đệ tỷ muội của muội không ít, nhưng mà bên cạnh muội chỉ có Vương gia là người muội tin tưởng dựa dẫm"

"Một người con gái.... cả đời muốn đạt được nhất cũng không phải là cái gọi là 'Hồng nhan tri kỷ'."

"Đó là cái gì?"

Thu Hoàng nhìn về mặt anh tuấn hưng phấn của hắn, cố gắng kìm chế sự đau buồn trong lòng, kiên cường tươi cười: "Muội vẫn chưa biết, chờ sau này biết rõ rồi sẽ nói lại với Vương gia nha"

"Vẫn là cái kiểu nói chuyện nửa chừng, muội có kiểu nói chuyện không thoải mái như vậy từ bao giờ hả?" Hoàng Phủ Mông không hề để ý chuyển đề tài, cùng lúc nhìn thấy tiểu nha đầu kia đang chuẩn bị nhảy từ cửa sổ chuẩn ra ngoài, kinh ngạc quát hỏi: "Nàng làm gì vậy?"

Chu Tĩnh Dương ngồi trên cửa sổ một cách khó khăn trả lời: "Muội muốn trở về thăm cha mẹ, Muội ra ngoài lâu như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ rất lo lắng"

"Vậy nàng trèo cửa sổ làm gì?"

"..... Vương gia và Thu Hoàng tỷ đang nói chuyện phiếm muội không muốn làm phiền hai người"

Hoàng Phủ Mông tròn mắt nhìn chằm chằm đáng vẻ đáng thương tội nghiệp của nàng, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười.

Nhìn thấy như vậy ngay cả Lưu Thu Hoàng cũng không nhịn được mà nở nụ cười

Một lúc sau Chu Tĩnh Dương đi đến phòng ở của cha mẹ nàng, chỉ nhìn thấy cha mẹ mình đang vội vàng thu dọn hành lý

"Cha, mẹ, hai người đang làm gì vậy?" Nàng vội vàng chạy đến bên cạnh.

"Tĩnh Dương, con khai thật đi, con đã gây ra họa lớn gì rồi?" Chu mẫu nhanh chóng cầm lấy cánh tay của nàng hỏi: "Con nói thật đi, cho dù cha mẹ không thể giúp gì được cho con, thì cũng sẽ gánh vác thay con, con còn trẻ, không thể tiếp tục mù quáng như vậy"

"Hai người... đang nói cái gì vậy?" Chu Tĩnh Dương vừa mơ hồ vừa chột dạ.

Chu mẫu nhìn thấy đáng vẻ này của nàng trong lòng càng run sợ hơn: "Con gái à, đừng nên giấu cha mẹ, cha mẹ cũng là vì muốn tốt cho con. Mông Vương kia có phải đã uy hiếp con cái gì phải không? Ép con đi theo hắn làm chuyện xấu phải không? Nếu không vì sao lúc thì phong con làm công chúa, lúc thì dẫn theo cả nhà chúng ta rời khỏi kinh thành? Tuy rằng cha mẹ không biết chữ, cũng không hiểu chuyện quốc gia đại sự, nhưng mà vẫn biết đến đạo lý làm người, dựa vào cái gì mà Mông Vương ra ngoài đóng quân vẫn còn dẫn theo con? Cho dù là dẫn theo con đi nữa, tại sao lại dẫn cả cha mẹ theo làm gì? Chuyện này chắc chắn không chỉ có như vậy không thôi đâu?"

"Thật ra không phải giống như cha mẹ nghĩ đâu....." Nàng ấp úng, không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Hơn nữa nàng càng nói càng quanh co, làm cho cha mẹ nàng càng sốt ruột.

Cha chu không kìm được, một tay nhấc bao quần áo nhỏ nhỏ, một tay kéo nàng: "Đi, con gái, đi cùng với cha mẹ, cha mẹ không thể trơ mắt nhìn con nhảy vào trong hổ lửa được"

"Không được, cha, con không thể đi được" Chu Tinh Dương cũng quỳnh cả lên, liều mạng trốn tránh sự lôi kéo của cha nàng, đúng lúc đang vô cùng do dự, Luru Thu Hoàng đột nhiên đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy tình hình trong phòng, lập tức hiểu rõ.

Nàng ta sai người bày ra một cái bàn đầy thức ăn, cười tí mắt nói: "Bá phụ, bá mẫu, đi đường vất vả cả một ngày rồi, ta nghĩ hai vị cũng đói bụng rồi, trong dịch quán cũng không có đầu bếp nào tốt cả, chỉ có thể nấu được vài món đưa tới cho hai vị mà thôi, không biết có hợp khẩu vị của hai người hay không"

"Luru cô nương thật là quá khách sáo" mẹ cho thấy có người ngoài tới, vội vàng liếc mắt ra hiệu cho chồng, ý bảo ông ta tạm thời bỏ qua chuyện quan trọng này.

Luru Thu Hoàng đi lên phía trước, sò sò vào chăn đệm trên giường: "Ban đêm rất lạnh, cái đệm này mỏng quá, lát nữa ta cho người đưa đến đây cho mọi người cái chạu than"

"Luru cô nương, thật sự không cần phiền hà như vậy đâu" nhận được sự quan tâm của nàng ta Chu mẫu thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

Thu Hoàng nhẹ nhàng kéo tay Chu mẫu, dịu dàng nói: "Ta biết, ta vội vội vàng vàng dẫn bá mẫu đến nơi này, chắc chắn trong lòng bá phụ và bá mẫu có rất nhiều nghi ngờ. Thật ra trong lòng Mông Vương và Tinh Dương cũng có nỗi khổ tâm riêng, nhưng sợ hai người lo lắng, cho nên chưa nói thật"

Chu mẫu vội vàng dãi bày: "Mặc kệ là trong lòng có bao nhiêu nỗi khổ đi nữa, nhưng dù sao chúng tôi cũng là cha mẹ của Tinh Dương, không nên lừa dối chúng ta"

Luru Thu Hoàng nhìn Tinh Dương, "Chuyện cũng đã tới nước này rồi, thay vì để cho bá phụ và bá mẫu suy đoán lung tung rồi lại lo lắng, không bằng cho rõ chân tướng với hai người, cũng là để cho hai người hiểu, muội không làm bất cứ chuyện sai trái gì"

Nàng ngơ ngẩn nhìn Thu Hoàng tỷ, không biết Thu Hoàng tỷ định nói gì, nhưng ngay lập tức hiểu được tình hình trước mắt, hơn nữa nếu không thể giải thích rõ ràng với cha mẹ, chỉ sợ nàng thực sự không qua được đêm nay, tâm trạng của nàng cũng đang rối như mớ bòng bong, đành phải để cho Thu Hoàng tỷ giải quyết cái tình cảnh rối rắm này.

Luru Thu Hoàng đỡ Chu mẫu ngồi xuống: "Do Tinh Dương đã từng cứu Mông Vương mới được Hoàng thượng nhận làm nghĩa nữ (con gái nuôi), về điểm này thì không phải giải thích nhiều với hai người, hai người có một người con gái tốt như vậy thực sự là phúc phận của hai người. Nhưng mà Tinh Dương được Hoàng thượng nhìn trúng cũng là do phẩm chất cao thượng của muội ấy, cho nên sau đó được phong làm công chúa, có ý định gả muội ấy cho hoàng tử Thụy Lâm của nước Tây Nhạc làm vương phi"

"Sao?" Chu mẫu kinh ngạc đưa mắt nhìn chồng: "Chuyện đó, làm sao có thể như vậy được? Tinh Dương của chúng ta còn nhỏ như vậy, làm sao có thể gả đến nơi xa xôi như vậy?"

Nàng ta gật gật đầu: "Mông Vương cũng nghĩ như vậy, hấn sợ Tinh Dương gả đi rồi sẽ phải chịu khổ, cho nên hấn đã dựa vào quyền thế của mình để tranh luận cùng Hoàng thượng, hi vọng giữ Tinh Dương ở lại, nhưng mà Hoàng thượng không chịu, còn cố ý muốn ban thánh chỉ. Mông Vương rơi vào đường cùng, đành phải mượn cơ hội rời khỏi kinh thành đi đóng quân đã dẫn Tinh Dương cùng rời khỏi kinh thành, như lại sợ hành động lần này sẽ chọc giận Hoàng thượng, đối với hai người sẽ rất bất lợi, nên thuận tiện đã dẫn hai người cùng đi luôn"

Cha chu, Chu mẫu lại bốn mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh hỏi con gái: "Tinh Dương, có chuyện như vậy sao"

Cúi đầu, nàng dùng sức gật một cái

Chu mẫu thở dài: "Đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy sao lại không nói với cha mẹ? Chẳng trách mấy ngày trước đó lúc chúng ta đến thăm lúc nào cũng thấy con mặt cau mày có, mẹ còn tưởng con ở Vương phủ có chuyện gì đó không được hài lòng" Bà ôm chầm con cái vào lòng: "Tinh Dương, đứa con gái yêu quý của mẹ, đừng nói là gả cho Tây Nhạc làm vương phi, cho dù cả Đông Nhạc đi nữa, để con gái đi lấy chồng như vậy mẹ cũng sẽ vô cùng lo lắng, huống chi, Hoàng thượng gả con đến tận Tây Nhạc xa xôi, đây cũng là vì tốt cho con, nhưng mà....."

Cha chu vội vàng ngắt lời thê tử, hỏi: "Luru cô nương, bây giờ phải làm thế nào? Có phải là Hoàng thượng rất tức giận không?"

"Chắc chắn là Hoàng thượng rất tức giận, nhưng mà có Mông Vương gánh vác, tốt xấu gì hấn cũng là con trai của Hoàng thượng, chắc Hoàng thượng sẽ không làm gì, chỉ là tức giận thôi, hơn nữa Hoàng thượng cũng có mấy người con gái, vẫn còn phải lo không có ai để gả đi hay sao?"

Lúc này nghe Luru Thu Hoàng nói xong, tâm trạng vợ chồng nhà Chu mới thả lỏng được một chút.

Chu mẫu dù sao cũng là phụ nữ, có vẻ hiểu biết tâm trạng của con gái, Bà thấy con gái từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu không nói một lời, không khỏi nhẹ giọng hỏi: "Tinh Dương, con nói thật với mẹ đi, ngoại trừ mấy chuyện này ra, con còn gặt mẹ chuyện gì nữa không?"

Tim nàng đập thình thịch mấy cái, Luru Thu Hoàng ở bên cạnh nói tiếp: "Bá mẫu, Tinh Dương là một cô gái ngoan, Bá mẫu cũng đừng làm khó muội ấy.

Tĩnh Dương, muội ra sân nói chuyện với tỷ một chút, ta có chuyện muốn nói riêng với muội"

Chu Tĩnh Dương đi theo nàng ta ra khỏi phòng

"Thu Hoàng tỷ, cảm ơn vừa nãy tỷ đã giải vây cho muội, nếu không thật sự muội cũng không biết phải nói gì với cha mẹ muội nữa"

"Chuyện muội và Mông Vương, trước mắt chưa cần phải nói ra, tránh cho hai người họ không chịu nổi, sau này sẽ nói rõ ràng với họ sau"

Nàng ông cánh tay của Thu Hoàng, nhỏ giọng hỏi: "Thu Hoàng tỷ, tỷ nói xem.... bọn muội sẽ có kết thúc tốt đẹp chứ?"

"Tại sao lại không?" Lưu Thu Hoàng nhìn bầu trời xanh thẳm một cách sâu sắc nói: "Trời xanh sẽ toại nguyện cho tình yêu trong lòng mỗi người nếu tình yêu đó thuộc về họ, ta tin như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Tám tháng sau

Hôm nay trong phủ Tổng Bình ở Thất Đài vô cùng náo nhiệt, tất cả những tướng lĩnh ở trong đó đều hứng trí bừng bừng theo dõi một vở kịch hay

Nguyên nhân là do tướng quân Triệu Chính nói phét về tài bắn cung của mình, khiến cho thần tiễn Doanh Tôn Kha không phục, vì thế hai người hẹn ngày tỷ thí, về sau Hoàng Phủ Mông biết được, nhất quyết đề cho họ đến phủ nguyên soái tỷ thí, tất cả từ phó tướng trở lên đều đến tham dự, do đó mới có một màn long tranh hổ đấu như vậy

Triệu Chính là Tôn Kha hai người đều đã cời trần đứng ở giữa sân, cũng không biết là do thời tiết quá nóng, hay là do quá lo lắng mà mồ hôi không ngừng chảy xuống sau gáy hai người

Hoàng Phủ Mông cũng chỉ mặc duy nhất một bộ y phục màu trắng, ngồi ở trên ghế đại soái cười tíu tít, vừa uống nước ô mai do Chu Tĩnh Dương mới bưng đến, vừa lớn tiếng nói: "Hai người các ngươi cứ việc tỷ thí thật tốt, bất kể người nào thắng, bản vương đều có khen thưởng"

"Vương gia, khen thưởng cái gì vậy?" Người bên cạnh hiểu chuyện hỏi.

Nhân châu (mắt) chuyển động, hần lấy từ trong người ra một thanh đoản kiếm, quăng lên: "Sẽ thưởng thanh đoản kiếm này được chưa?"

Thanh đoản kiếm kia được nạm vàng khảm ngọc, vừa nhìn đã biết đó là vật vô giá, Triệu Chính vừa nhìn thấy đã đỏ mắt, vội vàng nói với Tôn Kha đang đứng đối diện: "Lão Tôn, lát nữa đừng có trách ta không đề mặt mũi cho người đó"

Hần hừ một tiếng: "Giả sử như ngươi thua, cũng đừng có giống như lần trước uống say rồi khóc lóc như vậy xấu lắm"

Chu Tĩnh Dương thấy không khí cuộc tỷ thí này rất không bình thường, lo lắng kéo kéo tay áo Mông Vương: "Không phải là sẽ để cho bọn họ đấu nhau thật đó chứ? Đừng làm tổn thương hòa khí"

Hoàng Phủ Mông lắc đầu cười nói: "Không sao đâu, trong lúc nhàn rỗi nếu tướng soái không để cho binh sỹ tranh chiến đấu một chút, thì quân lính sẽ lười biếng. Nàng đừng cho là bọn họ đang ở kia tỏ ra tàn ác, nhưng sau khi đi xuống thì họ vẫn là những huynh đệ tốt. Lần trước Triệu Chính uống say, cũng chính là Tôn Kha cõng hắn về doanh trại, tình cảm huynh đệ của họ rất tốt"

Nghe hắn nói như vậy xong, nàng cảm thoáng cảm thấy yên tâm, cũng mỉm cười, quay đầu đi, nhìn thấy Thu Hoàng tỷ có vẻ đang ngồi ở một bên đắm chiêu suy nghĩ, cũng không biết ánh mắt của nàng ta nhìn đi đâu, nàng đi tới hỏi: "Thu Hoàng tỷ, nhìn cái gì vậy"

Lưu Thu Hoàng nghe tiếng, thần trí đột nhiên bị kéo về, không biết vì sao khuôn mặt lại có vẻ xấu hổ, giờ tay kéo nàng ngồi xuống, cố ý nói sang chuyện khác: "Tỷ thấy gần đây muội rất vui vẻ nha, có phải là nghe thấy tin Hoàng Phủ Tuệ đi lấy chồng xa thay muội rồi phải không, rốt cục cũng có thể yên tâm rồi chứ?"

Chu Tĩnh Dương cúi đầu không nói chuyện, nhưng khóe miệng tươi cười lại không che dấu được hành động này.

Hôm trước nàng mới nghe thấy Hoàng Phủ Mông nói tới chuyện này, Hoàng thượng đã chỉ định gả thất công chúa đến Tây Nhạc, mặc dù trong lòng cảm thấy có lỗi với Hoàng Phủ Tuệ, nhưng nàng nghĩ, sau khi Hoàng Phủ Tuệ gả đi, chắc là Hoàng thượng sẽ không gây phiền toái cho họ nữa, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Nhưng mà muội cũng không cần lo lắng như vậy, chuyện này coi như là đã kết thúc rồi" Lưu Thu Hoàng nhàn nhạt nói ra một câu như vậy làm cho nàng bỗng chốc cảm thấy đã có chuyện lớn gì xảy ra rồi. Vỗ vỗ mu bàn tay cầu nàng: "Ồ đây mấy tháng, cuối cùng tương lai của muội và Mông Vương cũng

đã có câu trả lời rõ ràng rồi"

Chu Tinh Dương lại quay đầu nhìn Hoàng Phủ Mông, chỉ thấy hắn đang chỉ tay về phía trận tử thí cười lớn, bởi vì sau khi mũi tên Triệu Chính bắn ra đã bị mũi tên của Tôn Kha đuổi theo nên bị rơi xuống mất đất, Triệu Chính tức giận đến giậm chân giậm tay, Tôn Kha không hề để ý đang tiếp tục bắn ra mũi tên thứ hai"

"Vương gia, Có tin từ trong cung truyền tới"

Một vị phó tướng thở hồng hộc giơ tay dâng lên một phong thư, chắc là một mạch chạy như điên vào đây, nhìn vẻ mặt hưng phấn khó kìm nén của hắn, nhất thời mọi tiếng cười đùa trong sân đều tạm thời dừng lại, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi

Hoàng Phủ Mông đưa tay cầm lấy bật ý cười, giống như đã đoán được là chuyện gì rồi, từ từ đứng dậy, nhìn vào vị phó tướng kia, chỉ nói ra một từ: "Nói"

Vị phó tướng kia đầu đầy một hồi, vừa đưa thư cho hắn, vừa cao giọng tuyên bố với mọi người: "Hoàng thượng đã hạ chỉ phế bỏ Thái tử rồi"

Ngay lập tức những tiếng hoan hô bùng nổ, tất cả mọi người đều tập trung lại bên người Mông Vương lên tiếng chúc mừng.

"Vương gia, căn cứ tình hình này rất có khả năng Vương gia sẽ là người kế vị"

"Hoàng thượng phế Thái tử, rõ ràng là muốn lập ngài làm Thái tử rồi"

"Vương gia, chúng ta nên chuẩn bị trở lại kinh thành xem xét sự việc một chút đi"

Nhưng Hoàng Phủ Mông lại nhíu chặt mi, không có chút thích thú vui vẻ nào, ánh mắt của hắn xuyên qua đám người, nhìn về phía Lưu Thu Hoàng đang đứng từ xa, Thu Hoàng ngậm miệng liến gật gật đầu, xoay người kéo Chu Tinh Dương đi vào căn phòng gần đó.

"Sao lại như vậy? Vì sao Hoàng thượng lại phế Thái tử?" Nàng vội vàng hỏi.

"Chắc là đã xảy ra chuyện gì đó" Lưu Thu Hoàng giải thích cho nàng nghe: "Từ lâu Hoàng thượng đã không vừa lòng với Thái tử rồi, nhưng vẫn không có lý do gì để phế Thái tử đi để lập người khác lên"

Lúc này Hoàng Phủ Mông cũng bước vào, đưa tay đóng cửa lại: "Thu Hoàng, ý của muội là?"

"Chuyện này so với việc chúng ta dự đoán cũng không khác nhau là mấy, sở dĩ lúc trước Hoàng thượng phái Vương gia đến Thất Đài đóng quân, mà lại ra lệnh đóng quân một năm, là để cho Vương gia tránh xa chuyện thị phi này, giả sử như Vương gia vẫn đang ở trong kinh thành, tất nhiên là sẽ có những lời đồn nhảm nhí nghi ngờ chuyện phế Thái tử lần này là do Vương gia ép buộc, cho nên bây giờ có thể thấy, Hoàng thượng khổ tâm sắp xếp như vậy là để bảo toàn thanh danh cho Vương gia"

"Năm vạn đại quân này vốn c là dùng để sau này khi Thái tử trở mặt với ta" Hắn tự tiểu phi tiểu nói.

"Dùng khi trở mặt với Thái tử là sao?" Chu Tinh Dương hoang mang hỏi, "Nếu Hoàng thượng đã quyết định phế Thái tử, vì sao vẫn còn trở mặt với Thái tử?"

"Thái tử há có thể ngoan ngoãn đồng ý sao? Cho dù hắn có đồng ý, nhưng vì sự sống chết của mình những thuộc hạ dưới quyền hắn cũng sẽ không đồng ý. Mông Hoàng Nam suy nghĩ rất sâu xa, ta chỉ sợ phụ hoàng đột nhiên hạ chỉ như vậy, sẽ chọc giận đến quân lính của Thái tử, bên cạnh phụ hoàng lại không có người có thể áp chế được tình hình, ta nhất định phải mau chóng trở về kinh thành"

"Hoàng thượng không có hạ chỉ lệnh cho Vương gia trở về kinh, Vương gia cứ tùy tiện trở về như vậy, rất dễ để cho kẻ địch nắm được thóp của Vương gia, sẽ mượn cớ để can thiệp Vương gia đó" Lưu Thu Hoàng vội vàng ngăn cản: "Đừng khiến cho những khổ tâm của Hoàng thượng trở thành nước chảy ra biển"

"Ta hiểu, nhưng mà..... Ta không biết lý do đằng sau quyết định phế Thái tử của phụ hoàng vào lúc này là vì cái gì?" Hắn suy nghĩ một lúc: "Mấy ngày trước, Lão Tử đưa mật thư tới, nói phụ hoàng đang âm thầm điều tra vụ việc người của Thái tử tham ô, thông qua đó lại thấy Bộ Lại thu gom một số tiền lớn, nghi ngờ bọn hắn có âm mưu làm loạn, nhưng mà dựa vào tính khí của phụ hoàng, ít nhất thì trước đó cũng sẽ đi tra hỏi những kẻ hành sự dưới quyền Thái tử đã vãn vãn, sẽ không tùy tiện phế Thái tử như vậy, hành động này dính dáng đến rất nhiều người, dễ xảy ra chuyện không may...."

Chu Tinh Dương ở bên cạnh nói xen vào: "Có phải Hoàng thượng sợ không còn kịp?"

Cả hai người đồng thời cả kinh, nhìn về phía nàng: "Không còn kịp?"

Nàng tâm mình tỉnh khí (ý là bình tĩnh) suy nghĩ nói: "Hai người đều nói Hoàng thượng làm như vậy quá nguy hiểm, không nên, thế nhưng muội cảm thấy chỉ có một khả năng khiến cho Hoàng thượng làm như vậy, là do Hoàng thượng sợ bản thân mình sẽ không còn đủ thời gian, nói không chừng là có lý do gì khiến cho Hoàng thượng phải hạ quyết tâm như vậy"

Hoàng Phủ Mông lập tức gạt mình tỉnh lại, nói với Lưu Thu Hoàng: "Bất kể là có chuyện gì đi nữa ta cũng muốn trở lại kinh thành một chuyến, muội và Tiểu Mị ở lại chỗ này chờ ta"

"Không được" Hai người phụ nữ đồng thời cự tuyệt

Lưu Thu Hoàng nói: "Giả như Hoàng thượng có xảy ra chuyện gì, thì chắc chắn cha mẹ muội cũng sẽ bị liên lụy, muội nhất định phải trở về"

Còn Chu Tĩnh Dương lại nắm chặt tay hắn: "Vương gia không được bỏ muội ở lại, Vương gia ở đâu, muội sẽ ở đó"

Hắn nhìn hành động này của hai người, đưa tay kéo tiểu nha đầu lại: "Tiểu Mị, chuyện lần này rất nguy hiểm....."

"Cho nên muội mới muốn đi"

"Nàng nên ở đây cùng cha mẹ nàng"

"Cha mẹ muội có thể tự chăm sóc lẫn nhau, nhưng còn Vương gia lại không có muội không được"

Hoàng Phủ Mông nghiêm mặt nói: "Nàng đi theo ta thì có thể làm gì? Cũng không thể treo tường, cũng không thể leo cây, một chút võ công cũng không có"

Nàng cắn môi: "Nhưng muội có thể giúp Vương gia chặn đao chặn kiếm"

Hắn nhìn nàng chăm chăm, vừa giận lại vừa thương, đành chịu tóm lấy nàng, mà nàng cũng ngang ngược giương cằm lên cao, cũng tỏ rõ thái độ quyết tâm không thỏa hiệp của mình.

"Tiểu nha đầu đáng yêu này của ta đúng là....." Hoàng Phủ Mông suy nghĩ không biết phải hình dung như thế nào, nhưng mà thấy ánh mắt bừng bừng của nàng, lại không nhịn được vui vẻ: "Được rồi, cho nàng đi theo, vẫn là câu nói kia, cùng sống cùng chết với nhau"

Chu Tĩnh Dương cướp lời nói: "Có vui vẻ sung sướng cùng nhau hưởng, nhưng tuyệt đối không có muốn ngồi nhà lao"

Hắn không nhịn được cười ha ha

Hoàng Phủ Mông quyết định xuất phát vào canh ba, chỉ mang theo tám trăm lính tinh nhuệ, lặng lẽ rời kinh, Chu Tĩnh Dương vì không muốn làm chậm trễ hành trình của hắn, cũng quyết định cười ngửa đi theo.

Lúc xuất phát, hắn không làm kinh động đến người trong phủ tổng binh, nàng thậm chí không có nói cho cha mẹ nàng biết.

Trong màn đêm, bị ngăn cách bởi một cánh cửa gỗ, nhìn vào bóng người trong căn phòng đèn dầu, nghe cha mẹ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, Chu Tĩnh Dương nhịn không được quý xuông nên nhà lạnh băng, dùng sức đập đầu lại ba cái, sau đó không hề chùn bước đi ra khỏi sân.

Ngoài cửa, nhóm người đầu tiên đã xuất phát trước, Hoàng Phủ Mông kéo nàng lên ngựa, cúi đầu hỏi nàng: "Có phải nàng vừa khóc xong không? Không rời xa cha mẹ thì nàng có thể ở lại"

"Muội không khóc" Nàng ngẩng mặt lên cho hắn nhìn, quả nhiên không có một giọt nước mắt nào: "Muội quyết định đi theo Vương gia, nên cái gì cũng không sợ"

Hoàng Phủ Mông ôm lấy nàng, đặt nàng lên trên lưng ngựa: "Tính con ngựa này rất tốt, nàng ngồi yên, không được tùy tiện đá đạp nó, nó sẽ tự mình đưa chúng ta đi"

"Dạ" Chu Tĩnh Dương nghiêng đầu nhìn Lưu Thu Hoàng, nàng ấy đang nói chuyện cùng với Hàn Thông, Hàn Thông chính là người của phái Quạ Đen kia, thì ra thực sự là môn chủ của phái Quạ Đen.

Vốn dĩ nàng vẫn cho rằng hắn là người xấu, nhưng những ngày sau thương xuyên nói chuyện với đối phương, ngược lại phát hiện tính cách người này rất rộng rãi, vẻ mặt tuấn tú tinh tình nhã nhặn, rất có thiện cảm.

Nhưng Hoàng Phủ Mông vẫn thỉnh thoảng nhắc nhở nàng: "Hắn là một nhân vật lợi hại, nếu không thì vì sao hắn còn ít tuổi như vậy đã lên làm môn chủ, nàng không nên bị vẻ bề ngoài của hắn đánh lừa"

Chỉ có điều Chu Tĩnh Dương đối với Hàn Thông vẫn ít nhiều có sợ hãi và nghi hoặc. Có lẽ bởi vì trong mắt nàng, trên đời này vốn dĩ không có người nào tốt nhất, nhưng nàng lại cực kỳ tin tưởng tỷ Thu Hoàng, khi nghe Thu Hoàng tỷ nhắc tới Hàn Thông lúc đó lời nói cũng cực kỳ tán thưởng, vì thế nàng càng tin tưởng hắn hơn.

Lần này Hoàng Phủ Mông bí mật trở lại kinh thành, ngoài trừ những người rất thân tín ra, còn dẫn theo Hàn Thông, điều này không phải biểu hiện sự tin nhiệm của hắn đối với Hàn Thông hay sao?"

Vì không muốn bứt dây động rừng, Hoàng Phủ Mông chia tám trăm lính tinh nhuệ chia làm tám tổ xuất phát, chỗ tập trung cách kinh thành một trăm dặm, tất cả mọi người phải thay thường phục, ngay cả ngựa cũng phải đổi toàn bộ, yên lặng không một tiếng động tiếng về phía cửa kinh thành.

"Trong kinh thành có rất nhiều người biết mặt Vương gia, muội nghĩ Vương gia đừng nên nóng vội vào thành" Lưu Thu Hoàng nói với hắn: "Muội vào trước xem tình hình thế nào, nếu có vấn đề, muội có thể cho người nhắn lại với Vương gia"

Hoàng Phủ Mông nghĩ nghĩ: "Bây giờ muội không nên trở về nhà, chỉ cần muội trở về, người khác sẽ biết ngay ta cũng đã trở về, đầu tiên đợi đến tối ta sẽ vào cung tìm hiểu tin tức một chút, ta hành động dù sao cũng thuận tiện hơn so với muội"

Hàn Thông ở bên cạnh mở miệng: "Ngươi cứ việc vào thành, trong thành ta đã bố trí người tiếp ứng cho ngươi, ngay cả trong hoàng cung cũng có, ngươi thấy trên eo ai có buộc đai đỏ thì tức người đó là người của phái Quạ Đen, ngươi có thể sai khiến bất cứ lúc nào"

"Cảm ơn" Hần quay đầu nhìn chu đình dương: "Tạm thời nhờ ngươi chăm sóc cho Tiểu Mị giúp ta một chút"

"Muội....."

Nàng định mở miệng, đã bị ánh mắt hần ngăn cản: "Tiểu Mị đêm nay không được tranh giành với ta, có biết cái gì gọi là 'không còn nhiều thời gian' không?"

Chu Tĩnh Dương đành phải nuốt những lời muốn nói xuống: "Muội nghe lời Vương gia"

Hoàng Phủ Mông cười, đưa tay yêu thương mơn chớn gương mặt nàng: "Ngoan"

Nhưng đến nửa đêm hần vẫn chưa vào thành, kinh thành có bốn cửa chính là Đông, Nam, Tây, Bắc, ngoài ra còn có bốn cửa phụ là Đông Nam, Đông Bắc, Tây Nam, Tây Bắc. Hoàng Phủ Đông đã nhận được mật tin, biết là hần muốn vào thành, vì thế liền phái người âm thầm tiếp quản cổng phụ Tây Nam, hần dẫn theo hơn mười người tùy tùng, vô cùng cẩn thận trông giữ cổng phụ vào thành này.

Sau khi Chu Tĩnh Dương đứng từ phía xa ngoài thành nhìn Hoàng Phủ Mông vào thành, trong lòng liền cảm thấy lo lắng không yên, sợ xảy ra sự cố gì đó.

Cả một ngày trôi qua, nhưng vẫn không có bất cứ một tin tức gì truyền về, nàng bắt đầu đứng ngồi không yên.

Lưu Thu Hoàng trấn an nàng: "Không có động tĩnh gì chính là tin tốt nhất, còn nếu Mông Vương bị bắt giữ, tất nhiên tin tức sẽ rất nhanh chóng lan truyền, bởi vì bây giờ người muốn bắt hần nhất chính là loạn đảng của Thái tử, chỉ cần ở trong đó Thái tử đắc thủ, sẽ mượn tội mưu phản mà nhốt Mông Vương vào nhà lao"

Nàng nghe xong trong lòng càng cảm thấy nguy hiểm, lo lắng nhưng chỉ có thể không ngừng đi lại ở định núi ngoài thành.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì trong lòng nàng vô cùng lo lắng, nên đã thức dậy từ rất sớm.

Bọn họ ẩn nấp trên một ngọn núi nhỏ ngoài kinh thành, chỉ dựng mấy cái lều nhỏ, nếu như không lên núi sẽ không thấy được bọn họ, nàng và Lưu Thu Hoàng ở cùng trong một cái lều, nhưng vừa mới tỉnh dậy đã không nhìn thấy tỷ Thu Hoàng, lại nghe thấy giọng nói của nàng ấy vang lên từ phía ngoài lều, hình như là đang cãi cọ với người nào đó.

"Không được, ta nhất định phải về nhà một chuyến" nghe qua cảm thấy giọng nói của Lưu Thu Hoàng vô cùng khẩn trương

Chu Tĩnh Dương dụi dụi mắt, thầm nghĩ: chẳng nhẽ trong nhà Thu Hoàng tỷ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Bây giờ ngươi không thể trở về, ngươi quên những lời Mông Vương dặn rồi sao? Nếu ngươi vào thành, có thể sẽ làm bại lộ hành tung của hần" Giọng nói trầm thấp đanh thép của Hàn Thông vang lên

"Ngươi nhất định có cách làm cho ta vào được thành đúng không?" Lưu Thu Hoàng thành khẩn nói: "Hai tháng nay cha mẹ ta không có gửi bức thư nào cho ta cả, vừa rồi ta hỏi qua người ở dưới núi vừa ra khỏi thành mới biết, những lời bọn họ nói ngươi cũng đã nghe thấy rồi đó, xung quanh nhà ta đều có quân lính bao vây, tất cả mọi người trong nhà đều bị giam lỏng. Thử hỏi mà xem, nếu không có chuyện lớn gì xảy ra, làm sao mọi người trong nhà ta có thể bị nhốt như vậy chứ? Đây chắc chắn không phải là ý của Hoàng thượng, nhất định là do lũ loạn đảng của Thái tử gây ra, mà loạn đảng của Thái tử hoàn toàn có bản lĩnh này, phong tỏa phủ đệ của một vị quan nhất phẩm, chắc chắn trong kinh đã có chuyện lớn xảy ra"

"Trong kinh có chuyện lớn gì, thì đã có Mông Vương lo rồi"

"Nhưng người nhà của ta cũng bị liên lụy trong đó! Hàn Thông, đổi lại là người, ngươi có thể khoanh tay đứng nhìn sao?"

"Nếu là ta, ta sẽ bình tĩnh phân tích, cân nhắc tình hình. Thu Hoàng, từ trước đến nay ngươi là một người rất bình tĩnh cơ mà, sao lần này ngươi lại mất bình tĩnh như vậy?"

"Ta tự nhận bản thân mình là một người bình tĩnh, nhưng đó là những chuyện không liên quan đến ta. Hàn Thông.... Bây giờ ta cần ngươi nên hiểu cho ta, ngươi nên đứng về phía ta....."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Chưa từng nghe thấy Thu Hoàng tỷ dùng giọng đó để nói chuyện, không chỉ ôn nhu dịu dàng như nước, mà trong đó còn đầy sự giãy dụa và thống khổ, nghe thấy sự đau thương trong lòng Thu Hoàng, vì thế nàng lao ra khỏi lều, lớn tiếng nói: "Muội đi cùng tỷ"

Hai người ở ngoài lều đều giật nảy người, lúc này Chu Tĩnh Dương mới nhìn thấy rõ trên mặt Lư Thu Hoàng còn có nước mắt nữa, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tỷ ấy khóc, vội vàng chạy tới lau khô nước mắt giúp nàng ấy.

"Tỷ Thu Hoàng, muội vào thành cùng tỷ, dù sao muội cũng không đợi nổi nữa, muốn chết thì cùng nhau chết"

Lư Thu Hoàng nhìn về mặt kiên quyết của nàng, ngược lại nín khóc mỉm cười: "Không phải từ trước tới giờ muội đều kiêu kị không nói mấy lời này sao?"

Chu Tĩnh Dương vội vàng đưa tay che miệng mình lại, xấu hổ nói: "Muội sốt ruột quá nên quên mất"

Hàn Thông nhìn hai người phụ nữ, bất đắc dĩ thở dài: "Gặp phải phụ nữ bướng bỉnh, thật sự là giống như thư sinh gặp lính vậy, xem ra ta không ngăn cản nổi hai người! Được rồi, ta đưa hai người vào thành, nhưng hai người ngoan ngoãn cái gì nhất nhất đều phải nghe lời ta nói đó"

"Được"

Nghe hai người phụ nữ trả lời vô cùng thẳng thắn, hắn lại cười khò lắc đầu: "Hi vọng sau này Mông Vương biết chuyện hắn sẽ không làm thịt ta"

Bọn họ vẫn tiến vào từ cổng phụ phía Tây Nam vào thành, Hàn Thông tìm một chiếc xe ngựa để cho các nàng ngồi vào trong đó, còn bản thân mình lại cải trang thành một người đánh xe.

Hai người phụ nữ lặng lẽ vén màn xe lên một chút nhìn quang cảnh bên ngoài. Trên đường phố xem ra vô cùng yên bình, những người trên đường vội vàng đi lại, không ai nói chuyện với ai, cũng không nghe thấy bất kỳ một tin tức gì

"Xem ra hành tung của Mông Vương vẫn chưa bị bại lộ" Lư Thu Hoàng thở nhẹ ra nói

Trong lòng Chu Tĩnh Dương cũng thoáng an tâm một chút

Hàn Thông không có đánh xe ngựa đến Lư phủ ngay, mà lại tùy tiện đi lại vòng quanh trong thành hơn một canh giờ, mới đi đến đối diện một quán rượu gần Lư phủ rồi dừng lại, nhỏ giọng nói với Thu Hoàng: "Hai người đi vào quán ăn một chút gì đi, để ta đi xung quanh nhà người tìm hiểu một chút"

Lư Thu Hoàng đồng ý, kéo Chu Tĩnh Dương đi vào quán rượu, tiểu nhị của quán rượu chạy ra chào đón hai người, dẫn hai người tới một cái bàn trống không bên cạnh, Thu Hoàng cảm thấy lo lắng không yên, lại chọn một bàn gần chỗ góc khuất.

Không nghĩ tới ông chủ quán lại nhận ra nàng ấy, từ xa liền vội vàng chạy tới, cười nói: "Đại tiểu thư cô trở về kinh thành từ bao giờ vậy? Không phải cô đến Thất Đài cùng với Mông Vương rồi hay sao?"

Trong lòng Lư Thu Hoàng thâm kinh hãi, liếc mắt nhìn ông chủ quán ra hiệu: "Ta chỉ ngồi ở đây một chút, ông bận việc cứ làm đi"

Ông chủ quán cũng coi như là thông minh, lập tức hiểu ý, xoay người tránh đi.

Chu Tĩnh Dương nhỏ giọng căng thẳng nói: "Ông chủ quán làm sao có thể nhận ra tỷ vậy?"

Thu Hoàng nhíu mày: "Tỷ cũng không nhớ nữa, trước đây mẹ tỷ thích ăn canh cá Lư ở đây nhất, tỷ tự mình tới đây mua hai lần, không nghĩ ông chủ quán vẫn còn nhớ rõ như vậy"

Tỷ có định hỏi ông chủ quán một chút về tình hình nhà tỷ không?"

"Không thể hỏi, nếu mà hỏi, liền tỏ ra bây giờ tỷ không thể về nhà được, sẽ có phiền phức"

Hai người ngồi ở trong quán tràn đầy tâm sự, cũng không dám nói thêm cái gì, nhưng mà rất nóng lòng chờ Hàn Thông trở lại, nhưng mà đợi một lúc lâu cũng không thấy hắn ta trở về.

Lư Thu Hoàng cảm thấy hơi lo lắng ngồi không yên, đứng dậy nói: "Chúng ta trở lại xe ngựa trước đã, tạm thời tỷ sẽ đánh xe, chúng ta ra khỏi thành trước, tỷ cảm thấy có gì đó không ổn"

Hai người vừa mới đi ra tới cửa, đã có người hô lớn: "Bao vây quán rượu này lại cho ta"

Ngay sau đó một nhóm người cầm đao kiếm bước vào, tên dẫn đầu liếc mắt nhìn Lư Thu Hoàng một cái liền vui vẻ, "Lư đại tiểu thư, quả nhiên là cô ở trong này"

Lư Thu Hoàng lập tức nhận ra kẻ đó chính là thuộc hạ thân tín đắc lực nhất của Thái tử - Thượng thư Bộ Lễ Phác Thịnh Trí. Bộ Lễ chưa bao giờ chịu trách nhiệm bất người, vậy mà hôm nay hắn ta lại dẫn theo rất nhiều quân lính đến bao vây quán rượu, mục đích rất rõ ràng.

Theo bản năng Lư Thu Hoảng liền đứng sang bên cạnh, nàng muốn thu hút sự chú ý của đối phương lên bản thân mình, đồng thời đưa một bàn tay ra phía say vậy vậy, ra hiệu cho tiểu nha đầu nhanh chóng chạy trốn

Đứng ở một góc, hơn nửa người của Chu Tĩnh Dương được người đứng phía trước che chắn, nàng nghe giọng nói của đối phương liền biết sự việc không ổn, lúc này phát hiện cửa sổ bên cạnh đang mở ra, nàng liền bám chặt rồi leo lên khung cửa sổ, nhún người nhảy ra ngoài

Binh lính bao vây quán rượu phát hiện có người trốn ra ngoài, lập tức đuổi theo.

Chu Tĩnh Dương cũng không phải mù quáng mà chạy lung tung, nàng bỏ chạy về phía phủ của Mông Vương, vừa chạy vừa tìm kiếm bốn phía xem có gặp bóng dáng người quen nào không

Đột nhiên nàng vấp một cái, bước chân dừng lại, đúng lúc có một vài tên binh lính đuổi tới sau lưng nàng, áp chế nàng, nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hàn Thông đang chạy tới từ đường phố đối diện, nàng vội vàng lớn tiếng nói: "Thu Hoảng tỷ đang ở trong tay bọn chúng! Đối phương người đông thế mạnh!"

Nàng cố gắng lớn tiếng hét lên về phía không có Hàn Thông, hấn lập tức đứng lại, mà những tên đang bắt giữ nàng lúc này cũng không biết nàng đang quát to cho ai nghe, nhìn khắp nơi, cũng không nhìn thấy người nào đáng khả nghi, bèn dẫn nàng đi trước.

Phác Thịnh Trí đang ở trong quán rượu lúc nhìn thấy nàng bị dẫn tới, nụ cười càng thêm đắc ý.

"Công chúa Trung Nghĩa, một năm nay Hoàng thượng rất trông mong cô trở lại kinh thành, cuối cùng cô cũng trở lại rồi!"

Trong giờ phút này tâm tư của Thu Hoảng đã chìm đến tận đáy cốc, Chu Tĩnh Dương đứng ở bên cạnh nàng ấy, nhỏ giọng nói: "Muội vừa nhìn thấy đại ca Hàn, nhất định Vương gia ấy sẽ kêu Mông Vương tới cứu chúng ta"

Lư Thu Hoảng vừa định an ủi nàng vài câu, đột nhiên bị một người dùng khăn bịt kín mũi miệng, trong nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, Hoàng Phủ Mông đang ở trong hoàng cung.

Ngay sau hôm vào kinh thành, không hề bị ai phát hiện, hấn âm thầm ở trong thành quan sát suốt cả một ngày, rạng sáng mới lặng lẽ vượt tường vào cung, trước lúc bình minh đã lên được nào cung Ngọa Long của phụ hoàng.

Phía ngoài cung Ngọa Long binh lính canh gác tầng tầng lớp lớp, không phải là người của Bộ Binh, cũng không phải là cấm vệ quân trong hoàng cung, Hoàng Phủ Mông chớp mắt nhìn nhìn, hình như là đó là binh lính đóng ở kinh thành của Nhạc Hải Sơn, hấn ta cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, nhưng con gái hấn ta lại là Thái tử phi, hấn ta vào hoàng cung đảm nhiệm việc canh gác, trong đó nhất định là che giấu một bí mật trọng đại.

Không đi vào từ cửa chính, hấn biết có một mật đạo đi thông qua cung Ngọa Long ít người biết tới, cửa vào mật đạo ở phía bắc ngay trong Tầng Thư Lâu (kiểu như là thư viện) đối diện với cung Ngọa Long, vì thế hấn lên vào đó trước tiên, thuận lợi tìm được lối vào của mật đạo, sau đó từng bước một tiếp cận cung Ngọa Long, cuối cùng dừng lại ở phía dưới lòng đất của cung Ngọa Long.

Ở trong mật đạo, hấn có thể nghe rõ được những lời nói ở phía trên mặt đất, hấn nghe thấy Hoàng Phủ Thiện đang khổ tâm khuyên nhủ phụ hoàng....

"Phụ hoàng, từ trước đến nay nhi thần cũng không có đại ác, người hà tất phải làm nhi thần khó xử? Mặc dù gần đây ở Bộ Lễ và Bộ Lại có một chút vấn đề, là do nhi thần làm việc thiếu cẩn trọng, nhưng mà không nên chỉ vì như vậy mà phế bỏ nhi thần, tất cả người trong thiên hạ, ai có thể biết được sự oan uổng này của nhi thần chứ? Người làm cho nhi thần sau này phải làm người như thế nào đây?"

"Có oan uổng hay không, trong lòng ngươi rõ ràng nhất" Nghe giọng nói giả nua của Hoàng Phủ Bác, hoàn toàn không tức giận: "Trẫm giao Bộ Lại cho ngươi đảm nhiệm, là muốn cho ngươi có sự rèn luyện kinh nghiệm, không cần ngươi phải hiền lành, nhưng không nghĩ tới việc ngươi vẫn tiếp tục dung túng cho thuộc hạ, làm cho bọn chúng càng ngày càng táo tợn, cùng một giuộc. Trẫm đã cho ngươi thời gian, nhưng ngươi không chịu sửa đổi, trẫm đành phải tự mình ra tay vậy"

"Phụ hoàng nói như vậy, rõ ràng là thiên vị nhị đệ, thuộc hạ của nhị đệ cũng có hành động tham ô, vì sao phụ hoàng không trừng phạt nhị đệ, còn giao cho hấn đội quân hùng hậu? Năm đó hấn cầm đao ép vua thoái vị, sau đó lại kháng lệnh không trở về, rõ ràng là có ý tạo phản, phụ hoàng vẫn như cũ không truy cứu, mặc kệ, phụ hoàng bất công như vậy, nhi thần không phục"

"Ngươi không phục? Vậy để trẫm nói cho ngươi được rõ ràng. Từ trước đến nay nhị đệ của ngươi đều chinh đồn thuộc hạ của mình rất nghiêm minh, mặc dù vẫn có và người ở dưới quyền hấn tham tài tham vật, nhưng nếu Mông nhi biết, nhất định sẽ xử lý trước, âm thầm báo cho trẫm biết, rồi cầu xin tha tội cho người đó. Hấn đối với người trong nhà có tình có nghĩa, hết lòng giúp đỡ quan tâm, còn ngươi thì sao? Bị trẫm điều tra phát hiện ra hành động của bộ lại, liền ném đá xuống giếng, chỉ sợ người khác liên lụy tới ngươi, thủ đoạn tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy, sau ngày nếu có đăng cơ, không biết sẽ có biết bao thân tử sẽ phải chết oan dưới tay ngươi?"

Dừng lại một chút, Hoàng Phủ Bác liên tục thở dốc, lại trầm giọng nói: "Chuyện ép vua thoái vị năm đó, đơn giản là vì Mông nhi sợ rằng Bộ Lại sẽ rơi vào tay thuộc hạ cũ của ngươi, đến lúc đó những kẻ thân tín của ngươi sẽ mượn cơ hội điều tra trả thù những người liên quan, cho nên cầm đao đến gặp ta, nói thay vì để cho thuộc hạ của hấn phải chịu vũ nhục, thà rằng hấn chết đi, không ngờ tới việc này sẽ bị lan truyền, mà lại bị lan truyền đến mức biến dạng như vậy. Người cho là trẫm không biết gì hết sao, rốt cuộc là ai rêu giao tin đồn đó sao? Thiện nhi, chuyện ngươi khiến cho trẫm phải thất vọng đâu chỉ có một chuyện đó đâu..."

Leng keng một tiếng, giống như là có cái gì đó bị đập vỡ trên mặt đất vậy, rất lâu sau, cũng không nghe thấy bất kỳ một động tĩnh nào trong phòng nữa.

Hoàng Phủ Mông đợi rất lâu, sau đó đưa tay lên đỉnh tảng đá nhẹ nhàng gõ ba tiếng, tiếp đó lại nghe thấy tiếng phụ hoàng mở miệng: "Trong điện lạnh quá, chuyển một cái lò sưởi tới cho ấm, phải là lò sưởi có ba đỉnh"

"Nhưng mà Thái tử điện hạ nói bên cạnh Hoàng thượng không thể không có ai, muốn nô tỳ....."

"Trẫm vẫn còn chưa có chết đâu" Hần bỗng nhiên lớn giọng quát một tiếng: "Tên Hoàng Phủ Thiện đó đã không còn là Thái tử nữa rồi! Muốn ép vua thoái vị tạo phản sao? Trẫm còn muốn xem xem hần có bản lĩnh hành thích cha mình hay không"

Cung nữ bị dọa chạy đi, Hoàng Phủ Bác chắc chắn xung quanh không còn ai, mới lặng lẽ nhấn cơ quan ở đầu giường, một tảng đá từ từ mở ra, Hoàng Phủ Mông từ phía trong đi ra.

"Đứng ở phía sau tấm rèm rồi nói chuyện" Hần nhỏ giọng nói.

"Phụ hoàng muốn nhi thần lập tức dẫn binh cứu giá?" Hoàng Phủ Mông nhỏ giọng hỏi.

"Không cần.... Thiện nhi cho rằng giam lỏng trẫm ở đây, hần có thể muốn làm gì thì làm, tội nghiệp cho hần từ trước đến nay đều không hiểu, mấy quân lính hần đang nắm trong tay kia có thể làm nên đại sự gì sao? Chỉ là những người khác không có ý chỉ của ta, chắc tạm thời sẽ không lộn xộn đâu" Hoàng Phủ Bác bị giam lỏng trong cung, nhưng sự uy nghiêm vẫn như cũ không hề bị suy giảm.

"Long thể của phụ hoàng có khỏe không?" Hần cảm thấy giọng nói của phụ hoàng hần đã suy giảm rất nhiều so với trước kia.

"Một năm trước, thái y chuẩn đoán bệnh nói cơ thể trẫm có bệnh, trẫm không muốn nói cho các người biết, lúc ấy thái y nói trẫm có thể sẽ không sống quá ba tháng, nhưng người xem, trẫm đã kiên trì đứng vững suốt cả một năm đó sao"

Hoàng Phủ Mông sững sốt đột nhiên quỳ xuống: "Phụ hoàng, nhi thần bất hiếu, chưa từng chăm lo cho sức khỏe của phụ hoàng, hơn nữa còn tạo ra không ít phiền toái chọc giận phụ hoàng"

Hoàng Phủ Bác âm thầm cười cười: "Trẫm cũng không phải là người cha tốt, thường ngày không có ôn tồn hòa nhã với người, nhưng trong lòng ta thực sự coi trọng người nhất, người nên hiểu điều đó"

"Nhi thần hiểu ạ"

"Trẫm vẫn luôn không mở miệng nói thay đổi lập người lên làm Thái tử, là muốn để cho sau ngày khi người đăng cơ không có bất kỳ một lời đàm tiếu nào, dù sao phía sau Thái tử cũng còn có cả một nhóm người giúp đỡ, tuy rằng người rất quyết đoán, nhưng muốn thu phục chúng, vẫn phải tiến hành từng bước từng bước một, trước hết trẫm giúp người tạo một con đường rút lui tốt nhất, hôm nay trẫm đã chọn ra những tên quan đầu sỏ gây ra chuyện mà thôi, như vậy, cũng không có người giúp Thái tử đưa ra những ý kiến xấu xa."

"Bây giờ người có thể đến Bộ Binh, Đông nhi đang chờ tin của người ở đó, ta biết người chắc chắn không nhận được mà trở về kinh thành, ta đã bảo Đông nhi phải kiên nhẫn chờ đợi, chờ người dẫn theo quân lính trở lại, liền trực tiếp phong tỏa tám cửa thành, bao vây Đông cung, tự nhiên Nhạc Hải Sơn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ"

"Phụ hoàng, nhi thần đưa người rời khỏi cung trước đã"

"Trẫm sẽ không đi, trẫm muốn ở lại đây, nếu trẫm bỏ đi, chẳng khác nào vứt bỏ hoàng cung chạy trốn sao? Tại sao trẫm phải bỏ trốn? Chẳng lẽ người cho rằng đại ca người thật sự có gan đến mức dám giết trẫm sao?"

hoàng Mông phủ khẽ cắn môi: "Vậy, nhi thần tuân mệnh"

"Còn nữa..... tiểu nha đầu Tĩnh Dương kia, có phải là đi theo người không?"

Hần cười khò: "Phụ hoàng đoán được?"

"Nếu trong lòng người không có nàng, sẽ không có khả năng vì nàng mà nhiều lần chống lại lệnh kim bài, người liên tục ngăn chặn ba tấm kim bài, trẫm liền hiểu, cũng không biết tiểu nha đầu ngốc nghếch kia có chỗ nào tốt, người trăm tuyến nghìn trọng vậy mà lại nhìn trúng nàng"

"Phụ hoàng nên hiểu bốn chữ này 'tình hữu độc chung'." (câu này không hiểu là gì nên mình giữ nguyên)

"Hừ"

"Phụ hoàng, nhi thần đi trước làm việc ạ"

"Đi đi"

Hoàng Phủ Bác hơi hơi nhắm mắt lại, sau đó nhấn cơ quan xuống, sau khi nghe tiếng đá xanh chậm rãi đóng lại, đúng lúc có một vài cung nữ đang khó khăn khênh vào trong điện một cái lò sưởi vô cùng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Hoàng Phủ Đông nóng nảy bất an đi qua đi lại, tướng lĩnh gấp gấp hỏi: "Vương gia đưa tin cho điện hạ còn chưa hồi âm sao? Mất thấy tinh thể bên trong thành ngày một chất chề hơn, bằng không trước tiên chúng ta cùng thái tử trở mặt đi, mặc kệ ra sao, ngài là con trai của bệ hạ, liên tục bảy ngày không thể vào cung bái kiến, nhất định là có vấn đề, Nhạc Hải Sơn hẳn dựa vào cái gì tiếp quản trong cung cấm phòng?"

"Người cho rằng ta không muốn ra tay ư?" Hắc lạnh lùng nói: "Kiếm còn trong vỏ của ta một ngày so một ngày còn muốn nhảy ra, nhưng không có sự phân phó của nhị ca, ai dám hành động thiếu suy nghĩ? Người dám đeo trên lưng tội danh phản quốc mạo phạm làm loạn sao?"

"Ta dám!"

Một câu nói vang vang có lực đột nhiên vang lên, khiến mọi người trong hành lang toàn thân chấn động, vui mừng nhìn Hoàng Phủ Mông từ ngoài cửa ngang tàng đi vào.

"Nhị ca!" Hoàng Phủ Đông lập tức nhào qua, bắt lấy bờ vai hắn: "Chúng ta đều đang đợi tin tức của ngươi, không nghĩ tới thế nhưng ngươi lại trở về."

"Lúc ta đem Binh bộ giao cho ngươi xử lý, thật không nghĩ đến lại để cho ngươi quản thành bộ dáng này, ngay cả người của Lại bộ cũng dám bỏ lên đầu chúng ta đi?" Hắc nhướn mày, khinh thường chất vấn.

Mặt Hoàng Phủ Đông đỏ lên, cúi đầu phân trần: "Không phải ta sợ bọn họ, là phụ hoàng vẫn dần dần, không cho ta làm khó bọn họ."

"Được rồi, ngươi cũng đừng lo nữa, ta biết ngươi nhấn đến sốt ruột, hôm nay liền làm cái kết thúc đi."

Hoàng Phủ Mông đi lên ghế chủ ngồi xuống, thuận miệng sai khiến: "Lộ Hoàng, ngươi mang theo 3000 người, chia hai phe đi về bốn cửa thành phía Đông Nam, nếu có người ngăn cản, thì nói là chỉ thị của Mông Vương, người nào ngăn cản, giết không cần hỏi."

"Tiểu Hắc, ngươi mang theo 3000 người, chia hai phe đi về bốn cửa thành phía Tây Bắc, cứ làm như vậy. Không cần nói lời vô nghĩa, ta không muốn làm trễ nãi thời gian. Tần Chính, ngươi mang theo 2000 người, đi canh chặt Lễ Bộ, bắt luận người nào trong Lễ Bộ cũng không cho ra vào. Lão Tứ, ngươi mang theo 1000 người vào hoàng cung, đem bọn Nhạc Hải Sơn cáo mượn oai hùm dẫn đến kia đánh ra Hoàng Thành cho ta, đừng đập hư mảnh đất này, sau đó canh kỹ phụ hoàng, không cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu lão nhân gia ông ta."

Quản chúng bên trong đại thất đều kích động, mọi người hoan hô linh mệnh, đi xuống điểm binh phái quân đi.

Hoàng Phủ Đông lúc đi, hỏi: "Nhị ca, ngươi ở lại chỗ này chờ tin tức sao?"

"Không, ta còn phải đi gặp một người quan trọng, trước mắt hắn có lẽ cũng đang chờ gặp ta."

"Người nào?"

Hoàng Phủ Mông cười sâu xa một tiếng: "Thái tử."

Chu Tinh Dương và Lưu Thu Hoàng hiện giờ đều ở bên thái tử.

Sau khi bị người dùng mê hương hun bất tỉnh rồi mang tới trước mặt Hoàng Phủ Thiện, Chu Tinh Dương bị một chậu nước lạnh dội lên người thì nàng rùng mình một cái, cơ hồ là lập tức tỉnh táo lại.

Vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy thái tử ngồi ở đối diện với sắc mặt khó coi nhìn nàng chăm chăm, lại nhìn bên cạnh, Lưu Thu Hoàng cũng chậm rãi từ dưới đất đứng lên, cũng chật vật như nàng.

"Hai người các ngươi, rốt cuộc ai là nữ nhân của Hoàng Phủ Mông?" Hắc gần từng chữ hỏi.

"Là ta!" Lưu Thu Hoàng bật thốt lên: "Điện hạ vì sao phải hỏi một câu ngu xuẩn như vậy? Ta là vị hôn thê của Mông Vương, trong lòng của Mông Vương chỉ có ta."

"Vậy sao?" Hoàng Phủ Thiện hừ lạnh: "Nếu hắn thật quan tâm ngươi như vậy, vì sao trước ngày thành thân mang ngươi rời đi, một đi chính là hơn nửa năm, ngay cả cái danh phận cũng không cho ngươi?"

"Người lớn hai nhà đều không ở, không người nào chủ hôn cho chúng ta, Mông Vương đi bảy đài trước thời gian bởi vì biên quan có chuyện, ta không nỡ cách xa hắn, cho nên cố ý đi theo, chỉ đơn giản như vậy."

"Không đúng." Chu Tinh Dương chợt mở miệng: "Thu Hoàng tỷ, chuyện khác ta không cùng tỷ tranh, nhưng chuyện của Mông Vương, ta không cho

người khác cùng ta tranh." Hai mắt trong sáng vô tư như dòng suối xanh nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Thiện : "Ta mới là nữ nhân mà Mông Vương thích nhất."

"Thực thú vị, nếu mà ta đàn một chút, sẽ cho rằng các ngươi đang tranh giành tình nhân, nhưng ta cũng không phải kẻ ngu, đừng cho rằng ta không nhìn ra các ngươi đang che chở lẫn nhau." Hắn dùng lực kéo Lưu Thu Hoàng, "Có biết ngươi làm sao bị tìm ra không? Tất cả cửa tiệm của nhà ngươi trong ba con đường, ta đều nhấn lại, chỉ cần thấy ngươi, liền đến báo cáo với Lễ Bộ, phần thưởng trăm lượng hoàng kim, dưới trọng thưởng tất có dũng phu, dũng không?"

Nàng khẽ mỉm cười : "Cám ơn điện hạ để mắt ta như vậy, trăm lượng hoàng kim đổi ta một mạng, xem như không ít."

Chu Tinh Dương lập tức lật ngồi dậy : "Đừng làm khó Thu Hoàng Tỷ, người ngươi phải bắt là ta!"

"Hớ? Nha đầu ngươi sao?" Hoàng Phủ Thiện hất Lưu Thu Hoàng ra, ngồi xổm trước người nàng, một tay nắm cằm nàng : "Ta thật sự không nhìn ra ngươi có chỗ nào đặc biệt, đáng người không đẹp, đầu cũng ngầy ngốc, chỉ bằng một cổ ngầy ngốc trung thành mới lấy được vài phần kính trọng của lão Nhị, người khác đều nói hắn có tư tình với ngươi, ta làm sao cũng không tin hắn sẽ coi trọng ngươi?"

Nàng không sợ lại nghe ánh mắt khiêu khích khinh bỉ của hắn : "Hắn tại sao phải để ý ta, ta không cần giải thích cho thái tử, ngươi vẫn cao cao tại thượng, ta trước kia luôn sợ ngươi, bởi vì ta biết ngươi không thích ta, cho nên ta luôn cách xa ngươi, nhưng bây giờ ta không sợ ngươi, bởi vì ta biết ngươi không phải là người tốt, trong lòng ngươi chỉ muốn làm thế nào đi tổn thương người khác, Mông Vương từng nói, người như vậy thật ra là hèn nhất nhất."

Hoàng Phủ Thiện đột nhiên nổi giận, một cái tát đánh vào mặt nàng : "Chớ mở miệng một tiếng là Mông Vương các ngươi, Hoàng Phủ Mông đời này đều xem thường ta, hắn cho rằng ta không dám giết người phải không? Được, ta liền giết một người cho hắn xem một chút! Ta biết rõ hắn bây giờ đang ở trong kinh thành, nếu ta chụp được nữ nhân hắn yêu mến nhất, hắn lại lên mặt cho ta xem, ta lại muốn nhìn hắn thấy nữ nhân yêu mến lúc sắp chết thì thế nào? Người tới, đem các nàng treo lên đầu thành!"

Chu Tinh Dương và Lưu Thu Hoàng bị người tách ra, đẩy vào trong lồng sắt nhỏ, rồi mang ra cửa phòng. Lúc này mới biết thì ra họ không phải ở Đông cung, mà đang trên tường thành của tòa nào đó.

Dưới tường thành, nàng nghe được có người lớn tiếng kêu : "Mông Vương có lệnh, việc phòng thủ thành này do Binh bộ tiếp nhận, người nào ngăn cản, giết không cần hỏi!"

Hoàng Phủ Thiện đi lên trước, lớn tiếng nói : "Ta - Hoàng Phủ Thiện ở nơi này, kẻ nào dám giết ta?"

Hắn dù gì cũng là thái tử tiền nhiệm, cho dù bị phế cũng là hoàng tử. Trong lúc nhất thời dưới thành không ai dám lên tường thành cứu người, vung tay lên, hắn ra lệnh : "Treo ngược lên!"

Chu Tinh Dương và Lưu Thu Hoàng lập tức bị treo lơ lửng bên tường thành, một sợi dây thô chính là lực duy nhất chịu đựng lồng sắt.

Hoàng Phủ Thiện một tay cầm đao, đứng bên chỗ nhô lên của tường thành nhìn xuống phía dưới quát : "Đi tìm Mông Vương của các ngươi! Hắn muốn cứu người? Thì để cho hắn chọn một! Người còn lại, chính là quà tặng ta đưa cho hắn dâng cơ!"

Hoàng Phủ Mông tới dưới thành thì có người kéo hắn đến một góc.

"Mông Vương, trước tiên ngươi đừng hiện thân, thái tử đã điên rồi."

Hắn xoay người thấy rõ người nọ là Hàn Thông, không khỏi giận dữ : "Ta bởi vì tin ngươi mới đem hai người ta quan tâm nhất giao cho ngươi bảo vệ, kết quả ngươi làm thế nào? Ai cho ngươi dẫn các nàng tới?"

Hàn Thông cũng rất là ảo não : "Ngươi biết hai nữ nhân này có bao nhiêu khó lay chuyển không? Một đêm không có tin tức của ngươi, chết sống đều muốn vào thành, ta ngăn cũng không ngăn được, nhưng cũng là lỗi của ta. Mới vừa rồi ta đi hỏi thăm tin tức của ngươi, chỉ đi ra một lát, không nghĩ tới đã có người tố cáo chỗ ở của các nàng, bị thái tử bắt được."

"Hoàng Phủ Thiện can chính là ta, ta đơn độc đi gặp hắn." Hoàng Phủ Mông không rảnh cùng hắn tán dóc chuyện khác, bởi vì hắn đã thấy Chu Tinh Dương và Lưu Thu Hoàng bị treo ngược bên tường thành, trong lòng nóng như lửa đốt.

"Mông Vương, chuyện hôm nay ta cũng có trách nhiệm, ta tất nhiên muốn cùng ngươi cùng nhau giải quyết." Hàn Thông vội về mặt kiên quyết : "Trước mắt tâm tình của thái tử điên hạ rất kích động, hắn tự biết đại thế đã qua, chuyện gì cũng làm ra được. Ngươi nếu muốn bằng sức một mình đồng thời cứu Thu Hoàng và Chu cô nương, chỉ sợ rất khó."

Hoàng Phủ Mông cố gắng bình tĩnh lại suy nghĩ một hồi, vừa nhìn về phía hắn. "Ý của ngươi?"

"Tường thành này rất cao, nhưng cũng không phải không leo lên được. Đội ngũ của Vương gia đã khống chế được bốn phía cửa thành. Lúc này, ta hi vọng Vương gia ngài có thể từ phía sau cùng thái tử điên hạ nói chuyện, dẫn dắt đi sự chú ý của hắn, sau đó ta mượn cầu thang tường thành trước mặt leo lên. Chỉ cần chế trụ được thái tử, thì có thể cứu hai người bọn họ ra."

Hắn lại suy nghĩ một chút, gật đầu nói : "Được, nhưng ngươi phải cẩn thận, đừng kinh động đến hắn. À phía dưới cái lồng đó vẫn là nghĩ biện pháp lót vài thứ, ngộ nhờ rơi xuống, không thể để cho hai người bọn họ chịu khổ."

Hàn Thông cười một tiếng: "Vương gia yên tâm, nếu họ rơi xuống, ta biết bay thân qua ngăn ở phía dưới."

"Người có thể cùng cứu hai người sao?" Hoàng Phủ Mông cũng theo hấn cười cười, sau đó cười quỷ dị hỏi: "Người muốn cứu người nào nhất, cho là ta không biết ư?"

Hấn sững sốt, sau đó cười khổ: "Thế nhưng không lừa được con mắt của ngài."

Hoàng Phủ Mông vỗ vỗ bờ vai của hấn: "Ta thua thiệt Thu Hoàng không ít, chỉ là không biết nên đi nơi nào tìm một người tin cậy chăm sóc nàng một đời một thế, đối với người, ta mặc dù còn có bản khoán, nhưng Nhưng nếu Thu Hoàng đã chọn người, ta sẽ chúc nàng."

"Nàng. Còn không tính là chọn ta, nhưng mà ta đã chọn nàng rồi." Trong mắt Hàn Thông lóe ra ánh sáng rực rỡ dịu dàng.

Ánh sáng rực rỡ này hấn đã thấy qua trong mắt của Chu Tinh Dương, không khỏi vì này mà xúc động. Tiếp đó, hấn xoay người nhìn các nàng còn trong lồng, sai bước đi về phía chân tường.

"Đại ca, đã lâu không gặp!"

Tiếng Hoàng Phủ Mông vang lên, khiến Hoàng Phủ Thiện và hai nữ nhân trên đầu thành đồng loạt chấn động.

Lưu Thu Hoàng kích động nói với Chu Tinh Dương: "Mông Vương không có việc gì, xem ra hấn đã không chế được thế cục rồi."

Nàng nhẹ nhàng thở ra: "Vây ta yên tâm." Hoàn toàn quên mình thân còn trong nguy hiểm.

Nhìn phía dưới một chút: "Nơi này cao chừng mười mấy trượng (1 trượng = 4.7 mét), thật không nghĩ tới, có một ngày ta lại bị treo ngược ở nơi này. Tinh Dương, người có sợ chết không?"

"Sợ." Nàng rất thành thực cười cười: "Nhưng vì Mông Vương mà chết, ta không sợ."

"Lồng sắt này khóa từ bên ngoài, nhưng không phải mở không ra." Lưu Thu Hoàng nhỏ giọng nói: "Nếu phía dưới có một cái thang, cho ta thêm một cây đao, ta có thể cạy ổ khóa này ra, từ phía dưới chạy đi. Haiz, thật ra thì bây giờ nói những thứ này cũng vô ích."

"Ta có đao." Chu Tinh Dương trừng mắt nhìn, cẩn thận từng li từng tí từ trong lòng ngực móc ra một thanh chủy thủ ngắn. "Mông Vương nói ta không biết võ công, đi theo hấn ra ngoài, hấn không yên lòng, luôn buộc ta mang theo cái này."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lòng của hai người cách rất gần, nàng lặng lẽ đem đao đưa tới, sau đó ngưỡng mặt lên lắng nghe tiếng Hoàng Phủ Mông.

"Đại ca, tiểu đệ từ bảy đài mang không ít đặc sản về, trong mấy tháng này, ngày đêm nhớ mong đại ca, đại ca vừa thấy mặt lại đao kiếm tương hướng, đây là vì sao?" Hấn cười híp mắt bên nói, bên chậm rãi bước lên bậc thang.

Hoàng Phủ Thiện trên cao nhìn liếc nhìn hấn, đem cây đao trong tay hướng bên cạnh duỗi một cái, gác ở dây thừng lên: "Hoàng Phủ Mông, người cứ đứng nơi đó nói chuyện, không được tiến lên một bước nữa, nếu không ta một đao chém đứt nó, hai nữ nhân của người đều hương tiêu ngọc vẫn?"

Hấn thực sự dừng lại: "Đại ca đây là làm gì? Đầu tiên là giam lỏng phụ hoàng, lại bắt nữ nhân của ta để uy hiếp, dân chúng trong thành ngoài thành nhiều như vậy, để cho bọn họ thấy được, sẽ nói ngài thế nào? Đại ca từ trước đến giờ là nhân nghĩa thái tử nhân từ nương tay trong miệng người khác, nhưng bây giờ tựa như người điên, tội gì đâu?"

Hoàng Phủ Thiện cười ác độc nói: "Hay một cái nhanh mồm nhanh miệng Mông Vương. Từ nhỏ đến lớn, người vốn là người gây sự như vậy, phụ hoàng lập ta làm thái tử trước, người liền khắp nơi cùng ta đối nghịch, cuối cùng để cho người đợi đến hôm nay, có thể thay thế được ta rồi, người tất nhiên càng thêm ngông cuồng. Nhưng mà ta lại muốn nói cho người biết, đừng tưởng rằng người có thể vừa lòng đắc chí, không gì vướng bận ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Hai nữ nhân này, hôm nay người tất nhiên phải hy sinh một, là cùng người thanh mai trúc mã - Lưu Thu Hoàng, hay nha đầu ngọc để cho người quan tâm hao tổn tinh thần, chính người chọn đi!"

"Lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, đại ca muốn ta chọn thế nào?" Hoàng Phủ Mông cắn môi, lộ ra một cái cười khổ: "Đại ca biết tình cảm của ta và Thu Hoàng nhiều năm như vậy, cũng biết ta không cho Tiểu Mị lấy chồng xa, mà không tiếc đắc tội phụ hoàng, còn bắt ta làm lựa chọn như vậy, thật là làm khó ta."

Hắn một bên nói xong, vừa dùng khoeo mắt liếc xéo thủ hạ góc đối diện, người bên kia đang lặng lẽ ra dấu tay cho hắn, hắn biết Hàn Thông lúc này đã bắt đầu trèo lên thành.

Vì không để cho thủ hạ thái tử phát hiện hành động của Hàn Thông, hắn lên tiếng hô: "Bê đảng còn sót lại của Hoàng Phủ Thiện, các ngươi cũng nghe cho rõ, chủ tử của các ngươi phạm thượng làm loạn, vọng đồ giam lỏng hoàng thượng để bảo vệ ngôi vị hoàng đế của mình, bây giờ bệ hạ đã được ta cứu, ta có khẩu dụ của bệ hạ, Hoàng Phủ Thiện đã sớm không phải là thái tử, người nào nếu theo hắn nữa, liền đối xử mưu phản như nhau, cùng nhau xử trí, chính các ngươi cân nhắc suy nghĩ, có mấy cái đầu bị chặt?"

Tùy tùng bên cạnh Hoàng Phủ Thiện, đều là tôi tớ của đông cung, đối với thái tử từ trước đến giờ đều trung thành tận tâm, nhưng nói thật, khi thánh chỉ chiêu cáo ra ngoài rằng Hoàng Phủ Thiện không còn là thái tử nữa, phản trung thành này tự nhiên cũng giảm xuống, nhưng mệnh lệnh của chủ tử, không dám không nghe theo.

Khi Hoàng Phủ Mông xuất hiện ở dưới thành thì lòng của mọi người đều căng thẳng, lòng kính sợ đối với hắn, thậm chí vượt qua đối với Hoàng Phủ Thiện, lúc này lại nghe lời nói của Hoàng Phủ Mông nữa, những tùy tùng kia cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau, lặng lẽ lui về phía sau hai bước.

Hoàng Phủ Thiện thấy thế, lập tức trong cơn giận dữ, cười nhạt vài tiếng: "Lão Nhị, ngươi thật là hung ác đó, xem ra ngươi là muốn ép đại ca đi tìm chết, được rồi, ta liền kéo người chon theo, lúc đi xuống hoàng tuyền cũng có bạn theo rồi!"

Hắn đột nhiên giơ đao lên, nặng nề bỏ xuống——

Hai nữ nhân bị vây trong lồng, vẫn khẩn trương nghe cuộc đối thoại.

Lưu Thu Hoàng dùng đao vạch ổ khóa mình trước, đang muốn đi giúp Chu Tĩnh Dương, phía dưới chợt truyền đến tiếng Hàn Thông.

"Đừng lộn xộn, trước tiên ta dẫn ngươi đi xuống."

Cửa lồng mở ra, hắn đã một tay trèo trên tường thành, một tay đưa về phía nàng.

Nàng nhỏ giọng nói: "Không được, ngươi trước cứu Tĩnh Dương ——"

"Bây giờ không phải là lúc tranh cãi." Tĩnh Dương ngắt lời Thu Hoàng, "Hắn đại ca, ngươi trước mang Thu Hoàng tỷ xuống đi."

"Hàn Thông. Ngươi nghe ta ——" Lưu Thu Hoàng còn chưa nói hết, Hàn Thông liền ngắt lời nàng.

"Khóa cửa ngươi đã mở ra, lúc này ta không thể lãng phí thời gian đi mở khóa của Tĩnh Dương nữa, tình thế phía trên thay đổi trong nháy mắt, nếu như hai người đều không đi được ta sẽ hối hận cả đời. Thu Hoàng, đi theo ta!"

Hắn không khỏi phân trần, đưa tay ôm chầm hông của nàng, tung người nhảy xuống dưới một cái, phía dưới đã chuẩn bị tốt mấy giường đệm chần lót, cho nên dù tường thành cao vút, mượn khinh công của hắn, cùng sự đàn hồi của đệm chần lót phía dưới, hai người bình an rơi xuống đất.

Nàng vội nói: "Ngươi nhanh cứu Tĩnh Dương."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hoàng Phủ Thiện trên đầu thành hung tợn một đao bổ về phía dây thừng, Lưu Thu Hoàng không khỏi lên tiếng kêu sợ hãi ——

Hoàng Phủ Mông cách trên đầu thành còn có hai mươi mấy bậc thang, khi hắn thấy lúc Hoàng Phủ Thiện nâng đao lên, lập tức phản đầu quên mình phi thân nhào tới, lấy tốc độ bình sinh chưa bao giờ có xông thẳng đến bên cạnh đại ca, nhưng đao của Hoàng Phủ Thiện đã rơi xuống, tình chuẩn chém lên dây thừng, may mắn dây thừng tương đối thô, trong lúc nhất thời chưa có đứt hoàn toàn, hắn một cước đá bay đao của Hoàng Phủ Thiện, tiếp đó tung một chưởng đánh vào ngực Hoàng Phủ Thiện, Hoàng Phủ Thiện lập tức phun ra một ngụm máu, ngã về sau.

Phó tướng bên cạnh lúc này chạy lên, giữ chặt Hoàng Phủ Thiện.

Hoàng Phủ Mông không rảnh để ý tới sự sống chết của đại ca, sợi dây thừng bởi vì không cách nào chịu đựng sức nặng của chiếc lồng, phần đứt lìa kia càng lúc càng lớn, mắt thấy sắp đứt hết.

Hắn đột nhiên nhào qua, nắm chặt sợi dây thừng, túm chặt cái lồng.

"Mông Vương. Tay của chàng."

Chu Tĩnh Dương xuyên thấu qua khe hở của tường thành có thể thấy rõ nửa người Hoàng Phủ Mông đã nằm bên ngoài tường thành, nhìn đến mu bàn tay nổi gân xanh của hắn đang khó khăn lôi kéo dây thừng bị đứt, biết mình cùng lồng sắt nặng chừng trăm cân giờ phút này đều dựa vào tay của hắn tới chống đỡ.

"Nếu kéo không được, chàng liền thả tay ra, ta biết cái này quá nặng." Nàng đau lòng nhìn chăm chăm vào tay của hắn, hận mình lúc này nhảy ra ngoài không được, không cho hắn thêm phiền toái nữa, dù chờ đợi nàng có thể là từ vong.

"Câm miệng!" Hoàng Phủ Mông cắn răng, cứng rắn nặn ra hai chữ này, tiếp đó khẽ quát một tiếng, dùng sức kéo về sau, đem chiếc lồng sắt kéo lên đầu

thành.

Hắn dùng mũi chân móc bả đao mà Hoàng Phủ Thiện rơi ra, vận đủ công lực ở trên lưỡi đao, dùng sức bỗ ồ khóa ra, đem Chu Tĩnh Dương từ trong lồng túm ra, nhanh chóng ôm vào lòng.

"Tiểu Mị, về sau không được làm ta sợ như vậy nữa!" Hắn vừa tức giận vừa đau lòng mệnh lệnh, phát hiện trên người nàng ướt nhẹp, vội vàng cởi áo ngoài của mình ra bao lấy nàng.

"Ta sai rồi, về sau sẽ không bao giờ nữa, chuyện gì cũng nghe theo chàng." Nàng vội vã nhận tội, nắm lấy tay hắn nhìn: "A! Cũng mài trầy da rồi."

Hắn lấy tay ra, ôm sát nàng cười: "Lần trước nàng vì cứu ta, tay bị thương, lần này tính ta trả lại cho nàng."

Chu Tĩnh Dương ngoan cường đem bàn tay hắn kéo về, dùng tay nhỏ bé của mình nhẹ nhàng nắm tay hắn lại, dựa vào bờ vai của hắn dịu dàng nói: "Cho tới bây giờ chàng đều không thiếu ta, ta cam tâm tình nguyện muốn đem mạng của mình giao cho chàng."

"Ta dùng tướng mệnh của mình chỉ giao cho một mình nàng?" Hắn càng trầm nhẹ nói: "Bây giờ, mạng của ta ở trong lòng bàn tay nàng rồi, nàng nếu không ngoan ngoãn quý trọng, nó sẽ ngã nát bấy đấy."

"Ta sẽ dùng hết tánh mạng đi bảo vệ nó." Ánh mắt của nàng nhu hòa, nhưng giọng nói lại tỉnh táo và bình tĩnh như ngay trước mặt có thiên trọng sơn, vạn tượng hải (núi nặng ngàn, biển vạn trượng), đều không thể ngăn cản quyết tâm của nàng.

Tiền thái tử - Hoàng Phủ Thiện, bởi vì mưu nghịch làm loạn bị Hoàng Phủ Bác hạ chỉ trục xuất Đông cung, vĩnh viễn cấm ở phủ đệ của mình, danh hiệu thái tử và tất cả quyền lợi được hưởng tất cả đều hủy bỏ, một nhóm quan viên cùng hắn kết bạn quen thuộc nhất không phải bị bắt bỏ tù, chính là lưu đầy ngàn dặm, cách xa quan trường kinh thành.

Một tháng sau, hoàng thượng trong lúc hấp hối, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Mông Vương, ba ngày sau vĩnh biệt cõi đời.

Ba tháng sau Hoàng Phủ Mông cử hành đăng cơ đại điển, quốc hiệu Tĩnh Dương.

Bên hồ cá vàng trong hoàng cung, Hoàng Phủ Mông đang cùng Lưu Thu Hoàng đứng ở trong lương đình trò chuyện.

"Người nghĩ xong rồi sao? Muốn cùng Hàn Thông đi Tây Nhạc? Người kia người xác định có thể phó thác cả đời?" Hắn còn có chút không yên lòng. "Người này đột nhiên xuất hiện, nói không rõ là tới quấy rối hay là tới giúp một tay, ta cuối cùng cảm thấy đoán không ra."

Nàng cười nhạt: "Có vài người, cuối cùng cả đời người cũng chưa chắc có thể nhìn thấu, nếu là so đo một điểm này, chắc sẽ bỏ qua nhân duyên tốt của mình, trước kia ta bởi vì chỉ biết ngồi chờ, đã bỏ lỡ một đoạn, lúc này không muốn bỏ lỡ nữa."

Hoàng Phủ Mông kinh ngạc hỏi: "Người chừng nào thì bỏ lỡ một đoạn nhân duyên, ta thế nào không biết?"

Lưu Thu Hoàng chỉ cười không nói, lấy tay chỉ phía trước nói: "Tĩnh Dương nơi đó chắc là có phiền toái, cái vị hoàng hậu này a, xem ra chuyện người phải quan tâm còn rất nhiều."

Ánh mắt của hắn vẫn dừng trên người Chu Tĩnh Dương, nàng vốn đang thảnh thơi ở bên hồ câu cá, đột nhiên cũng không biết câu được cái gì, dùng sức lôi kéo cần câu, làm thế nào cũng kéo không nhúc nhích, ngược lại cả người nàng đều ngã vào trong hồ.

Bước nhanh tới, hắn nhìn xuống dưới, không khỏi cười: "Tiểu Mị, lưỡi câu của nàng toàn là bèo, chính nàng cũng không nhìn một cái, kéo như vậy, phải kéo đến khi nào mới đi thuyền được đây? Hôm nay làm sao? Cứ muốn học câu cá?"

Nàng buồn bực nói: "Ta mới vừa học được một món ăn, cá trích sốt đỏ*, ta muốn tự tay câu một con làm cho chàng ăn, người của Ngự Thiện Phòng nói trong này có cá, nhưng ta câu hơn nửa ngày, một con cũng không mắc câu."

*cá trích sốt đỏ :

Hoàng Phủ Mông cười ha ha: "Nơi này không có cá trích, nơi này chỉ có mấy con cá vàng xinh đẹp, Ngự Thiện Phòng đang gặt nàng. Tiểu Mị a Tiểu Mị, ta xem vị hoàng hậu này của nàng một chút lực uy hiếp cũng không có."

"Cho nên ta nói đừng cho ta làm hoàng hậu, ta thật sự là không giống."

Chu Tĩnh Dương cúi đầu càng thêm buồn bực, chọc cho Hoàng Phủ Mông thoải mái cười to một trận. Cách đó không xa, Lưu Thu Hoàng mỉm cười nhìn bóng dáng của một đôi vợ chồng bên hồ, trong lòng yên tĩnh như một hồ nước.

Ở nơi trời xanh biếc này, người có tình gắn bó cùng nhau như thế, đây chính là cảnh sắc đẹp nhất trong trời đất rồi.

Sau này, nàng . . . cũng sẽ là người trong cảnh sắc đó chứ? Rũ mắt xuống, nàng thở phào một hơi.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lấy Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

